

Leto XII. Štev. IX., X., XI., XII. Sept., Okt., Nov., Dec. 1916.
Leto XIII. Štev. 1. 8. Janára 1917.

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

===== POBOŽEN MESEČEN LIST. =====

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vpok. pleb. v Črensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

Popravek.

351. stran, 2. red: namesto »nje življenje toga mladenc« ... se naj čitê: »je življenje toga mladenc«; — v 10. redi namesto »za dom tam,« se naj čitê: »za dom i tam.«

V 17. redi namesto: »igrao na cistre«, se naj čitê: »igrao na citre.«

354. stran, 6. red: namesto »njuve spiše«, naj se čitê: »njuve spiše.«

14. red: »Marijo prev castiti« se naj čitê: »Marijo prav častiti.«

15. red: namesto »Stera« se naj čite »Štera.«

17. red: namesto »Se časti,« naj se čite »Le časti.«

20. red: namesto »jedino tistoj,« čiti »jedino v tistoj.«

23. red: namesto »vpleri,« čiti »vpleli.«

25., 26., 27. redi naj se etak čitejo: njegove na Goričkom, Ravenskom i Dolenskom. Prihajajte k njemi verni Slovenci i Slovenke, Dolenci, Ravenci, Goričanci, Bakarje kak Bojmečje pa vohajte, pridihavajte pobožen, sladki, prijeten düh toga venca. Pa kda ste si napunili ž njim dūšo, ga ...«

DRAGIM NAROČNIKOM!

Marija, kraljica mirū vzemi vas pod plašč. To je naša želja i ponizna prošnja. Ž tov začnemo novo leto i sklenemo staro. Mir prosimo za vas. Mir za dūšo, mir za telo, mir za hišo, mir za družino, mir za te zemelski žitek, mir za večnost. Pot za mir de dale kazao i v novom leti Marijin List kak ga je v starom. O da bi mogo vnogim jezerom ešče odpreti to pot, ki je ne poznajo. O da bi mogo pač vse dūše pripelati pod Marijin plašč, ne, še dalje, v njeno materno srce, v njeno ljūbečo dūšo,

ka bi po njej vsi prišli k Jezuš, ki je jedini cil našega celoga življenja.

Marijin naj bode svet, ka po njej Jezušov postane, to je namen naš pri izdavanji Lista. To je pot za mir. Te svoj namen pa samo po vas moremo doseči, dragi pisatelje, naročniki i širitelje. Od vaših trüdov je odvisno, če postane té delec sveta, šteroga preživiti mora naš List, Marijin i po njej Jezušov. Prosimo té trüd od vas za splošni blagor zburkanoga sveta. Naj nastanejo po vašem prizadevanji veliki valovi prave pobožnosti do Marije i naj se kotajo od src do src močne, sladke milošče njuve pa tá prevzemajo v last Marijino, v last Jezušovo. O v te namen naj rasté Marijin List! O v té namen mo dale se mantrali! O v té namen ne odstopite stari naročniki! O v té namen pristopite novi! O v té namen naj žive dale pero vaše, dragi pisatelje! O v té namen prenašajte trüd i križe širitelje! O v té namen pišimo, širimo, čtimo, podpirajmo Marijin List! Vse naj bo Marijino po njej pa Jezušovo, pred vsem pa dūša naša.

Oj kräljestvo Marijino
 Podignimo, podignimo!
 Že misel to nam plačao bo,
 Gda vzeme gor nas v svet'nebo
 Jezus mali, sin nje dragi,
 Ki se vekomaj naj hvali.

Cena Marijinoga Lista z Novinami vred

je doma, če sküpnö hodi v edno faro	4 K.,
vsakom i na njegov lasten naslov	6 K.,
v Ameriko	12 K.,

k Listi dobijo vsi, domači i Amerikanci proti konci leta Kalendar Srca Jezušovoga.

List brez Novin se nē pošila. Širomaki si naj tak pomagajo, ka eden plati Novine drūgi pa List, kalendar pa dobi ednō leto eden, drūgo drūgi.

Novine prihajajo vsaki tjeđen, Marijin List vsaki mesec.

Naroči se oboje vkūp pri K̄lekl Jožefi vp. pleb. v Črensovcih; *Cserföld*, Zalam. (Ogrsko.)

Dūhovne dobrote naročnikov.

Naročniki, pisatelje, širitelje Marijinoga Lista majo del vu več kak štirijezerih svetih mešah vsako leto, štere da slūžiti sirotinsko deco oskrbljāvajoči »serafinsko društvo.«

Za vse pokojne naročnike, širitele, pisatele i vse živoče širitele i pisatele se slūži vsako leto 14 sv. meš pri več. g. misijonarah (Lazaristi).

Za naročnike i njihove domače živoče i preminole, ki so na deset let naprejplačali M. List ali Novine, se v teh desetih letah vsaki mesec slūži edna sv. meša v Črensovcih. Na deset let naprej se plača jemle do 31. maja l. 1917. Plača se za M. List 20 K., za Novine 30 K., za oboje 40 K.

Vredništvo.

D á r i.

I. Na afrikanske misijone.

Nabrao Bakan Jožef v *Dokležovjih*. Darūvali so: Škerban Štev. 1 K, Brūnec Mih. 2 K, Antolin Štev. 1 K 20 f, Vindiš Martinovca 40 f, Rapoša Marija 40 f, Bobovec Marija 20 f, Žemlič Ana 20 f, Meserič Marija 60 f, Sreš K̄ata 20 f, Antolin Ana 60 f, Jerič Mih. 40 f, Vohar Marija 1 K, Klemenčič Jožef 40 f, Gjōrek Matjaš 60 f, Pin-

tarič Ferencika 1 K, Bakan Ivan 40 f, Špilak Ana 20 f, Škafar Agota 20 f, Bobovec Jožef 40 f, Baligač Orša 30 f, Horvat Bara 40 f, Vohar Ivan 40 f, Nemeč Mih. 40 f, Klemenčič Ivan 2 K, Csergöli Ivan 20 f, Perdigal Matjaška 20 f, Zver Matjaš 20 f, Poredoš Ana 40f, Gujtmán Mikloš 20 f, Fras Ferenc 1 K, Brünc Jožefica 1 K, Kubilec Ivan 3 K, Kavaš Balaž 1 K, Plej Štev. 1 K, Mlinarič Ivan 40 f, Forjan Orša 2 K, Vinkovič Orša 1 kor., Bakan Mih. 2 K, Žilavec Mih. 1 K, Balažic Martin 1 K, Balažic Kata 1 K, Zver Mih. 60 f, Bakan Jožef 8 kor.

II. Na Domajinsko kapelo, do rok Benko Marije je prišlo kron:

Fuks Marija 60 f, Fuks Franciška 40 f, Fuks Marija 40 f, Žilavec Ana 1 K, Vogrinčič Antonija 60 fil., Prasl Marija 60 f, Benko Ana 68 f, Šinko Ana 1 K 20 fil., Sukič Jelena 1 K, Sapač Ana 1 K, Pančor Marija 2 K, Fukaš Ana 80 f, Lulik Marija 60 f, Benkič Ana 1 kor., Žilavec Mihal 60 f, Žilavec Marija 1 K, Zorjan Ana 80 f, Glažar Marjeta 40 f, Fukaš Franciška 60 fil., Benko Marija 4 K, Benkič Rozalija 1 K, Benkič Marija 2 kor., Čerpnjak Ana 1 K, Smodiš Ana 1 K, Smodiš Alojzia 40 f, Smodiš Ana 1 K, Škotnik Rozalija 1 K, Škotnik Franciška 1 K, Lük Ana 2 K, Šarkan Treza 2 kor., Škotnik Rozalija 1 K, Konhajzer Marija 1 K, Žilavec Marija 80 f.

III. Na novi farni stüdenec pri sv. Jeléni.

Iz Pertoče: Marič Franc 4 kor., Kolmanko Jožef 2 k., Forjan Jožef 1 k., Kosednar Števan 2 k., Mihalič Jožef vojak 1 k., Lang Ana 5 k., Nemeč Jožefa žena 1 kor., Čontala Janoš mlinar 3 k., Mencigar Jožef 2 k., N. N. dekla 3 kor., N. N. ženska 2 k., Szegeri Števan 2 kor., Nemeč Marija 1 k., Vogrinčič Ferenc žena 2 k., N. N. ženska 2 k., 1 ženska 1 k., Barbarič Uršula 1 kor.

Iz Ropoče: Ğrah Franc 2 k., Hári Alojzia 2 k., Hári Mihal 1 k., Hári Mihao 49. št. 3 k., edna ženska 2 kor., Šadl Jožef 5 k., Ficko Treza 2 kor.

Iz Večeslavec: Gomboc Marija 2 k., Mencigar Jožef 2 k., edna ženska 2 k., Mekiš Ferenc žena 3 k., edna ženska 2 k., Gerlec Števan 2 kor., edna ženska 60 fil., Récek Števan 2 kor.

Iz Gerlinec: Gomboc Jelena 2 k., Gomboc Mihal 2 k., Opaka Treza 2 k., Ķolman Treza 2 k., Ğrah Jožef 2 k.

Iz Krášič: Ķüzmič Mihal 4 k., Sárkány Leopold 2 k., Čontala Janoš 2 k., Gomboc Treza 1 k., Haužar Mihal 6 k., Škodnik Janoš 2 k., Vogrinčič Jožef 2 kor., Ulrik Janoš 4 k., Opaka Ivan 2 kor.

IV. Na podobe Sv. Srca Jezusovoga i Srca Marijinoga so darivali za kapelo dokležosko.

Bakán Jožef 20 k., Žilavec Mihal 10 kor., Antolič Orša 5 k., Ķlemenčič Jožef 10 k., Csergöli Ivan 6 kor., Nemeč Mihal 4 k., Csergöli Števana žena 5 k., Antolič Ana 4 k., Baša Števan 5 k., Brünec Mihal 5 k., Vohar Mihal 10 k., Bakan Mihal 10 Ķ, Mesarič Ivana žena 10 kor., Lipič Ivana žena 10 k., Balažic Matjaš 5 k., Ķopoša Ivan 5 k., Vindiš Martina žena 10 kor., Cipot Martina žena 10 k., Panker Franc 8 k., Pintarič Franca žena 10 k., Ķjõrek Matjaš 10 k., Bakan Ivan 10 kor., Ķujtman Mikloš 10 k., Žižek Andraš 6 k., Balažic Martin 10 k., Ķobilec Ivan 10 k., Škafar Agota 5 k., Ķavaš Balaža žena 5 k., Plej Števan 6 k., Mülič Ana 5 k., Forjan Orša 5 k., Škrban Števan 10 k., Slavic Mihal 6 k., Horvat Števana žena 6 k., Cipot Ivana žena 6 k., Pal Ivan 10 kor., Balažic Ķata 4 k., Lukač Števan 5 k., Horvat Alojz 5 k., Pintarič Ivan 10 k., Lopert Ivan 6 k., Poredoš Števana žena 6 k., Mülič Balaž 5 k., Antolič Ana 6 kor., Laden Martin 5 k., Marinič Janoša žena 5 k., Gregor Matjaša žena 5 k., Domjan Matjaša žena 6 k., Horvat Verona 5

k., Lopert Martin 5 k., Vohar Marija 20 k., Pivar Ana 15 k., Balažič Martina žena 6 k., Franko Antona žena 5 kor., Miholič Ivan 3 kor., Miholič Mihael 3 k., Frasn Franc 10 k., Antolin Števan 10 k., Vohar Ana 5 k., Bobovec Orša 5 k., Slavic Jožefa žena 8 k., Pali Katarina 10 kor., Zver Matjaš 5 k., Domjan Ivan 5 k., Brünec Jožefa žena 5 k., Vinkovič Orša 8 k., Kar Franca žena 4 k., Laden Franc 5 k., Vohar Ivan 6 k., g. v. Benkovich Janoš 6 k., Perdigal Jožef 10 k., Bobovec Martina žena 10 k., Balažič Ivan 6 k., Horvat Orša 3 k., Mülič Ana 2 k., Novak Marija 2 k., Novak Martin 5 k., Jerič Mihael 10 k., N. N. 4 k., Laden Jožef 3 k., Nemeč Martina žena 5 k., Forjan Števan 5 k., Klemenčič Ivan 10 k., Klemenčič Verona 5 k., Perdigal Matjaš 10 k., Balažič Števan 6 k., Sreš Števan 2 k., Škafar Lata 5 k., Brünec Matjaš 10 k., Denša Mikloš 2 k., Vöröš Števan 3 k., Kranjec Mihael 1 k., Cipot Martin 2 k., Császár Ferenc žena 1 k., Gornjec Števana žena 60 f., Porédoša Ivan 2 k., Mülič Janoš 2 k., Jerič Števan 2 k., Kolbl Jožef 4 k., Ropoša Ivan 6 k., Petek Matjaš 4 k., Filip Orša 3 k., Antolin Marija 4 k., Jerič Mihael 2 k., Salika Treza 2 k., Horvat Balaž 1 k., Škerban Števan 3 k., Ropoša Jožef 3 k., Gorčan Jožef 2 kor., Ciglar Marija 40 fil. Vse vküp 672 koron.

V. Na melinčko kapelo:

Lendvai Katarina 20 f., Kolarič Marija 20 f., Sobočan Marija 1 k., Kociper Treza 30 f., Brünec Martin 1 kor., Meserič Ana 1 k., Andrič Matjaš 1 k., Düh Marko 1 k., Ozmeč Marija 1 k., Pétek Ivan 60 f., Bagari Mikloš 2 kor., Jerič Matjaš 2 k., Jerič Ana 1 k., Maršič Bara 1 k., Pétek Marija 1 k., Düh Andraš 1 k., Düh Katarina 1 kor., Nežič Martin 1 k., Damiš Ana 1 k., Kūhar Ivan 1 kor., Fekonja Jožef 1 k., Fekonja Marija 50 f., Gjura Agneš 60 f., Halija Bara 80 f., Škarjot Števan 40 f., Frank Ivan 1 k., Šlajfer Ignac 60 f., Kovačič Ferenc 60 f., Brünec Matjaš

20 fil., Ros Jula 40 f., Kolar Jožef 1 K 20 f., Vohar Ivan 60 f., Glavač Števan 1 k., Jerebic Števan 1 k., Škafar Orša 80 f., Kūzma Mihal 2 k., Vuk Orša 1 kor., Glavač Štev. 1 k., Glavač Ana 1 k., Kostrca Bara 40 fil., Jerebic Andraš 50 f., Balažic Štefan 50 f., Strmec Marija 20 f., Maočec Martin 1 k., Horvat Andraš 1 K 10 f., Taljan Ana 40 f., Meserič Števan 1 K., Kavaš Martin 1 k., Zorko Ana 1 k., Kociper Mihal 1 k., Kociper Mari 40 f., Düh Ana 1 kor., Pücko Bara 1 k., Maočec Léna 50 f., Pozdrec Kاتا 60 fil., Pozdrec Ana 1 k., Žökš Marta 1 k., Jeneš Mihal 50 f., Ros Marija 1 k., Kavaš Orša 1 k., Brünc Léna 1 k., Kavaš Mihal 50 f., Šprinc Matjaš 1 k., Škafar Kاتا 40 f., Cimrman Geta 40 f., Szép Orša 1 k., Balažic MARIJA 20 f., Kovač Števan 1 k., Zorko Geta 60 fil., Škafar Marija 50 f., Škafar Ana 40 f., Sreš Bara 40 f., Stanko Matjaš 40 f., Kociper Matjaš 40 f., Kokoi Geta 20 f., Glavač Bara 1 k., Kūzma Števan 40 fil., Glavač Ivan 1 k., Forjan Ivan 1 k., Kavaš Treza 1 k., Poredoš Marija 1 k., Majcen Števan 50 f., Maroša Verona 1 k., Majcen Jožef 40 f., Düh Kاتا 40 f., Kolenko Vinci 40 f., Kūzma Jožef 1 kor., Smodiš Števan 1 k., Štaos Ignac 1 kor., Taljan Jožef 60 f., Škarjot Jožef 1 k., Ščančar Marija 1 k., Maršič Léna 60 f., Düh Števan 1 K 20 f., Meserič Marija 1 k., Kūzma Ana 30 f., Kolman Ferenc 40 f., Damiš Ivan 40 f., Maočec Geta 50 f., Gjura Ana 1 k., Tkalec Števan 50 fil., Horvat Ivan 40 fil., Šaruga Marija 40 f., Tkalec Janoš 30 f., Křčmar Marko 40 fil., Meserėč Marija 1 k., Gjura Kاتا 1 k., Jaklin Ana 40 f., Bakan Števan 30 f., Legény Treza 60 f., Horvat Orša 1 k., Ozmec Orša 40 f., Balažic Ivan 1 k., Pétek Marija 40 f., Gujtmán Ana 60 f., Zadravec Kاتا 40 fil.

VI. Na podporo Marijinoga Lista i Novin.

Žerdin Štefani so v Chicagi njegovi naročniki 276 K. več dali, kak bi dužni bili. Ta odvišna naročnina je

je podpora. Naročnine so platili v centah: Hozjan Matjas 175, Hozjan Števan 60, Hanc Martin 175, Koštrica Štev. 60, Horvat Janoš 60, Žerdin Ivan 175, Kranjec Roza 60, Majcen Števan 175, Košar Fana 60, Tkalec Ivan 115, Tivadar Martin 60, Kolarič Števan 175, Ohman Ferenc 60, Kohek Števan 175, Horvat Števan 175, Horvat Marko 60, Matjašec Ivan 60, Špilak Števan 80, Glavač Andraš 175, Žerdin Jožef, Prša Štefan, Pétek Štefan, Denša Janoš vsaki 175, Koštrica Janoš, Balažic Števan, Balažic Janoš, Benko Števan, Prša Martin, Farkas Anton vsaki 60, Lajnar Ivan 200, Hozjan Jožef, Vučko Števan, Hozjan Janoš, Balažic Ivan, Frank Ivan, Sobočan Janoš, Dogar Janoš, Sobočan Matjaš, Frank Martin, Kreslin Martin vsaki 175, Kreslin Števan 75, Tivadar Jožef, Lebar Kata, Žerdin Števan, Raščan Števan, Vrajžič Peter, Hozjan Števan, Gerič Števan, Matjašec Ivan, Raj Peter, Matjašec Matjaš, Gabor Martin vsaki 60, Toplak Ivan 200, Denša Ivan, Hozijan Matjaš, Zadravec Marko vsaki 115, Kranjec Kata, Dovičar Jožef, Žapčič Janoš, Zver Matjaš, Horvat Janoš, Žizek Ivan, Matjašec Marko, Gerič Števan, Čačovič Marija, Balažic Števan vsaki 175, Tivadar Števan, Prša Ivan, Balažic Anton, Gjōrek Anton, Kranjec Jožef, Tompa Števan, Cuk Števan, Prša Matjaš vsaki 60, Hozjan Števan, Žapčič Števan, Kūzma Martin, Jalšovec Ferenc, Horvat Matjaš, Žerdin Števan, Glavač Ivan, Ūtroša Jožef, Lebar Mihal, Raj Jožef, Hrebrica Ignac, Kelenc Martin, Frank Matjaš, Bežek Jožef vsaki 175, Legény Jožef 200, Hren Martin, Gjōrek Števan, Balažic Ivan, Horvat Števan vsaki 175, Horvat Ivan, Maučec Števan, Gabor Martin, Horvat Števan, Stanko Janoš, Gjōrek Mihal, Lebar Ivan, Gjōrkōš Ivan, Žalig Martin, Škafar Martin, Hozijan Matjaš, Kavaš Kata, Volpatič Peter, Gjura Martin, Gjura Števan, Pivar Anton, Raščan Štefan vsaki 60, — Bog lepo patlj vsem! — Vrednik.

VII. Na ranjene vojake i vojaške sirote 459 K., na podporo M. Lista i Novin 75 K. nabrala v Steeltoni Németh Martin i Kočar Jožef.

Darüvali so v centah: Z Bogojine: Bajlec Janoš, Koltai Ivan, Smej Jožef, Hari Peter z Ivanšavec, Berke Ferenc i žena z Tešanovec, Dominko Jožef i žena z Nedelice, Cuk Janoš i žena z Fokovec, Kranjec Adam z Gerešavec, Krišpli Treza z Sakalovec, Fajfer Marija i mož z Števanovec, Šömen Štefan i žena z Brezovice, Šobočan Ana z Nedelice, Vogrinec Štefan i žena z Filovec, Klenščak Marko i žena z Štrigove, Zadravec Martin, Belovič Anton i žena z Šafarskoga, Stanko Janoš z Selišča, Németh Martin iz G. Maute vsaki 100, Vajda Ferenc i žena z Števanovec 200, Koltai Jožef z Berkovec, Varga Ana, Varga Marija z Ivanšovec, Vörös Lina i mati z Barkovec, Bedi Julia z Števanovec, Katič Treza z Šafarskoga Sela, Kamplin Jožef i žena z Strehovec, Koren Marija z Törnišča vsaki 50, Forjan Filip z Sakalovec 30, Kočar Jožef z Bogojine 200, Koltai Treza z Berkovec, Kranjec Lena, Varga Štefan z Ivanšavec, Bajzek Jožef z G. Sinika, Vörös Janož z Jaošovec, Kranjec Fana z Ratkovec, Kranjec Ana z V. Sela, Lipai Kata od S. Bedenika, Jaroš Anton z Vučegomile vsaki 25, — z Bogojine: Horvat Ferenc i žena 400, Rožman Roza 300, Benkovič Matjaš i žena, Gujtman Janoš i žena, Talijan Janoš i žena, Gašpar Števan, Zadravec Števan i žena, Lopert Janoš mlajši i žena, Petek Klara i mož, Golob Jožef i žena, Horvat Julia G. R., Rožman Franc i žena, Malačič Roza z Ivanec, Varga Števan z Strehovec vsaki 100, Glavač Št. i žena 200, Rogač Matjaš, Casar Ferenc mladi, Német Verona z Strehovec vsaki 50, Nežič Ferenc z Ivanec 200; z Filovec: Berden Treza, Žban Fana (z Kobilja), Feréncek Andraš, Horvat Jožef, Cuk Pavel, Smej Ferenc vsaki 100, Bükovec Ana, Cirk Roza vsaka 25, Horvat Jožef, Berden Marija, Miholič Roza, Verban Števan vsaki 50, Smej Jožef 30; z Törnišča: Maroša Ferenc i žena, Pücko Jožef

i žena vsaki 100, Kūčko Bara, Černi Jožef, Korén Bára, Bakán Štefan vsaki 50; z Renkovec: Drvarič Jožef i žena, Šarjaš Bara, Vogrinčič Leopold i žena z Tešanovec, Frás Peter i žena, Bomblek Roza z Žižkov, Balaško Števana žena z Noršinec vsaki 100, Trboča Martin, Hari Janoš, Grabar Štefan, Balaško Fana, Hari Marija, z Stanjovec: Lepoša Marija, Panker Roza, Smodiš Lina, Smodiš Treza, Beznéc Treza, Kūčan Treza iz Gornjih Petrovec, vsaka 50, Kočar Franc 25. — Bog lepo plati! Razdeljeno poleg zelenja. — Vrednik.

VIII. Na vojake, ranjence, slepce i sirote vojaške.

V koronah: Tretjired sv. Franciška z Črensovec 20, Balažić Ana z Hotize 1, Zver Jožef z Nedelice 6, Žižek Kاتا z Žižkov 0·60, Tkalec Kاتا z D. Bistrice 2, Tkalec Klara z G. Bistrice 0·40, Rengel Martin nabrao na Hotizi 6, Ciglar Matjaš z Poterne 2·10, Kustec Matjaš z G. Bistrice 3, Oršolinska družba z V. Polane 0·98, Kranjec Kاتا z Hotize 0·40, Horvat Ivan z Sr. Bistrice 0·20, V Strehovskoj občini nabrala Varga Jožef i Čerencsér Štefan 31·62, Horvat Marija z M. Polane 0·40, Tkalec Ivan z Tūrnišča 2, Ūtroša Ana z G. Bistrice 2, Zsoldos Verona z Črensovec 1, Žapčič Števan z Vel. Polane 20, Skraban Jožef nabrao v South-Bethlehem 120, Hozjan Marija z V. Polane 1, † Szabó Marija z Hotize 2, Bežek Jožef i žena z Chicage 5·60, Németh Treza z Strehovec 2, Grūškovnjak Mihala žena z Gančan 5, Sabotin Štefan z Gančan 2, Kūhar Anton z Ižekovec 4, Plej Ivan nabrao v Chicagi 35, Mertük Peter nabrao v Duguesni 70, Raduha Štefan i Sobočan Jožef nabrala v Bridgeporti 1300, Škafar Ivan z Žižkov 2, Smej Treza z Odranec 0·80, Štauman Kاتا z Hotize 4, Gjōrek Ana z G. Bistrice 2, Zadravec Kاتا 1, Salajko Klara z Grabrovnika 2, Bencak Lujza z Lousville-ja 20, Flegar Jožef pa 5, Ošlaj Štefan pešak 48. pp. 3, Škafar Jožef častniški sluga 30, interes

52-97, Lonec Roza z D. Bistrice 1, 10. Roža z D. Bistrice 4-04, Pücko Števana žena z D. Lendave 0-40, Čančar Jožefa žena 1, Prša Jožefa žena 0-60, Prša Ana 0-40, Tratnjek Štefan 0-50, Tratnjek Štefana žena 0-50, Žižek Verona z Žižkov 0-50, Gerič Jožef pionier 48. pp. 2, N. N. z Topolovec 10, Idič Mihal 0-40, Lük Marija 1, Flisar Marija 1, Benkič Treza 0-10, Vogrinčič Marija 1, Zrinski Josefa 1, Mittenbacher Pavel z Kobilja 4, Intereš 49-23, Nerad Marija 22 čisel z Celja, Jost Marija z D. Sinika 2, Balažek Jožef z M. Polane 1, Koren Bara z Renkovec 3, Litrop Bara 2, Kral Martin od Sv. Martina 2, Hozjan Treza z Hotize 2, Žalig Štefan z Trnja 1, Tkalec Orša z Gomilic 1, Ferenčak Balaž z Adrijanec 4, Zavec Ana z Renkovec 0-40, Copot Kاتا z Adrijanec 2, Forton Ferenc z Nedelice 0-70, Sečkar Ivan z Adrijanec 2, N. N. čisla 10 K. vrednosti, N. N. z Žižkov 3.20, Sobjak Ivan i žena z South-Bethlekema 29, Čör Ivan i žena, Gjörek Matjaš, Titan Anton, Császár Jurij, Császár Janoš, Obal Štefan vsaki 22, Kočar Jožef i Németh Martin nabrala v Steeltoni 459, Rogač Matjaš i Škrilec Ana z Steeltona vsaki 20; z Adrijanec: Čolig Orša 2, Kavaš Marija 1, Temlin Roza 1-20, Števanec Mihal z Petanec 1, Stojko Justina z Razkriža 1, Nežič Kاتا z V. Polane 0-80, Vouri Ivan z M. Polane 2; z D. Bistrice: Koren Ana 7-24, Šuster Treza 1, Fujs Jožef z Nemščaka 2, 13. Roža z D. Bistrice 2, 6. Roža 3-20, Gjörek Štefan z Chicage 4, Krampač Štefan 3, Toplak Štefan vojak 1, N. N. čisla 30 K. vrednosti; Vnogi liste i dobre knjige; N. N. z Trnja 1.66, Tomec Jürij z Črenovec 10, Tretjerednice z Hotize 1; z Trnja: Kolarič Martin 1, Kovač Marija 1, Matjašec Ana z Gomilic 1, Rožman Ivan z Garešnice 1, Maučec Franciška z D. Bistrice 0-50, Smodiš Marija z Adrijanec 1, Zsoldos Verona z Črenovec 1, Lebar Jožef nabrao v Chicagi 580, N. N. z Beltinec 2, Tkalec Jožef z G. Bistrice 1, Balažek Štefan z Precetinec 1; z G. Bis-

trice: Kolenko Ferenc 1, Ščirič Orša 1; z Sr. Bistrice: Ūtroša Verona 0·90, Lebar Matjaša žena 1, Jörköš Ana z Nedelice 0·40, Vinčec Štefan z D. Bistrice 0·50, Gabor Marija z Črenovec 1, Horvat Bara z M. Polane 0·60, Horvat Ana z Žižkov 2, Somi Marija 1, Balažic Marko z Beltinec 2, N. N. 2, Marič Orša z Adrijanec 0·50, Kolenko Štefana žena z G. Bistrice 0·60, Balažek Jožef z M. Polane 1, Šernek Ana 4·30, Taljan Štefan z Vučegomile 2, Horvat Ferenc z Kūkečkoga 1, N. N. z G. Bistrice 2, Hozjan Marija z Adrijanec 4, Kelenc Marija z Sr. Bistrice 2, Sr. Bistrička občina 21, Vršnik Kāta z Pittsburga 10, Najdeno 0·10, Maroša Ana z Törnišča 2, Plej Jožefa dovica z Črenovec 1, Žalig Štefan pešak 48. pp. 1, Horvat Janoš z Trnja 10, Kocet Treza 0·40, Kocet Marija z Črenovec 3; z Kobilja: Šernek Treza 1, Horvat Marija 0·20, N. N. z D. Bistrice 4·20, Kociper Marija z Adrijanec 2, Temlin Mihal z Beltinec 2, Erjavec Martin z Bratonec 2, Mujdnica Kāta z Beltinec 13·84, Lūtar Kāta z D. Bistrice 0·40, Horvat Janoš z Trnja 2, Smolkovič Jožef z D. Bistrice 1, Zadavec Ana z Trnja 1·20, Kocet Magda 0·80, N. N. od Lipe 1, Tibaut Ana z Trnja 2, vlč. g. Bašša Ivan pl. z Bogojine 2, Ūtroša Ana z G. Bistrice 1, 3. Roža z G. Bistrice 10, Sobočan Janoš z Trnja 2, Tkalec Marija z Adrijanec 1, Horvat Janoš z Trnja 2, Horvat Roza z Črenovec 2, Bohnec Štefan z G. Bistrice 1, Balažek Jožef z M. Polane 2, Žalig Štefan z Trnja 1, Sabolska družba z Črenovske fare 44, Krampač Štefan z Chicage 3, Koroša Bara z Renkovec 0·60, Koren Ana z D. Bistrice 20, Végič Martina žena z Odranec 1, Nedelko Jožef z Adrijanec 10, Meserič Ana z Ižekovec 10, Horvat Štefan z Žižkov 10, Rože z D. Bistrice 1·40, Stimec Jürij z Sr. Bistrice 24, Skafar Mihal z Beltinec 1, Plej Ivan nabrao v Chicagi 26·50, Kolarič Stefani sin z D. Bistrice 12, Hozjan Stefan z Čentibe 6, Hozjan Stefan z Trnja 6, Varga Magda z

Filovec 10, Tretjired z Törnišča 1. — Smileni Jezus naj z smilenostjov povrne smilenim srcom. — Vrednik.

Račun.

Celo 1916. leto darüvano	3494 K. 58 f.
Do l. 1916.	6923 „ 04 „
Vküp dozday	<u>10417 K. 62 f.</u>
Izplačano leta 1914. i 1915.	3453 K. 35 f.
1916. leta	3139 „ — „
Vküp	<u>6592 K. 35 f.</u>
V hranilnici beltinskoj i szombathely-skoj shranjeno	3542 K. 54 f.
V blagajni (kasi) ostalo doma	282 „ 73 „
	<u>10417 K. 62 f.</u>

Izplačitev.

Leta 1916. so dare sledeči dobili poleg namena darovnikov: Koron: Tkalec Števana žena z Malakocije 50, Rdeči križ 50, Grüškovnjak Petra dovica z Beltinec 50, Sirote fare sv. Križa 10, Sv. Jürja ob Šavnici 10, Ljutomerske 15, Fiumske 5, Markoja Štefana sirote z Odranec 60, Sirote v Budapest 20, Maučec Ivan z Gančan 50, Baligač Kata z Lipovec 50, Franc Števana žena z Črensovec 40, Zver Antona dovica z Žižkov 40, Bojšič Štefan, Törnär Aga, Hozjan Treza z Črensovec vsaki 40, Koren Bara z Renkovec, Ferčak Bara z Törnišča, Tkalec Treza z Črensovec, Kavaš Ana, Žižek Klara, Vogrinec Ana z Žižkov, † Ros Marka žena z Csrensovec, Ciglar Lujza z Csrensovec, Tkalec Marija z G. Bistrice vsaka 40, Hozjan Ana z Csrensovec 40; z G. Bistrice: Škafar Štefana žena, Šmodiš Ana, Czizmazija Matjaša žena, Horvat Kata i Žalig Bara z Csrensovec vsaka 20, Žalig Ana z G. Bistrice 30; z Csrensovec: Kustec Števana žena 30, Kohek Marija 20, Hozjan Martina dovica, Skledar Jožefa žena, Kovač Ivana sirota, Törnär Martina dovica, vsaka 30, Žunič Marka žena

40, Šömen Andraša žena z Žižkov 40, Sobočkao krajna bolnišnica 200, Dolnjelendavska 200, Csakovska 59, Terenta Janoš z Gančan 40, Hozjan Ivana dovica z G. Bistrice 40, Temlin Štefana žena z Adrijanec 10, Antolin Balaža žena 20, Horvat Martina žena z Filovec 40, Kociper Andraš z Gančan 40, Dolnjelendavske sirote 300, vlč. G. Slepec Ivan, sobočki esp. pl. na jüzino ranjencov 200, † Markoja Štefanž sirotam 40, Rdeči križ 50, beguncom 200, Rdeči križ 50, Panker Kata z Lipovec 20, Rdeči križ 100, tri bolnišnice sobočke i vlč. g. Slepec Ivani na jüzino ranjencov skupno 180 kron. Vse vküp 3139 koron izplačenja l. 1916.

Vrednik.

IX. Na podporo Marijinoga Lista i Novin so za l. 1917. darüvali koron:

Mesarič Jožef z Hižekovec 4, Frás Ferenc z Dokležovja 1, Miholič Mihal z Dokležovja 1, Kavaš Balaž z Beltinec 0·60, Bačan Jožef z Dokležovja 2, Škafar Geta z Hižekovec 0·40, Zver Ivan i Matjaš z Beltinec 0·80, Mesarič Jožef, pögorski topničar 1, Benkovič Jožef z Bogojine 4, Ferčak St. z Ivanec 2, Maučec Ferenc z Bogojine 2, Rožman Tomaža dovica z Filovec 2, N. N. 0·50, Csrensovka fara 200, od mil. püšpeka 280·68, Gomboc Ferenc pešak 83. pp. 4, Krampač Andraš podd. 48. pp. 2, Držanič Mihal, ranjenec, z Csakovca 3, Kellner Leopold, des. san. 6, Rogač Janoš des. 5. dpp. 2, g. Zorko Edmund, praporščak 32. dpp. 10, Pozvek Jožef z Trössinga 4, Vinčec Jožef z Trnja 2, Maček St., vojni žandar 2, Kolenko Janoš z D. Bistrice 5, Huber Mihal 1, Tretjired z Türnišča 3·60, Matjašec Ivan, pazitel zajetih 6, Sakovič Jožef z Vadarec 2, Ficko Mariča z Krajne 3, Šadl Jožef z Edersgrabena 2, Bonaforto Martin z Gerlinec 0·60, z Grabrovnika: Belovič Marko 2, Jambrovič Gabora žena 1, Novak Monika 1, Trstenjak Marija 1, Lesar Jürij 0·40, Kovačič Jakob 1, Golenko Agneš 1, Maršič Štefan i pajdaši iz 313. dpp. 5, Cigler Lujza z Korošec 1, Rüžič Ivan z Schirndorfa 1, Šömen Matjaš telefonist 5, Balažic Štefan betežen vojak 4, Olaj Ferenc žena z Sobote 3, Sreš Martin strelec 3. b. 3, Mikec Balaž z Hemeševca 1, Sobočan Ferenc topničar 7, Stojko Jürij domb. 20. dpp. 3, Farkas Jožef z Csrensovec 1, Djura Treza z G. Bistrice 4, Šömen Martin i žena z M. Polane 1, Plej Bara z G. Bistrice

0·80, Družba M. Sedmére Radosti z Ódranec 53·50; z Nedelice: Vörös Ferenc, Dominko Verona, Sobočan Štefan vsaki 0·40, Koren Jožef metalec min 2, Cigaň Štefan z Csrensovec 4, Gomboc Ferenc pešak 83. pp. 2, Balažic Matjaš trenski vojak 4, Tretjired sv. Frančiška z Csrensovec 30, Prkič Ferenc nabrao v Bakovcih 20, Lončar Ferenc z Martjanec 6, Golob Ferenc 10, Balažic Martin des. 48. pp. 6, Zelko Šandora žena od Sv. Šebestjana 4, Kornhauzer Alojz zapovednik zajetih 4, Lang Jožef četov. 83. pp. nabrao 12, Muršič Janoš z Sp. Rakiča 2, Škafar Matjaš četovodja 5, Pertoci Alojza žena z Tropovec 10, v Koprivniki nabrano 13, Balažic Jožef topničar 6, Tomec Ana z Sr. Bistrice 4, Csurics Treza z Žižkov 4, Kolarič Ana z Gomilic 1, Bagar Ivan i Matko Andraš nabrala v bolnišnici 11, Magdič Ignac topničar 2, Stanko Jožef p. 48. pp. 2, v Maloj Polani nabrao Gabor St. 35·30, N. N. z Velike Polane 1, Družba Živ. Rožnoga Venca z Trnja 4, Dravec Marija z Židove 3, Gerič z Precetinec 1, Gerič Marija 1, Pintarič Anton 1, Tibaut Verona z Kuršinec 1, Markoja Kata i Ivan z Radislavec vsaki 1, Mencigar Marija z Wiedna 1, Hozjan Ivan vojni financ 10, Hozjan Janoš železničar 1, Nerad Martin z Trnja 4, Raduha Ana od Sv. Lovrenca 4, Holsedl Ančika z Gerlinec 2, vlč. g. Klemen Veron vojni duhovnik 10, Jakšič Pavla dovica z G. Bistrice 2, Kocet Ivan z Žižkov 4, N. N. od Sv. Jürja vsaka 1, Borovnjak Jožef z Ódranec 1, Cigan Jožef z Žižkov 2, Rós Franc p. 48, pp. 2, Horvat Ana z Ivanec 2, Pücko Ivan nabrao v Nedelici 16·06, Fartély St. vojni delavec 6, Jost Marija z D. Sinika 2, Kustec Andraš vojni pek 5, Špolarič Martin z Lapičine 1, Marič Mihal nabrao v Soboti 11·60, Varga Franc z Kúpšinec 1, Pajžlar Matjaša žena z Petanec 1, Mataj Lujz 1, Ribaš Anton 0·60, Sukič Marija 0·50, Pertoci Janoš z Tropovec 2, Mencigar Filipa žena z Večeslavec 1, Magyar Janoš 0·20, Kalar Antona žena 1, Novak Ferenc vojni delavec 6, Tkalec Štefan iz 14. p. div.*11, Brünc Ferdinand topničar 8, Peterka Mihal z Machersdorfa 1, Serec Marija 2, Harcan Julia z Schöpfungdorfa 1, Mujdrica Kata z Beltinec 1, Martinec Števan z Bakovec 1. — Bog lepo plati!

Vrednik.

Pismo na vredništvo.

Veličastiti g. Vrednik!

Gda v Novinah i M. Listi čitam pisma naših dragih vojakov, se v srci od veselja razjočem, videvši kak veliki sad rodijo Vaše Novine i M. List v duši vojakov. Vsa njihova pisma majo v sebi te tri velike reči: *hvalo, prošnjo, oblübo.*

Zahvalüjejo se s celoga srca za to lepo slovensko čtenje, v šterom, kak eden piše »odločeni od lübe slovenske zemle, zvedijo ka se doma godi, najdejo nikšo skrivno moč, da veselejše in lešej prenašajo svoje trpljenje; ono jih tüdi čuva in potrdi v veri.«

Prosijo za božo volo, naj bi se jim vsaki tjedem pošilale; tüdi Marijin List srčno čakaja.

Najbole me pa tolaži to, da obečejo, ka po vojski, gda pridejo domo, bodo stanovitni naročniki in goreči širiteli našega tiska. To pa že mnogi zdaj delajo. Siromačeki si takrekoč od vüst odtrgavlejo, da bi li mogli kakši groš spraviti in poslati na podporo. Trdno zato smemo vüpati, da tisti, ki pridejo nazaj domo, bodo prava podpora.

Z veseljom sam čitao tüdi imena onih, ki so doma dali kakšo koronico. Ništerne vesnice in fare so zaistino hvale vredne. Da bi li ešče naprej pomagale!

Vse to svedoči, tak se meni vidi, ka je naše lüdstvo, hvala Bogi, začnolo jako spoštüvati in lübiti svoj jezik, da rado podpira Novine in Marijin L. Nevem pa, či je dosta takših naročnikov, ki so ze gđaj mislili, ka či je zdaj zavolo vojske vsaka najmenša reč po desetkrat dragša, tüdi papir, črke, tinta, stroji, delavci in vse drugo v tiskarni je dragše. Vsaki pameten človek vidi; ka je to popolnoma pravično či se naročnina podigne. Zagotovo Vam povem, ka v našoj fari nišče ne zavrže zatogavolo

Novin in Marijinoga Lista nego ešče več naročnikov bo po Novom leti. Li podignite, koliko je potrebno. (Ne smo vúpali podignoti, samo oba lista smo zdrúžili. Vrednik.) Nabirali bomo túdi za novo tiskarno, štera nam je preveč potrebna.

Jaz bom molo za Vas in za vse cenjene pisatele. Da bi nam Bog poslao več takših gorečih pisatelov, da bi v bodočem meli zvün Novin in M. L. ešče kakšo drugo lepo knigo. (Hvala na ljübeznivih rečeh, na veliko tolažbo so nam. — Vrednik.)

Širitel.

Molitve za mir.

(Potrjene od sv. Oče.)

I.

Molitev k Kralici mirü.

Zdrava bodi zmožna Kralica mirá, svéta mati božal! Pri Srci presvétom svojega božanskoga Sina, vladára mira Te prosim, zadobi nam, naj konča svojo srditost i naj vlada nad nami mir njegov. Spomeni se milostiyna Devica Marija, ka je nigdar ne bilo čüti, ka bi Ti koga zavrgla, ki se molo za tvojo obrambo. Navdüšeni od takšega vüpanja, hitim k Tebi, ne zavrži prošnje moje, mati vekivečne Reči, nego me poslušaj i milostivno poslühni, o milostna, o sladka Devica Marija! Amen.

(300 dnévni odpüstki. Pius IX., sept. 23. 1846.)

Razlaga

katekizma po nedelah za

vsako hišo.

Katekizem.

1. **Zakaj smo na sveti?** Zato smo na sveti, naj bi Boga spoznali, njega ljúbili, njemi slúžili i naj bi se tak zveličali, to je: v nebesa prišli.

2. **Kaj moremo činiti, naj Boga spoznamo, ljubimo, njemi slúžimo i se tak zveličamo?**

Naj Boga spoznamo, ljubimo, njemi slúžimo i se tak zveličamo, moremo

1. vervati, kaj je Bog nazvesto;

2. včiniti, kaj Bog zapovedava;

3. živeti z onim, s česom miloščo božo zadobimo.

To dvoje pitanje se prečte vsako nedelo pred sledečimi navuki.

Razlaga.

1. Nedela.

Naš žitek je šola. Navčiti se moremo v njem na znanost od svetá vekšo, na *rešitev svoje dūše*. Ki se to ne navči, goro bo vekomaj. Ki pa zapopadne to znanost, srečen, nedopovedljivo srečen i blaženi de vekomaj.

Ne istina, velika naloga je zato živeti? Od minljivih teh malih naših let visi večna sreča ali nesreča naša. Z jočom pridemo vsi na svet, z težavov pa idemo ž njega; to je pri vseh ednako. A življenje posameznih se loči; eden ljūbi tisto, kaj drūgi zametava, joče té nad tistim, kaj ovoga veseli. Greh i jakost, hūdo i dobro, poštenost i krivica se preminjavajo v človečem življenji. Ne včijo se vsi ednako. Ne poslušá vsaki na vučitelá ednoformo. Devica na moški pogléd že strepeče, razvūzdanec se pa ne more nasititi z nasladnostjov mesenov; tolvaj lomi i tere pa pobira, kaj je tūjega, pravičen še svoje razdeljava; trezen, zmeren raj ma svojo dūšo, kak jestvino i pitvino, parovnjak i pijanec jo pa zaje i zapijé. Vidite kak velika je razlika v toj šoli! Odkod je to? Je vučitel ne dober? Ali je naruk ne eden? Odkod shájá, da vnogi žive jedino zato, naj se pogūbi?

Zrok spačenoga življenja med ljudmi je to, ka ne poznajo svojega cila, zakaj so na zemlji.

Kaj je pa te té cil? Bog nam ga naznani z temi le rečmi „*Gospod je vse za svojo volo narédo.*“ (Pr. 16, 4.)

2. Nedela.

Za Boga smo stvorjeni, njega moremo odičiti. V pékli ga pa nišče ne more hvaliti, ar tam prekletsvo kralūje; moremo zato tak živeti, ka se zveličamo, ka nam dūša v nebo pride, kde se večna molba, díka, hvala vrši triednomi Bogi v slavo. Naš cil je zato té: *Živi tak, ka*

Bogú odličiš i sebe zveličaš, ali reši si dušo po božoj službi. Tak služi Bogi, ka za to službo njega dobiš za plačo. To je tvoj cil na zemli. Ki ne žive zato, je te najvekši norc. Ki za tisto žive, kaj se ž njim vréd zakopa, ž njim vréd sprhne, zagnili, je pamet zgübo. Takši človek je spodoben po rečah sv. Alphonza k brodari, šteri ne ve kam se ma pelati i zato se njemi ladja razbije.

3. Nedela.

„Edno je potrebno“ (Luk. X. 42) právi ljübljeni Jezuš, i to edno je: „*Iščite predvsem kraljestvo Bože i njegovo pravico pa vse drugo vam pridáno bo*“ (Mat. VI. 33.)

Kak strašno se osramotijo po teh Jezušovih rečeh tisti, ki pravijo, da je blaženost v dobrom jeli i pili, v bogastvi i v nasladnom vživanji! K stvaram so spodobni tei nesrečniki, nebi hrbet kažejo, v zemlji pa rovajo. — Nasprotno pa nebo iskajoči človek. Te zemljo tlači, nebo gleda i vse pretrpi, naj jo samo dobi.

Z potrjim srcom spoznam, ka kda sem grešio, sem se spozabo iz svojega cila, sem zablodo z poti večne blaženosti i zavdaro na stezo pogübljenja. Moj greh, moj preveliki greh! Smileni Jezus, ti si najlepši, ti si najboga-tejši, ti si najbolši, tebé, samo i jedino tebé ščem meti, drugo mi ne trebe.

4. Nedela.

Jezušov ščem biti. Zveličati se hočem. Kakda mi bo to mogoče? Ne smem Jezuša v laži postaviti niti v rečeh, niti v djanji, te pridem k njem, te se zveličam.

Jezuša v laži postavljajo krivoverniki, ki vse ne verjejo, kaj je on včio, ki njegov navuk po svojem tolmačijo, ga popraviti ščéjo. Nesrečni slepci bi sunce radi presvetili i večno svetlost pobolšali! — Sebé vkanijo i pogübijjo. Jezuša poslušajmo „*To je večni žitek, naj spoz-*

najo tebe, jedino pravoga Boga i Jezusa Kristusa, koga si poslao." (Jan. XVII. 3.)

Boga morem tak poznati, če ščem večni žitek meti. Bog se pa spozna, če verjem tisto, kaj mi je Jezus od njega glaso i ne, kaj bi jaz ščeo. On je naime Boží Sin, jaz pa ubogi grešnik sem, *Vera Jezusova mi je tak prvič potrebna za zveličanje.*

5. Nedela.

Ali vera je ne zadosta. Sluga ne služi že z tem plače, če verje, da je vse prav, kaj njemi je gospod naročo, nego če to tudi verno spuni. Rávnostak je potrebno za zveličanje, naj ne verjemo samo tisto, kaj je Jezus včio, nego naj tisto tudi zdržimo, kaj nam je zapovedao. Ne smemo ga v djanji tudi v laži postaviti. To bi pa včinoli, če bi toti vervali, ka je njegova vera prava, če bi spoznali, da smo katoličanči, svoje vere pa ne bi držali, njene zapovedi ne bi spunili. Stém bi tajili Jezusova djánja, njegovo ljubezen, dobroto, kak nezahvalno dete, štero ne boga svojih starišov, čeravno verje, ka prav ravnajo, z svojov nepokorščinov pa li kaže, da nemajo prav, ne so vredni zato, da bi jim podložno bilo. Nesrečen človek jaz, kelkokrat sem tak te že ljubljenoga Jezusa v laž postavo? Kelkokrat sem z svojim djanjom potrdo, da on nema prav, da je ne vreden, da bi ga poslūšali? Nesrečen jaz, ne sem vervalo, drūgi so pa meni i po mojem zgledi so se ravnali i od Kristusa odstopili ali k njemi ne pristopili. Jočič morem spoznati, da bi se vnogo krivovernikov že povrnolo v Jezusovo matercerkev, če bi se jaz po Jezusovih rečeh ravnao, štere mi velijo *„Če v življenje ščeš priti, zdrži zapovedi.* (Mat. XIX. 17.) Sebé bi rešo i njé bi povrno.

Zapovedi Bože morem zato drūgoč zdržati, če se ščem zveličati.

Ali tak verovati, kak zapovedi zdržati ne morem iz lastne moči, nego potrebujem božo, štera se milošča zove. Jezus mili mi to naznanja z temi le rečmi „*Brezi mene nikaj ne morete delati.*“ (Jan. XV. 5.)

Kde pa najdem pomoč, ali miloščo božjo? V skéri, ali sredstvi za milošče. Takše sredstvo, takša šker je pa: sv. meša, svestva, blagoslovi i molitev.

Navuk, šteri nam razlaga vero, zapovedi, sv. mešo, svestva, blagoslove i molitev se vërski navuk zove ali nakratci krščanski navuk, knigi pa, v šteroj se najde, je ime katekizem. Od té knige je pravo Joufroy, profesor vseučelišča parizkoga svojim prijatlom na smrtnoj posteli: „*V katekizmi, šteroga se deca vči, so vsa velika pitanja življenja rešena. Čestokrat čitate z té knige.*“

Mamo to knigo? Jo prebiramó? Pot je v njem, štera v nebo vodi, radi jo glédajmo.

7. Nedela.

Jezuš je pravo od sêbe „*Juz sem svetlost svetá; ki me nasleduje, ne blodi v temi.*“ (Jan. VIII. 12.) Ki njegovo vero ma, v svetlosti hodi. On je potnik podnevni, ki pa krivo verje, je ponočni blodnik. Moj Bog, kak veliki razloček! Pravica i krivica, tmica i svetlost, Kristus i krivovernik, kak si to nasprotuje! Pa li so nesrečni ljudjé, šteri raj májo krivico, temo i krivoverski navuk, kak Kristuša Boga, večno resnico. Pot njihova je nastlana z rožami, a kače so pod njimi, pela je v grade z zlatom napunjene, a v ognji se tei najdejo. Kama varnejše je vudné hoditi med trnjom, štero čiravno bodne, rožo potrplivosti obrodi; jakost, poštenost z té rane zrasté, pela pa tá trnjava pot v mesto, kje je večno blaženstvo.

Zato, ka se Kristus za svetlost imenuje i je túdi prava večna svetlost, se je tá prikazala na bethlhemskih ravninah pri njegovom rojstvi i na nebi v bliščečoj zvezdi. To pomenijo túdi sveče na oltári i večna lüč pred ol-

tárom. Kristus je svetlost, njegova vera da prav spoznati vse, presveti vse. Po njej spoznamo dobro, štero učiniti i hūdo, šteroga se ognoti smo dužni. Kristus sveti na pravi i levi kraj, kak pomenijo sveče pri slovesnoj meši kre oba kraja mešne knjige goreče, kda se evangelij čte, kda se Kristušova svetlost prižiga za svet.

• 8. Nedela.

Vera presveti človeka. Po njej nam je jasno jezerno pitanje zdajšnjega časa. Vera nam razloži vsako pitanje, razžene vsaki dvom. Po njej spozna siromak, da ga v nébi čaka večno bogastva, če na tom sveti siromaštvo voljno trpi, bogatec pa, ka če ne de do vbogih smileni, zajde v večno pogūbljenje. Za kinče svoje si kūpi veliko imanje večnoga ognja.

Pa vera krepí tūdi dūšo. Za zemelsko plačo što de se dao vesiti, vtaplati, obglaviti? Za nebo pa keliki so to učinoli. Okrepila jih je vera, šteta njim obetala večno blaženost za časno trpljenje i smrt. Vera je olje za bolečo dūšo, tolaži, vrači jo i da njej moč pa zrás. Nešteto ljudih bi se skončalo, če ne bi vere melo i nieden z med tistih, ki so po samomori prejšli, ne bi tak nesrečno obhodo, če bi meo vero.

Eden socialdemokrat je naleto na veliko dopadenje pred svojimi vinskimi brati, kda njim je ovado, ka se njemi je po triletnom prizadevanji li pripetilo ženo v nevero spraviti. Pun hvale od strani svojih nevernih pajdašov dobljene se vrača proti domi. I kda domo pride, najde puno ljudi kre hiže svoje. Nesreča se je zgodila, — njemi pravijo. Stopi v hišo i najde zaistino veliko nesrečo, mrtva je njegova od vera spravljena žena z decov vréd. Na listeki poleg pokojne ležéčem je napisan bio zrok smrti z temi rečmi: »Kak dugo sem vervalo, sem vso trpljenje življenja za božega najema volo mirno prenašala. Odtisti maó pa, ka me je mož, té birič od vere

spravo, sem celo nesrečna. Naj moja deco ne do takša, zato sem je vse zastрупila (zagiftala.) (Kreuz von Calais 1897.)

9. Nedela.

Potniki posvet vkrastí na strmih, nevarnih potah je strašno hüdodelstvo, ar brez njega v prepad spadne i se ubije. Vero vzeti je pe ešče več hüdodelstva, ar se po njem pogübi dvoji žitek, časni i večni, teloven i düševen.

Pa kak lahko je to tolvajijo doprinesti! Guči samo, ka je ne vse tak, kak predgajo, ka je spoved ne za moške pa obhajilo, ka pekla ne ga, ka ga tü na zemli máte v trpljenji i drüge takše govorice med ljudstvom razširjene, od hüdih dühov izmišljene! Guči je samo po krčmah, med težaki, ti že zrasté sad ž njih. Postanejo že tvoji poslušavci žalivci Křistušovi, betežniki vu veri, süšéče se drevje, štero bo samo za žganjé. Eden smeh, edna reč proti veri več kvára naprávi, kak te najveksi vihér, čeravno bi divjao po celom širokom sveti. Da té drevje toti spoderé, hiše odkrije, veje spotere, sad dolstrosi, ali v kratkom njemi ne ga sledü, popravi se vse, protiveren guč pa pretrga korén, šteri düšo proti nebi drži, jo večnoga blaženstva oropa, jo za večni ogenj pripraví, to je spravi je od najvekse sreče vkraj i süne jo v najgrozovitejšo nesrečo pa tá nesreča ne da bi se dala popraviti, kak časni kvár, nego dale se širi. Podsekana vera kaplje na drüge i té tüdi podseka. Zato je pravo te najkrotkejši Jezuš »Jaj sveti za volo spake.« (Mat. 18, 7.)

Molímo za tiste, štere samo kda z zglédom ali z gučom vu veri oslabili i prosimo močno vero zasé.

10. Nedela.

Kda rimskoga papo korunüjejo, edno prgiščo prediva před njim vužgejo i njemi pravijo: »Sveti oča, tak miné sláva svetá.«

Na sveti ne ga nikaj stálnoga. Vse miné i rávno záto ne ga právoga blaženstva. Vsikdar nam sili naimemisel: dugo ne bo to trpelo.

Ne ga pa najbolje zato blaženstva na sveti, ár more vsaki mreti. Te najzdravejši, te najlepši, te najbogatejši ne more praviti: dugo bom to vživao. Vsaki se nasprotno more podati usodi: vse tū neham i idem vu večnost. Negotovost, nemir kalita blaženost, štere brez mirū ne ga. Toga pa popolnoma ne mogoče najti na sveti. Zemelske dobrote so po Jezušovih rečah trnje, štero nas ne more veseliti, nego samo zbadati. Jedina blaženost na zemlji je v veri. Jezuš pravi »Ki k meni pride, ne bo gladio« (Ján. VI. 35.) On svoje verne dūšice naimenapuni z mirom, té pa je blaženost. Ali popolen je ne té pri nikom, ár ga motijo skūšnjáva i težáve. Sv. Pismo veli »Vsi, ki v Jezusi Kristusu pobožno šcéjo živet, bode preganjanje trpeli.« (II. Tim. III. 12.) Če pa že ti pobožni nemajo mira, ga hūdobni tem menjemájo, ár sam g. Bog je proti njim z svojimi rečmi »Hūdobni nemajo mira« (Is. 48, 22.)

11. Nedela.

Kak je šibica samo zato, naj ž njov posvet vužgemo, v roki jo pa dugo ne smemo držati, naj si prstov ne pežgemo, ravno tak vse zemelske reči nam na to moro slūžiti, ka si ž njimi večno svetlost pridobimo, ne pa večno pečelino.

Blaženost na tom sveti se najde jedino v pravoj veri. Ta da mir, brezi šteroga ne more nišče na sveti blaženi biti. Poslūšajmo samo Jezuša, nastavitela prave vere, kaj právi! »Ki k meni pride, ne bo glada trpo« (Jan. VI. 35.) Ne boš potrta, oslabljena, dūšica, kak glád trpeči človek, ne nemirna, ne mirajoča, če h Kristusu prideš, če spri-meš njegovo vero i se je držiš. Ta te okrepi, kak jed i pijača telo, te segreje i obrani proti mrzloti svetá, kak topla obleka pred mrazom. I če se trdno, močno, stálno

poprimeš Jezušove vere, mir tvoj de stalen, blaženost tvoja de večna. To vüpanje krščanskoga katoličanskoga človeka v tih največših nevolah i križah tak okrepi i zadovolji, da ma več mirü v suzáh, kak neverniki v svojem smehi.

12. Nedela.

Zadovolnost pa, štero Jezušova vera da na tom sveti, se samo tistoga poprime, ki trpeti zná. Naše življenje je nemirno morje. Stálne sreče ne ga v njem ravnolak, kak ne stalnoga leta i protoletja, nego jé tñdi spremenljiva jesén i mrtva zima. Če si dnes v radosti, pripravi se na joč; če pa jočeš, tolaži se, da bodeš se smejao.

Jáko tužen je bio eden krščenik. Kda so ga tolažili, je odgovoro, ka njegova žalost nikdár ne miné i nikdár ne bode več veselí. Prigodilo se je pa, ka je dober Bog dolvzeo ž njega to pobitost i ga obsipao z velikim dñševnim veseljom. I zdaj? Zdaj je pa to trdio: nikdár več ne bom žalosten, nikdár ne. Njegov prednjek ga pa zavrne: Ne sinek, boš páli žalosten, v tom življenji se radost i žalost preminjavata, stálnosti nega tñ.

Bodimo zato pripravni na hñdo, če smo v dobrom, na dobro, če smo v hñdom; te svet je spodoben naime k lestvici, po šteroj keliko klinov prestopimo gor, teliko moremo i dol. Filip, macedonski kralj, kda bi zvedo nekoč za tri srečne dogodke, šteri so ga doleteli, se je prestrašo i pravo: »Oj, jaz sem presrečen, to ne more dugo tak ostati.« Prav je meo. Na tom sveti duge sreče nišče ne more mati i če bi jo meo, meo bi to največšo nesrečo, ár bi slůžo plačo toga sveta i ne večnoga, neskončno blaženoga nebeskoga.

13. Nedela.

Latinski pregovor právi, ka nepoznane reči ne moremo poželeti. Od česa nikdár nikaj ne sem čño, do tis-

toga ne morem v sebi nikših žel gojiti. Gledajte, to je zrok, zakaj je tak malo ljudih dobrih, bogaboječih. Ne poznajo Boga, njegove ljubezni, njegove plače, zato pa ne služijo njemu, nego tistomi, kaj vidijo: ki svojemi teli po nečistosti, ki bleki i grli po nezmernosti, ki pa svojemi žepi po skoposti. Nesrečne, jaj, nedopovedljivo nesrečne duše so to, štere blato ljubijo, ár je vidijo, najdragši zlat pa zavržejo, ar ga ne poznajo. Jokati se morem pri toj žalostnoj reči. Kak ne bi? Ve vidim nešteto ljudi, šteri poznajo dobro vного stvorjenje i njegove lastnosti, znajo pripovedávati od haskov stvári, od škodljivih rastlin, od lepih delov sveta, ka več, še od nebeskih visin, od zvezd na njih kralüvajočih znajo modro razlagati. Stvoritela vseh teh reči pa ne poznajo. Je ne to žalostno? Je ne joča, bridkoga joča vredno, kda vidimo ljudi, kak se pridno skrbijo za jed svojoj márhí i znájo, šteroj štera je pripravna, to pa ne vejo, kaj more njuva duša jesti i piti. Telo znájo vračiti, dušo ne ozdrávljajo, telovne smrti se bojijo, i če pride, milo se jočejo; duševna, večna smrt, smrten greh jih ne gene, oj kak bi je, da ga neščo poznati!

14. Nedela.

•*Rasite vredno v spoznanji Boga*• (I. Kor. I. 10.) je pisao sv. Pavel Korinčanom i naklada nam ravnoto za dužnost sv. Maticérkev. Spoznajmo Bogá, znajmo kakši je, te ne bo trebelo praviti, iščite ga, ár mo ga sami od sébe nezmerno želeli, si z cele moči prizadevali, naj moremo v njegovo bližino priti i mo pripravni stokrát mreti na dén, naj moremo to najvekšo lepoto ednok uživati.

Želeš Boga viditi? Bodi čistoga srca. Bog se z srcem, z čistim srcem more samo gledati, kak mili Jezus právi •*Blaženi so čistoga srca, ar oni bodo Boga gledali*• (Mat. V. 8.) Nikdar ga pa ne boš želo viditi, če ga ne

poznaš. Spoznaš ga pa po njegovih delah, po njegovom razodenji, nazveščenji. Na zemlji ne ga drugoga spoznanja. Tū se Bog ne da viditi od lica do lica i vživati v blaženstvi, kak v nebi. Tū ga samo posredno lahko vidimo, to je med njim i nami v sredi so njegova stvorjenja, je njegovo nazveščenje kak edno gledalo, v šterom ga gledamo. Čem čistejše so naše oči, tem bole ga vidimo v tom gledali, v njegovih stvarih. Gučim od duševnih očih, štere so te čiste, če nemajo greha na sebi. Grešna duša ma kalne oči, zato slabo vidi Boga.

15. Nedela.

Neposredno glédanje Boga to je od lica do lica, do bimo samo v nébi za najem. Te svet je šola, pripravā v šteroj si moremo dobro oči ščistiti, z grehov se oprati za nebesko svátbo.

Sveto pismo nam gledanje Boga právi za vživanje. Nadangel Raphael je pravo naime Tobiji: *»Vživam nevidno jestvino i pitvino, šterive se od ljüdüth ne moreta viditi.«* (Tob. XII. 19.) I Jezus sam je tūdi pravó: *»To je žitek vekivečen, naj spoznajo tebe, pravoga Boga, i koga si poslao, Jezusa Kristusa.«* (Jan. XVII. 3.) Jestvina, pitvina, žitek dūše je gledanje Boga, njegovo spoznanje v nébi. To spoznanje Boga je neposredno, to je pri tom spoznanji ne trebe gledala, ka bi v njem Boga gledali, on sam bo naše gledalo, v njegovej svetlosti mo gledali njegovo nepopisno lepoto i čütili v dūši neskončni mir, kak šv. pismo veli: *»V tvojoj svetlosti bomo vidili svetlost.«* (Ps. 35, 10.)

Razloček med dvojim spoznanjom se lepo da razložiti na té način. Dva človeka si pogučavata, da bi rādiva poznala na té kraj morja ležeči del sveta: Europó. Eden ide pó tom guči v trgovino i si kŕpi zemljevid, na šteroga so vse držele Europe narisane. Toga si před sebe prestře, dobro ga přebrodi i se ž njega na pa-

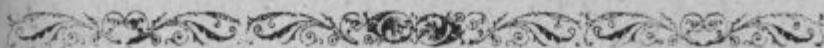
met navči vse dežele Europe, njihovo lego, njihove meje, vekša mesta i. t. d. Te drugi si pa reši edno karto na železniškom kolodvori, se vozi od postaje do postaje pa prehodi i preglédne celo Europo. Ne istina, oba jo poznata? Ali njidva poznanje se jako loči. Te prvi jo pozna samo po zemljevidi, slabo, nepopolno, te drugi pa po lastnoj poskušnji, popolno, očividno. Prvo spoznanje je posredno, to drugo neposredno. Takše je i človeče spoznanje gledoč na Boga. Na tom sveti ga moremo samo posredno spoznati sred njegovih stvorjetij i nazveščenj, v nebi pa neposredno, to je z glédanjem njega samoga i ne sred kakše stvári.

16. Nedela.

Če Boga ne poznamo, ne moremo zadovolni biti, niti pobožno živeti. Pa kak bi tūdi zadovolen mogo biti lačen človek? Lačen jesti žele i vsikdar to premišlava, kak se more nasititi? Lačna dūša je ravnotak. Nemirna je, ar njoj fali jestvina. Želo imá po njej, njé pa nema. Odtod pride nemir, šteri človeka onesreči. Hrana dūše je Bog, kak smo vidili. Toga če nema, omedleva sirotika i jako je nesrečna, največkšega pomilūvanja vredna.

Ki Boga ne pozna, je slepec. Slepec teloven pa ne vidi kaj je dobroga i lepoga na sveti, ravnotak ne dūševen slepec, kaj je dūhovna dobrota i lepota. Če ga nišče ne vodi, spadne, k cili ne pride, to najdragšo reč potlači teloven slepec, ravnotak tūdi dūševen. Ki Boga ne pozna, nema tolažila, krepčila v nevolah življenja, nema vūpanja ne smrtnoj posteli, nema v grobi sna, nego sámo obvūp i strahoto. To je zrok teh vnoгих samomorov v deněšnjem časi. Nesrečni so tei ljudjé, moliti moremo za njé, naj spoznajo te najdragši kinč, Boga. Nesrečni, najbolje nesrečni so tei ljudjé, da tisto, kaj miné, glédajo, poznajo, dičňo, čeravno je mantrá, večnoga Boga, šteri ma

neskončno blaženost za nje, pa ne. Od teh pravi sv. Augustin: »Nesrečen je človek, šteri vse pozna, tebe pa, o Bog, ne pozna.«

Dečki, batrivnosti.

Vam pravim to, dragi mladenci, ki ste bili že premagani od skušnjave nečistosti. Vam kričim, batrivnost. Ne spadnite nikdar v dvojnost, ne obvūpajte v tom boji. Ne mislite, ka bi po večkratnom spadaji bilo zobstom več proti stati, ka bi bilo zaman vsako orožje. Verite mi, ka što je batriven, pogumen in stanoviten v tom boji proti nečistosti, gotovo zmaga. Obvūpanje, v dvojnost kapanje je znamenje slabosti in zato tūdi strašne in gotove zgūbe.

Istina je, vaši spadaji v te odūren greh so bili velika nesreča, nego lūbezen in smilenost boža sta ešče vekšivi, celo neskončnivi lastnosti našega Stvarnika.

Vzdignite se zato in pravite kak nigda razsipni sin: Stanem, bom šo k oči in njemi povem ka sam pregrešo. Da, ne mūdite se, nego ite k vretini toga smilenja, ite k sv. spovedi. Odkrijte brezi bojazni vse svoje rane, naj vam Kristusov namestnik more vlejati na nje zdravilni balzam. Potom vaša dūše postane kak lepa golobica, črstva in lehka. Sama se vzdigne do nebeskoga raja, kje se milijono in milijono angelov veseli nad njov, po rečeh samoga Jezusa, ki je pravo: »Povem vam, ka bo v nebesih veliko veselje nad pokoro činečim grešnikom.« (Luk. 15, 7.)

Gda ste pa opravili sv. spoved, pokleknite dol pred angelskim stolom. Tam vas čaka dober Paster, ki vas je dolgo časa iskao. Ravno gda ste hodili po grešnih potah, gda ste blodili kak zgūblena ovca po trnji in prepadih,

gda ste iskali nasladnosti in napajali svoje nezadovoljivo telo s čemerom, šteroga ste meli za med, da, dragi moji, ravno v tistom časi je dober Paster hodo za vami, naj bi vas pripelao nazaj v svojo ovčarno...

Zdaj ste najdeni... ste že tū... Angelje vas čakajo pri lepom zagrnjenom stoli. Ešče malo, par minut... cin, cin, cin...

»Ovo Agnjec boži, ovo ki odjemleš grehe sveta... Gospod ne sam vreden, ka bi stopo mod mojo streho, nego samo edno reč povej, in ozdravlena bo moja dūša.«

»Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa naj občuva dūšo tvojo na veke, amen« ...

* * *

Batrivnost, dečki! Zmaga je vaša. Kak megla se razkadijo vse peklenške moči po dobro opravlenoj spovedi in po svetom obhajili. Šatan škruple z zobmi, si trga vlase, ar ste vi bili tak močni, ka ste njemi raztrgali mrežo. Vi ste se strgali z njegovih nesmilnih škraplov, kak se strga zmatrana ptičica iz škraplov orlovih.

Vražji zapelivec pa ne spi. Či je ednok premagani, potem išče vekše moči, pripravla močnejše mreže in napada z groznejšov silov. Ne mislite ne, ka bi vas dugo časa pūsto pri mīri. Neprestano bo hodo okoli vaš kak tuleči oroslan, iskajoč da, bi vas požro. On je vaš neprijatelj in vi ga poznate. Tūdi vam je znano v čem vas najraj skūšnavle, kje vas največ napada. Ne dajte se, ka bi vas zgrabó. Či bi se pa vse edno znalo zgoditi ka bi vas znova zadeo v svoje zanke, batrivnost! Ranjeni vojak na bojišči komaj čaka zdravnika, ki njemi rane zaveže, komaj čaka, ka bi ga odnesli v bolnišnico, daleč od sovražnika.

Batrivnost dečki! Vi znate kje je dūšni zdravnik, poznate kraj obvezovališča. Zato pa zopet k sv. spovedi, znova k oltarskomi svetstvi, po toj poti popolnoma zmagate, popolnoma te čistí.

Vaš prijatelj.

Podignjenje Srca Jezuzovoga na tron v družinah.

To je edna nova, jako hasnovita pobožnost. Samo Jezušovo Srce jo je izmislilo. Stoji pa v tom, da se po določenom obredi podoba Srca Jezušovoga na tron zdigne, koronuje v hišah, kak kralj v svojem kraljestvi. Pomeni ta ceremonija, ka to hišo bo ravnalo Srce Jezusovo, haske pa rodi pobožnost neizmerno velike. Nešteti veliki grešniki, okorni prostozidarje amerikanski so se po toj pobožnosti povrneli.

Apoštol te pobožnosti je P. *Mateo*, eden mladi duhovnik iz Južne Amerike. Rojen je v Peruji, opravlja pa svoje apostolsko, duhovniško delo v ljudovladi Chile. Tü je pred par leti nevarno obetežo. Zdravniki so ga dolpovedali. On je pa meo veliko vüpanje, da ozdravi, če se prikloni Srci Jezusovomi v tistoj cerkvi, kje se je prvič prikazalo. Napravo je zato dolgo pot na Francozko v Paray-le-Monial, kde kak je v cerkev Srca Jezusovoga stopo, taki je ozdravo i čüo pozvanje od Srca Jezušovoga, naj svoje življenje posveti toj pobožnosti, ka družin vlado, ravnanje Njemi da posvetiti.

Po ozdravljenji se je povrno v Rim i tam proso sv. očo X. Pija za dovoljenje, ka sme svojo pobožnost širiti. Sv. oča so njemi pravili: »Ne samo, da vam dovolim širjenje toga apoštolstva, nego zapovem vam to.« Zatem je šo nazaj v Ameriko i začeo svojo pobožnost širiti. Prehodo je z čüdnim uspehom Ameriko gor do severne Canade. Zatem se je podao na Španjolsko. Tü je pobožnost njegova celo králevski dvor genola. Na Francozko je prišeo zdaj med bojom. Cerkveni oblastniki so ga šteli zadržati, naj zdaj henja i samo po končanoj vojski začne predgati. Odgovoro njim je: »Je Noe po potopi delao barko?« — I širio je vlado Srca Jezušovoga po nevernom Francozkom. Iz Francozkoga se je

podao na Nizozemsko ali v Hollandijo. Tü, so njemi taki pravili, ne de tak gladko šlo, kak v jüžnih deželah, hollandarje so malo premrzli zato; on je pa odgovoro, ka Jezušovo Srce z svojov ljübeznostjov vse narode obda; i začno je svoje apoštolstvo tü še z vekšim uspehom kak v jüžnih krajinah. Ešče protestanti so poslüşali njegove predge i v Rotterdami ta najvejša dvorana mesta je prenatlačena bila z poslüşalci. Z Hollandije se je podao v Rim, kje so ga sv. Oča Benedikt XV. na audien-cijo sprejeli i njemi naložili, naj drži dühovne vaje v Rimi za dühovnike, zatem pa širi po celoj Italiji svojo pobožnost. Uspeh je nedopovedljivo veliki bio, ka so se njemi sami sveti oča čüdili i apostola po negovoj vrnitvi v Rim nazaj opitala po tistih sredstvih, z šterimi takšo moč ma düše na pobožen žitek genoti On njim je pa odgovoro, ka on nikšega sredstva ne rabi v te namen, dela vse Srce Jezušovo, šteroga je on samo škér to je sredstvo. Srce Jezusovo guči po njem i te guč zarazumi vsaka düša, zato ka je té guč nej drügo kak ljübezen njegova. Nato so sveti očo pravili, ka je ta pobožnost »jako primerna našemi časi,« »je od božje previdnosti,« »je od samoga Boga to delo« i njemi je naročo, naj evangelij Srca Jezušovoga li glasi dale i po drüghih deželah. Po tom naročili je prišo v Švicarsko, celo pre-hodo i geno jezere pa jezere na ljübezen do Srca Jezu-sovoga. Naša domovina ga čaka še; o da ga dugo ne bi bilo trbelo, ka bi se razširilo čem hitrej kraljestvo Srca Jezušovoga prinas.

Sv. Martin.

Od sv. Martina püšpeka (škofa) piše sv. Maxim: »K diki našega svetoga i preblaženoga oče, Martina, kaj pridjati bi pomenilo njo pomenjšati.« Eden tih najvejših svetnikov je bio, koga vredno hvaliti smo ne mogoči Sv. Bernard

pravi od njega »*Martin je bio posvet, šteri je goro i sveto.*« Goro je v ljübezni do Boga i sveto je z svojim zgledom celomi sveti. Njegova smrt nam posvedoči kaj čisto to trditev.

Že davno pred smrtjov je znao, kde pride tá, pravo je i zato svojim redovnim bratom: »razpad mojega tela se bliža.« I čeravno so se ga že lotile teškoče toga razpada, vendar se je podao na pot, da bi popravo razkol, šteri je nastao v kondatenskoj püšpekiji. Glejte posvet goreči, segrevajoči. Ljübezen njegova je odpravila razdor, pomirila sovraštvo, nastala je blažena mirovčina po njegovom trüdapunom, ljübeznivom prizadevanji. Ščé se zdaj domo vrnoti, da mi v miri zaspao po narejenom miri. Ali dober Bog je nači dokončao. Hitro ga obleti smrtna slabost. Zazove zato svoje vučence i njim naznani, ka se on zača ločiti sveta. Tei pa na to žalostni postanejo, začajo na ves glas jokati i ga prositi, naj jih še ne ostavi rekoč: »Oča, zakaj nas ostaviš, ali komi nas zapüščene zročiš? Čredo tvojo napadnejo naime zgrabljivi vukovje.« Te reči osemdeset létного svetoga starčeka tak genejo, ka se ponüdi na nadaljno trpljenje za zveličanje njihovih düš. Odgovori njim naime z molitvov: »Gospod, če sem potreben še za tvoje ljüdstvo, ne odpovem se deli, naj bo tvoja vola.« Pred vrati nebeskimi kda so njemi angelje že proti šli z zaslüženov koronov, kak velika svetlost, kak vroča svetlost je še te se ponüdili na trpljenje zavolo rešenja nemrtelnih düš!

Ali dober Bog je te ponüdbe že ne sprijao. Zadosta je včino njegov veren sluga že za njega, plača ga čaka zdaj samo. Več dni ga muči trešelka velika, ali on zato le moli i verostüje i vse to ležečki v pepeli i v spokornoj obleki. I kda so ga vučeniki prosili, naj si konči na malo slame leže, je odgovoro: »Ne dostaja se, sinki moji, za krščenika nači vmreti kak v pepeli. Če vam drügi zgled dam, zagrešim.« Rože proti nebi držeč i pogled v njo

opreč je zmerom molo. Kda bi ga dühovniki tak ležati vidili, so njemi pravili, naj si na en kraj leže, ka si more malo odehnoti i beteg se vtišati. Pa njim je odgovoro: »Nehajte me, nehajte me, bratje, naj bole nébo gledam

Sveti Martin. V Amienski na Francozkom jaše mladi vojak, Martin, v strašnoj zimi i sreča nagoga, od mraza dregetajočega siromaka. Smili se njemi té, vreže z sablov na dvoje svoj plašč i z ednov polovinov ga pokrije. V noči po tom smiljenji se njemi prikaže Jezus v rokah z odrezanim plaščom pa njemi pravi: „Martin, ki se na krst samo še pripravlja, me je z tov oblekov odeo “

kak zemlo, naj se ravna moja dūša na svojo pot h Gos-podi. • Kak velika svetlost, kak vroča svetlost je to! Za-istino Kristušova je, ki je živo v njem, Kristušova, ki je

za nas na križi mirajoč tudi ne iskao polejšanja, ne, niti piknjice ne. Oh kak velika, prevelika ljubezen je to: v trpljenji ne iskati olejšanja? Se ne zasramujemo pri toj svetlosti, če si zmislimo na svojo temo, v šteroj mrmramo ešče na male neprijetnosti, štere smo si pa vendar krvavo zaslužili z svojimi grehi.

Hüdi düh je prišo ob zadnjim ga tudi še ednok pohajat i sküšavat. Ali kak ga svetnik ovara, njemi odložno pravi: »Kaj stojiš tü, krvava zverina? V meni nikaj grešnoga ne najdeš: v Abrahamovo krilo pridem.« Zatem je düšo püšto. More kaj bole svetiti, kak na smrtnoj vöri v osemdesetom leti hüdomi dühi naravnoč praviti, ka v njem ne najde greha? Velika goreča svetlost, štera da bi nam svetila, prosimo varstvo, obrambo toga velikoga svetnika. Prosimo svetoga Martina, koga rojstva šestnajset stoletnico zdaj obslüzavamo i bomo jo kleti do julija, prosimo ga dostakrat, naj nam sprosi od Jezušovoga Srca milost, ka mo se bojali ne samo velikoga, nego ešče toga najmenjšega greha. Ta bojazen je velika, nedopovedljivo velika milost; vredno je za njo leta dugo prositi z postom i miloščinov sv. Martina, naj jo samo zadobimo ednok.

Sedemstoletnica porcijunkulskih odpüstkov.

Haski odpüstkov.

«Ne postanimo poželjivci prazne dike, da bi eden ovoga družili, eden na drugoga nevoščeni biti.» (Gal. 5, 25.)

Sveta Maticerkev na god vtisnjenja Jezušovih peterih sv. ran v telo sv. Franciška, v svojih molitvah to prosí, »naj se naša srca na ljubezen vužgejo v sveti že zmrzavajočem; naj vsikdar nosimo svoj križ i vreden sad pokore rodimo.« Glejte, to je poslühnenje opomina sv. Pavla apoštola, naj prazne dike ne poželemo. Na ljube-

žen do Boga se vužgati, vsikdar križ nositi i vreden sad pokore roditi, to je poželenje i iskanje nej prazne, nego pune dike za krščenika vsakoga, tembole pa za ednoga tretjerednika. To diko ki išče, ne postane poželjivec prazne dike, pri šteroj se nahaja svaja i nevoščenost. Pri iskanji pune dike se ne najde ta grehota. Ali ste čüli gda sveta, ka bi se zato zbili, svadili, eden na ovoga mrzili, eden ovomi nevoščeni bili, ka je eden. od drügoga šteo Boga bole ljubiti, več trpeti, vekšo pokoro delati? Ne jeli. Že za mira volo zato, šteroga trpljenje da, bi je dužni bili močno ošepnoti, keliko bole pa za dike volo, štero nam spravi. Jaz vam zdaj namenim od ednoga ščista maloga trpljenja pisati, štero nam pa vendar nezizmerno veliki hasek na zemlji i diko v nebi obrodi. Gučao bom vám od tistoga trpljenja, štero je potrebno k zadobljenji odpüstkov i od haskov teih. Sv. Frančišek, ki si nam sproso velike porcijunkulske oepüstke, sprosi nam moč od Brezmadežne Deve, ka mo se mogli teih i drügih odpüstkov v vseh mogočih prilikah vdeležiti.

Pred bi vám razložo namenjeni predmet, dovolite, da se spomenem začetka porcijunkulskih odpüstkov. Letos je naime 700 let, ka je te velikanske odpüstke sv. Frančišek sproso Matecerkvi. Pred 700 leti edno noč meseca oktobra je sv. Frančišek vrelo proso Boga za povrnenje grešnikov. Med molitvov se njemi prikaže angeo Gospodov pa njemi pravi, naj ide v cerkev Marije, kraljice angelov, štera se za porcijunkulo zove, tam ga čaka ljubljeni Jezus z svojov prečistov Materjov i z šeregom angelov. Frančišek boga i najde v cerkvi vse tak, kak njemi je angel povedao. Od velike slave i dike nebeščanov prevzet na tla spadne i ne vüpa gledati prikazni. Ali dober Jezus ga osrči i njemi pravi, naj se ne boji, nego naj ga prosi, kaj hoče, vse dobí. Na to Jezušovo reč je te sproso sv. Frančišek popolen odpüstek, šteri se porcijunkulski zove zato, ka je v porcijunkulskoj

cerkvi sprošen. Na Jezušovo reč ga je III. Honorij rimski papa potrdi i dobi se dnesden v vsakoj franciškanskoj cerkvi i tūdi v drūgoj, v šteroj je III. red ustanovljen. Dobi se zato črensovskoj, sebeštjanskoj, gračkoj tūdi. Za potrditev, ka je zaistino od dobrog Jezusa to delo, je On dve čūdi včino. Prva je tá. Po dobljenom odpūstki se je hūdi dūh prikazao sv. Frančiški i ga začo nagovarjati, naj se ne trapi i pokori teliko, da je ešče mladi človek i ga je na nečistost skūšavao. Sv. Frančišek pa na prvo reč skūšavca sleče haljo i se vrže v brezlistnati ščipkov grm, šteri je raseo poleg samostana, — bila je naime že zima. — pa se tečas vala po njem, dokeč ves krvavi ne postane i nečisto poželenje ne potere. Na to junaško zmago je sūhi grm naednok precveo; obrodo je bele i rudeče rože v spomin ljūbezni do Boga i čistoče. Te rože je neseo v dokaž bože prikazni sv. oči v Rim sv. Frančišek, šteri je zdaj določo, kak je Kristus sam pravo, naj se odpūstek porcijunkulski aug. 1.-ga začne. Ta drūga čūda se je pa teda zgodila, kda je sv. Frančišek té odpūstek razglaso. On ga je razglaso, kak ga je dobo, na vse čase, to je ka valá do sodnjega dneva; sedem pūšpekov pa, ki so se vdeleželi slovesnosti razglašenja, so štelí samo na ništerna leta razglasiti té odpūstek. I glejte, kak na predganico prido, proti svojemi nekanenji vsi edno naznanijo, to, ka popolni odpūstki porcijunkulski na vse čase valájo.

Teliko v spomin porcijunkulskomi odpūstki. Zdaj pa glejmo, kaj zahtevajo odpūstki i kaj nam hasnijo. Povejte meni, morete vi sunce očrbniti? Ne jeli? Ali svetlost njegovo že morete. Obesite jeli zaveso, zagrinjalo tá, kam sija, pa so njegovi traki že očrbinjeni. Ne more polna svetlost da vas. Ravnotak smo mi do Boga. Boga samoga ne moremo v njegovom bitiji, v njegovej neskončnej naravi, naturi poškodūvati, moremo ga pa v njegovej diki, štera se neskončno vnogo milijonkrat bole

razleva na naše dūše, kak sunčevni traki na zemljo. To božjo diko očrbinimo, oskrunimo kelikokrat zavesimo, zagrinemo svoje srce pred miloščov božjov, da ne more v njé. To se zgodi po grehi. Glejte en zgled. Bog nam je dao zapoved 6.: ne nečistij! Ki jo zdrži, Boga odiči. Milijoni i trilijoni nebeskih prebivalcov se radūjejo v nebi, ka je ta dūša nečistoga dūha zmagala i dičijo dobroga Boga na večne čase zato, ka njoj je pomagó zmagati. Ena drūga dūša privoli v nečisto skūšnjavo, nesramno misli, guči. Milijoni i trilijoni prekletih v pekli besno tulijo, ka je božja zapoved prelomljena i so dobili novo pajdašico, novoga pajdaša. Ta radost hūdih dūhov je črbina božje dike pri tebi, ki si za grešo.

I poleg navuka sv. Materecerkvi vsaki greh, če je samo tak mali kak makovo zrno, dvojo črbino napravi na božjoj diki, štera oboja se more popraviti, izbrūsiti, če ščemo v nebo priti. V nebo tečas ne pūstijo nikoga, dokeč se obe črbini na božjoj diki narejeni popolnoma ne izbrūsita. Iz tidveh črbín prva se zavé zadužek greha, drūga pa zadužek kazni ali kaštige.

Zdaj te poslūšajte! Sv. Maticerkev za krivovernika má tistoga, ga z svojega zveličavnoga krila dolvrže, ki bi trdio, ka se z grehom kaštiga tūdi vsikdar odpūsti. Na trientinskom občinskem zbori v 14. seji v 12. zakoni to predstavi vsem nam za vervanje, ka po odpūščenom grehi navadno ostane še kaštiga gor, štera se more dolslūžiti. To teliko pomeni, ka kda ti, dūša draga, se vračas od spovednice z mirnim srom vkraj, si samo edno črbino izbrūsila, plačala si samo zadužek greha; zadužek kaštig ti je ešče gorostao. Bog ti je odpūsto greh, če si se dobro spovedao, či si meo istinski volo se pobolšati, odpūsto ti je greh popolnoma, to je z peklom vred, da smrten greh pa pekel sta vkūpzraščeniva, eden poleg ovoga se ne more odpūstiti, nego samo obá naednok. Ali drūga črbina je ostala še; kaštige časne, to je toga sveta i vic

ali purgatoriuma so nej ostale pri spovednici kak pekel i grehi, nego sprevajajo te kamkoli se podavaš. I naj ne zaničuješ teh kaštig, ti samo teliko pošepetnem, ka pravičen Bog, kak nam razodenje svetnikov naznanja, za eden mali greh že naveže na dūšo 50—60 letno ognjeno vozo v vicah. Teliko mi pa zato li dovolite, jeli, ka ste v vašem življenji več malih grehov včinoli kak ednoga? Od velikih ne bom gučao. Čitem na vaših obrazah: oj da bi samo ednoga maloga včino ali včinila, bi dobro bilo, ve vsaki den jih več včinim! Uboge, pomilūvanja vredne dūše, te te se pa na slotine let mogle v ognji čistiti pred v nebo pridete. Se ne bojite ognja? Ste ga tak poljūbile? Lehko se vadite že naprej, kak te ga prenašale na drugom sveti, pa si morebet že zdaj tū na zemlji roke vsaki den na kratko pol vūro v njega polagate? Sirotike! Še šibice goreče ne morete v prgišči zdržati, ne ka bi roko, ali nogo mogle v ognji. Zato pa dvojni zrok mam se bojati za vas, da te še dugo, dugo po smrti trpele v ognji, več stolet, ka morebit že tiste cerkvi ne de, kje ste navuke poslušale, šteri so vas na pokoro zvali a ne ste jih poslūhnole. Ali pridem vam na pomoč. Ponūdim vam ščista malo trpljenje i veliko plačo za njē. Pretrpite radovolno, popolno tisto, kaj Maticerkev zah-teva za zadobljenje odpūstkov. I kaj je to? 1. Mejte volo ostaviti iz srca vse grehe, še te najmenjše i 2. opravite tiste predpise, štere Maticerkev nalaga za zadobljenjē odpūstkov. Maticerkev pa ščista malo predpišūje, včasi spoved i obhajilo pa 5 očanašov i 5 zdravimarj v namen sv. oče zmoliti, i to največkrat, ali cerkev pohoditi, Svetstvo sprevoditi i drugo spodobnoga; vse male reči! To včinite verno, to pretrpite konči pobožno i mejte volo ne nikaj grešiti, nej malo, ne veliko, pa ste zadobili popolen odpūstek, odpūsto vam je Bog vse kaštige, štere bi mogli na tom sveti ali na ovom v purgatoriumi prestati. Ta druga črbina je z njim izbrūšena, zadužek kazni, kaštige

je rešen. Moj Bog, kak veliko je dobljeno po malom trpljenji! Znete, kaj vam je dano po popolnam odpustki? Kraljestvo. V tistom hipi, kak zadobite popolne odpustke, je vaše najlepše, večno, neskončno odičeno nebesko kraljestvo. Ne de vaše, nego je že vaše. Če oči zatisnete i dūšo pūstite, brez vsega trpljenja začnete svoje večno, radostno kraljūvanje. Ne de stotine let ognjene voze, ne, niti en hipek nej, nego neposredno večno blaženstvo. Ve znate jeli, ka je Jezus obečao v svojoj predgi na gori (Mataj V.) ka naše bo kraljestvo, če mo siromaki v dūhi, se pokorili, preganjanje trpeli, kraljestvo pa samo kralovje majo. Kralovje mo zato vsi, »soherbaši Kristušovi«, (Rim. VIII. 17.) kak pravi sv. Pavel apoštol. I jaz vam več povem, kralovje i sodediči Kristušovi ste že postali te, kda ste samo eden popolen odpustek zadobili.

Človek je slab. Sv. Pismo pravi, (Preg. 24, 16.) ka še pravičen spadne sedemkrat na den v skušnjavah ne da bi oblegeo po njih, to je samo v male grehe privoli; spadnemo mi slabi zato tembole. Zatogavolo pa si vsaki den znova zapremo pred seboj nebo i odpremo mnogoletno ognjeno vozo. Kaj stoga shaja? To, ka smo se dužni skrbeti za popolne odpustke kem večkrat. Povem za edne.

Poznate družbo Marijine 7-re radosti? Ta vam vsako nedelo ponūdi priliko na zadobitev popolnoga odpustka še brez spovedi i obhajila jedino po opravljanji radostnoga sv. Čisla. Se ga bojite tretjeredniki? Te še duže raj meli trpljenje v vicah, kak rešenje ž njega? Te še duže samo po imeni pokorniki ne pa po življenji? Ne je vreden voditelstva tretjerednik, če je nej zednim tūdi kotriga, goreča kotriga družbe Marijine 7-re radosti. Kak je na pol kūhana i na pol surova reč ne za vživanje, ravnotak na pol pobožna i na pol posvetna oseba ne za sveti pokorni 3. red. O da bi ta reč donela tak močno, tak glasno, tak sladko do vaših src, ka zavolo rešenja

iz več stoletnoga ognja vic i zavolo hitroga zadobljenja nebeske dike bi se vsi pridružili ranjenom i sv. Franciški po njem Radostnoj Materi Mariji i po njej k Jezuši.

Nezmernost. — Kak se je rešimo?

„Ne žive samo z krūha človek, nego od vsake reči, štera pride z vūst Božih.“ (Mat. IV. 4.)

Je dūševna hrana tūdi. Meseni, požeresti, pijani človek je ne pozna. Te telo glēda samo, dūše ne vidi. Edno oko ma samo odprto, z drūgim žmi. Razum i volo je podredo poželivosti, ta ga vodi in on slepo hodi za njov. *Vživati*, to je njegov cil i namen, drūgoga ne pozna na sveti.

Nesrečni so tei ljudje, pa keliko jih je. Krmijo se, naj do vrazjē bolšo pečenko meli ž njih, napájajo se, naj more kem več smūdja zrasti na dni njuve vlažne dūše i naj jo more kem več nesnage grehov oblaziti. Oblosūnec i pijanec cele črede grehov pasēta na svojoj dūši. Bi pravo zglēd? Zmislite si na tiste krčmo pohajajoče ftice, štere v vsakoj fari okoli lečejo pa te vidili živo podobo nečištosti, pijanosti, oblosūnosti, nepokornosti, trdokornosti i ešče cele čete drūgih grehov. V jelo i pilo zakopana dūša je rodna, rodi vsaki den, vsako vūro, vsako minuto brezštevilne grehe. Vživanji vdana dūša ne pozna svetoga. Zato je Jezuš pravo, *„Ne mečite svojega džūndža pred svinje.“* (Mat. VII. 6.) Kak svinja ne ve razločiti blata od džūndža i rova v obojem, ravnotak ne ve razločiti človek, komi je gut i blek jedini predmet njegovih žel, sveto mesto od krčmenoga dima. Pijančevanji, tepešiji, kártanji, bitji, grdim gučam vajeni ljudjē, kaj vse pa z nezmernoga poželenja i vživanja jela i pila

shaja, ne vejo razločiti i presoditi, ka je cerkev ne krčma i prostor okoli cerkve ne dvor krčmeni. Zato se ne ve eden ne premali del toga naroda v cerkvi obnašati, kak se dostaja Bože hiše, i zato okoli cerkvi samo voglari, drče, kadi, ali od njé v krčmo vujde, kda je sv. meša, predga ali večernice, ár ne ve, kaj je düševna hrana, ár v cerkvi ne ga za telo jela i pila. Naj mi, dragi čitatelje v neredno vživanje jela i pila ne privolimo i tak neštetim greham poti ne napravimo v svojo düšo, premislimo si z pomočjov Jezušovoga Srca, štero v ol-társkom, Svestvi med nami prebiva, 1) kaj je nezmernost v jestvini i pitvini i 2) kak se je moremo rešiti?

Kaj tretjeredniki v vodili majo zapovedano, da so naime dužni biti zmerni v jeli i pili, to. ma vsaki krščenik zabranjeno po Kristusovom navuki, šteri lakomnost za greh imenüje i jo med glavne grehe šte.

Kaj je te nezmernost v jeli i pili ali lakomnost? Kda pregrešim jaz ž njov? Nezmeren je tisti, ki več je ali pijé, kak njemi potrebno. To je prvi pregrešek proti zmernosti. »*Jaj vam, ki se presítíte*« (Luk. VI. 25.) [právi g. Jezus Kristus. Ne živemo zato, naj jemo, nego zato jemo, naj živemo. Cil, namen jela i pila je ne drügi, kak jedino té, naj moremo v žitki ostati i svoje dužnosti verno spuniti. Ki zato več je, kak njemi potrebno k oh-ranjenji žitka i več pijé, greši. »*Nebesko králestvo je ne jestvina i pitvina* (Rim. XIV. 17.) právi sam Gospod. Do guta se najesti i napiti — je samo tistim nebesko krá-lestvo, šterim je voj evangelski bogatin vživajoči, od šteroga gospod Jezus Kristus právi, »*Ka je v pekel prišo.*« (Luk. VI. 25.) Dragi krščenik, če ti zato več ješ i piješ, kak ti je potrebno, naj ostaneš živ i zdrav, če ješ ali pi-ješ takše, kaj ti zdravji škodi, greh včiniš. Navadne dni se té gre redkokda pripeti, vsikdár pa, kda se kaj bolšega správla. Gostüvanja brez poprek smrtnih grehov ne najti. Cehski računov, pokápanja, mlatibe ali drügoga dela,

kda se kaj več i boljše na stol nosi, tudi vnogokrat nej. Moj Bog, kak strašna odgovornost za tiste, ki na té grehe prilike dávajo! Mledoženec i mladožena narahnjeniva z Jezušovim telom i oblagodarjena z božim blagoslovom potrebujeta pomoč, ka ta znala svojo veliko, preveliko naloga hišnoga zákona verno i sveto spuniti; — pokojnoga dūša, šteroga telo je še tū razprestretó ali pa zdaj v grob položeno, krvavo potrebuje našo pomoč z zgočem ognji v vicah; — novorojeno dete ravnotak po sv. Krsti, naj nedužnosti ne zgūbi, — pa vendar ka se zgodi? Ne podpirajo morebit voglov teh hiš pijanci i oblosūnci, šterim je hūdo grátalo zavolo nezmernoga jela ali pila ali obojega i se ne razširja lahko ztem smrten greh okoli té nesrečne hiže, šteri prežene Bogá od njé? Nesrečni, jezerokrat nesrečni vi, ki v krčmi začnete svoje življenje i tam je tudi dokončate, kim je jelo i pilo Bog, ki dete od krsta v krčmo neséte i žalost za pokojnim v jelo i pilo zadūšite! Ne vete, ka je krmína, trobína poganska navada, krivo djanje, štero pokojnómi ne olejša trpljenja, vam je pa povekša, ki jo držite! Ne ga te že zdaj právoga krščénika, ki bi za nebesko plačo sprevaljao mrtve, kak sv. Tobija, kak stari krščéniki, kak drūgi fárniki i ne za jelo i pilo? Ne vete, ka je mrtve pokapati telovno djánje smilenosti, štero Bog plača, pri siromaki še bole, kak pri bogatci! Pa bi mi zajeli i zapili to plačo? Plačajte pokopiča i njegove pomočnike vó z penezi, z jelom i pilom pa henjajte gor pri mrtvecah. Vnoga hiša, kde mrtvec leži, je práva jama razbojnikov. Kártajo pri mrtveci, kunejo, nesramno gučijo, norčūjejo i vse to zato, ar je vleče dobro piti i jesti, štero tam dobijo. Ne spoznate i ne previdite, da ste še poganje, čeravno ste krščeni, ar ne živéte Kristušovo, nego poganško življenje? To nači more biti. Neba naj vas vleče, njeni dūh, njeni krūh, — Kristus je té, — tam v oltári ga máte; toga radi vživajte, pa nezmernost posehne v vaših srcah.

Nezmeren je v jeli i pili i greši nadale tisti, ki je paroven. To je tisti, ki z silov, naglo je i pijé, ki cila na kupico, kak jastreb na ptičico i kak se právi »na edno dūško jo sprázni.« Ki vse trepeče, kda vidi jesti na stoli, se ne vtégne niti prav prekrižiti, njemi oči le po hráni hodijo, tei so krivci obdrūgim nezmernosti i zovémo je za parovnjáke. Ne mislimo si, drági krščeniki, ka smo mi ščista brez falinge v toj reči. Ne ga med nami ni ednoga, jaz sem túdi ne izvzeti, ki to pišem, ka ne bi proti zmernosti kaj zagrešili. Samo si dūšnovest dobro preglednimo, že v pamet vzememo, oj kelikokrat smo jeli ali pili več, kak nam je trbelo ali kelikokrat parovno.— Če lačen ali žejen postaneš, kaj delaš? Jeli ideš v kišto po krūh, v kamro po kaj bolšega, k ročki ali v pivnico, kda li začūtiš kakši opomin želodca. Jeli tak delate. V zobe si denete vsako drūgo vōro gotovo kaj, gutnete pa že vsako vōro kaj. Vidite, to je nezmernost, to je grešna parovnost. Je ne Bog časa za jesti i piti odločo? Pri stvári ga znaš obdržati, štera nema dūše, prisebi, dūši na hasek, nej? Ne zgučávaj se vū: slab sem. Rávno zato si slab, ka predosta ješ i piješ, prekréda si okladeš tēlo, te pane more voziti. Zajtrk, obed, večerja, to so trijé máli ali časi za jesti. Zvūnteh treh časov deca, betežnik, stavec, slab ali teško delo oprávlajoči, potnik naj si vzeme še jesti i piti, pač tisti, ki pravi zrok má k tomi drūgi, pa nej če nešče, ka bi ga Bog zavolo parovnosti sodo. K trem malom pa vzemimo teliko, keliko nam je potrebno za zdravje i moč. Najejmo i napijmo se pošteno. Eden menje potrebūje, drūgi več, keliko komi trebe naj zavžije zato ka Bog žele. Jestu je ne sramota, nego dužnost. Jezus je túdi jo ino pio pa ešče na gostūvanji je bio. Mi si včasi túdi smemo kaj bolšega voščiti, nego proti zmernosti ne smemo gresiti poleg zgléda Jezusovoga.

Proti zmernosti zagreši končno tisti, ki si zbira v jestvini. Navadno tak právimo, ka rova v njej. Ka je to

greh, nam sv. pismo svedoči. V Mojzesovoj knigi čitamo naime, ka je Bog osmrto tiste, ki so z manov ne bili zadovolni, nego so meso poželéli.

Ka za pomočkov je proti nezmernosti. Če neščemo v nezmernost privoliti, prvi pripomoček je molitev. Zato molimo pred jelom i pilom. Jaz sem vam nikda drügo tüdi priporočao v teh listah. Dühovno čtenjé. Jé kje hiša, v šteroj bi se düša konči z pét minut trpečim dobrim čtenjöm okrepila, ka v nezmernost ne bi privolila? Ne vete čteti? Nemate dobrih knjig? Ali vas je sram na Bogá misliti? Pa morete pri jeli i pili tüdi, ár nam sam Bog právi: »*Ali jete, ali pijete, vse Bogi na čast delajte*« (I. Kor. X. 31.) Čitete kaj dobroga, pét minut nikoga ne buje i v teh petih minutah se vam düša napuni z nedopovedljivov močjov. Tistomi pa, ki je posebno nagnjen na nezmernost, prepóra^{am} dühovno obhajilo. »*Jezus, hodi k meni i ostani prtmeni, jaz tvoj eščem biti*«, — to naj zdehne párkrát pa ogenj nezmernosti hajdi potihne v njem. Bogi na čast jesti i piti, znate, kaj to pomeni? Zato jesti, ár Bog žele od vas, naj se okrepite^{na} spunjávanje svojih dužnosti. Tak, z toga namena če k stoli sedete, z dvojim dobičkom stanete od njega: nahranili ste si telo i Bog vam v nébi plača, ka ste njemi na čast jeli. Vidite, kak lahko je v nébo priti, ešče za jesti i piti si jo slüžimo. Parovnost si pa naj ležej tak obladamo, ka si močno homo prizadevali, oblübili, ka zvün treh časov, zajtrka, obeda i večerje brez istinske potrebe ne mo jeli i pili pa kelikokrat bi proti toj oblübi zagrešili, telikokrat si za pokoro post v jeli i pili naložimo. Z Božov pomočjov de šlo i si naturo premágamo. Greh prebirce v jeli i pili pa obladamo tak, ka si zmislimo na vnoge siromake, ki niti krüha nemajo, pa je tiste ravnostak stvoro Bog kak nás, za nás ne nači mro, kak za njé pa so od nás vnogi svetejši i bolši, zato pa bomo zadovolni s tistim, kaj se pred nás dene, ne bomo sklede

obračali, prek drugoga segali, nego z ljubézni do Jezusa, ki je za nás gladio, homo popolnoma zedovoljni.

Drevo veliko se ne da vugnoti. Odrašenoga dečka i deklo že kesno včiš na zmernost. Zato pri deci začni dragi stariš; ne davaj njemi ne vsako reč jesti i piti. Za Jezuseka dejte zatrpi, — njeni pravi i tak je vči na réd. Naj ne čuje od tebe, ka je jelo, pilo, krčma neba, nego zatajüvanje, kak Jezus pravi: *«Ki šče za menov iti, naj se zataji»* (Mat. XVI. 24.) to je, zatajite se, jejte redno i v rednom časi pa zadovolni i včite deco tüdi tak, pa Jezus vaš i njuv bo.

Srečna smrt se ne da zaslužiti, — mora se sprostiti.

«Če boš pravičnoga opominjao, da naj pravični ne greši i on ne bo grešio; bo zaistino živo, ar si ga opominao in ti si rešo svojo düšo.» (Ezeh. III. 21.)

Té reči božje povedane sv. Ezehieli proroki, slišijo vsakomi dühovniki. Zapoved so za vsakoga tak, kak tolažba. Tüdi jaz nevreden sluga Jezusov je ščem spuniti i se z obečanov tolažbov napuniti. Rad bi meo v teh groznih dnevah to sladko tolažilo: ka sem rešo svojo düšo, kda sem pravične opominao, naj ne grešije i oni so me bogali. Vam namenim naznanjati, pravične, v milosti božjoj živoče düše, božje reči, sveti reči, reči, vzete iz premilostivnoga Srca Jezusovoga, štere kda bodete nasledüvale, si spravite najvejši dár na sveti, *«ne te grešile in te živele,»* to je spravite si *stanovitnost v dobrom, ali srečno zadnjo väro*. Opomin moj de šo k vam, ne da bi vas dramo; ne, ve ve živete božje življenje, nego da bi vas ravnao na tisto pot, po šteroj jedino je mogoče do nebeski vrat priti, da bi vas rešo zapletk, štere vam peklenšček nalečüje, ne da bi ve to ovarale, i štere vnoge

prle svete duše tak smetejo, ka spadnejo i nikdar več ne stanejo. Gučao vam bom od stanovitnosti, 1) kaj je? 2) če si je morete zaslužiti? 3) kaj naj včinite, da jo zadobite? Marija, radostna mati, blagoslovi moje reči, ka mnogo duš k tebi pripelajo, štere pri tebi srečno zadnjo vüro zadobijo.

Kaj je stanovitnost? »*Veliki dar stanovitnosti*,« kak ga maticerkev imenüje, je *dobrota božja ali dobrovolna pomoč božja, štera napravi, ka človek v stanü posvečüjoče milošče vmerje*. K tomi dari je troje potrebno, ali bole rečeno, iz treh darov stoji té eden: 1. da se človek more v vsakoj priliki greha ognoti; 2. ka človek more stanovitno vse zapovedi obdržati, i 3. ka človek te merje, kda je to dvoje spuno. Vsako sküšavanje premagati, ka smrtno ne zagrešimo, vsako zapoved zdržati, ka smrtnoga greha ne včinitimo i tak te vmreti, to je stanovitnost v dobrom. Što nema toga dara, kda vmerje, je stalno, ka se večno pogübi.

Té veliki dar stanovitnosti, šteroga na kratci za srečno smrt zovemo, se naime ne da zaslužiti. Posebna milost, pomoč božja ga samo more dati i to posebno milost božjo nišče na sveti ne more zaslužiti. Nišče ne more tak velikoga dela doprinesti, ka bi dober Bog njemi dužen bio za plačo srečno smrt dati. Poslüşajte navuk Matercerkvi danoga na trientinskom občinskom zbori. Glasi se tak: »*Če bi što pravo, ka pravičen človek brez posebne božje pomoči v dobljenoj pravičnosti more stanoviten ostati, naj prekleti bo*« (Can. 22, s. 6.) To je, če se jaz spovem i očistim smrtnih grehov, ne morem se do smrti drügih smrtnih grehov ognoti, če mi Bog posebne milosti k tomi ne da. Pravim posebne milosti. Navadne, štere Bog dava, ne zadostüjejo k tomi, nateliko smo mi slabi. Dokeč nemam té posebne milosti, tečas nemam srečne smrti, tečas je stalno, da se pagübitim. Šteri iz med nas pa vüpa trditi, da on že má to posebno miloščo? — Dober

Bog etak pravi pri sv. Jeremiji proroki: »*Svoj strah dam v njihovo srce, naj ne odstopijo on mene.*« (Jer. 22, 40.) Te strah je tista posebna milost stanovitnosti. Šteri pa ma tisti strah že, ka njemi je ne mogoče več grešiti i zapovedi prelomiti? Slabe dūšice! Dnes objočete spadaj, vūtro že globše se pogrozite še v máljih skūšnjavah! Ka pa če bi velike prišle nad vas? Mali zrok zadostūje, ka po nedelaj mešo zamūdite i stem smrtno zagrešite, ka se zapojite, svadite pa znova smrten greh včinite vnogi, ki ste se že na popolno pot podali! Kaj bom pa gučao te od onih, ki so greha vajeni, kak ništerne stvari blata? Svedoči to vse, žalostno, žalibog, to svedoči, ka nemamo še niti pravični, — grešniki pa tak ne tistoga strahū, šteri bi nas od grehov smrtnih za vsikdār odvrāčūvao. nemamo še milošče srečne smrti, gotovo je zato, tak gotovo, kak je Bog v nebi, da se pogūbimo, če si ne spravimo té milošče posebne za srečno smrt. Zaslūžiti si pa to miloščo nišče nemore. Té plače je Bog nikdar ne obečao. Nasprotno nas opominja po sv. Pavli apoštoli »*Ki misli, da stoji, naj pazi, da ne spadne*« (I. Cor. X. 12.) i »*Z strahom i s strepetom obdelavajte svoje zveličanje.*« (Philip. II. 12.)

Če se pa milošča srečne smrti ne da zaslūžiti, po čem so jo te dobili svetniki i vsi zveličani? Sprosil so si jo. Sv. Augustin pravi, ka se z *poniznov prošnjov* zaslūži. (De dono pers. C. 6. n. 10.) Jezus Kristus pravi »*Ki stanoviten ostane dokonca, on se zveliča*« (Mat. X. 22.) V čem pa naj bo stanoviten? Poslušajte, poslušajte Gospodovo reč, ta vam pove: »*Pred smrtjov tvojov delaj pravico,* (Eccli. XIV. 17.) *pride noč, kda več nišče ne de mogo delati,*« (Jan. IX. 4.) i »*Brez henjanja molite*« (Les. V. 17.) To so reči božje. Dobro delo i dobra molitev naj je stanovitna, te pride milošča srečne smrti, ovak ne, nikdar ne. Prisego lahko na sebe i na vas, vi na sebe i na mene doldenete, ka se stalno pogūbimo, ka zaistino mo z prekletimi tulili

na veke v pekli, če si ne sprosimo z dobimi deli i molitvami milosti posebne za srečno smrt. To je božji nauk. Tü nam niti Bog ne more pomagati. Večno je to. Večno, večno, vekomaj večno. Pomagati si moreš zato ti sam krščenik, ti sama pobožna duša. Sprosi si tak to milost! Pobožnim dušam govorim, štere neso v smrtnom grehi, da ki je v smrtnom grehi, si ne more te milošče sprostiti; tisto naime, česa nega, se ne more povekšati, tam se začeti more. Grešnik si prle more miloščo posvečujočo spraviti po dobroj spovedi, more se pobolšati, samo tak si more samo miloščo povekšati, samo tak si more miloščo srečne smrti sprostiti.

Kaj dobroga bi pa ve duše delale i kaj bi molile, da bi zadobile stanovitnost, srečno smrt? Na oboje odgovorim z rečmi svetoga pisma: »*Ki mene najde, najde življenje i dobi zveličanje od Gospoda*« (Preg. 8, 35.) pravi od božje Modrosti, šteta se je včlovečila v Bl. D. Mariji. Ta zveličanje, večni žitek davajoča Modrost je Marijina vekomaj. Ki zato Marijo najde, kak razlaga matičerkev, najde to Modrost, Sina božjega i ž njim srečno smrt, šteta v žitek večni pela. Vsaka milost naime, kak včijo sv. očaki, skoz Marijinih rok pride k nam, milošča srečne smrti zato tüdi. Slišajmo samo reči sv. Bernarda, ki pravi: »*Bog nešče, da bi mi kaj meli, kaj ne bi skoz Marijinih rok prišlo,*« jo zove za »*delivko darov*« i njoj veli: »*Koga ščeš, zveličaš: od koga pa obrneš svoj obraz, se pogübi*« (Ps. Virg.) Če ščemo zato posebno miloščo srečno smrti zadobiti, moremo brez henjanja tak moliti, ka mo stem Marijo častili, tak jo častiti, do mo jo mogli najti. Marijo najti! Kje i kak te jo iskali, da jo najdete? More mati biti brez deteta? Ne jeli. Pri deteti, pri Jezuš i jo zato iščite, tam jo najdete. Znete, kaj je Jezus tistim pravo, ki so njemi naznanili, ka ga mati išče? Poslušajte to! »*In je roko stégno na svoje vučenike rekôč: Glejte, moja mati*« (Mat. 12, 49.) Vučenike zove za svojo mater, ár

sò oni njegov navuk to je njega samoga glasili. Njegov navuk to je njega samoga, poslušati verno, pomeni zato najti Marijo, štera ga je od vseh svetnikov bole poznala i bole verno tüdi nasledüvala. Tak častite zato Marijo, te jo najdete. Stalno molite njej ne čast i poslušajte po njenom zglédi Jezušov navuk pa ga nasledüjte — i najšli ste Marijo, srečno smrt pa večni žitek ponjej.

Nadale bodite stanovitno smileni. Sv. pismo v nešteti mestah pravi, ka smilenost smilenje rodi. 40. Psalm pa naravnoč pravi, ka je blaženi, šteri se smilüje ubogomi, ar ga Bog zato reši *hüdi den i njemi da pomoč na posteli njegove bolečine*. Te hüdi den je smrti den, toga dobi rešenje i pomoč, ki je smileni bio. Zato pravi tüdi sv. Hieronim: *»ne pomnim, da bi hje čteo, da je što nesrečno mro, ki je rad opravlaol dela smilenosti«* (Ep. ad. Nep.) Zato je zvao tüdi šo Vincenc Pavlanski smilenost za vrastvo proti strahi smrtnomi.

Oboje, stanovitno češčenje Marijino po poslušanj i nasledüvanji Jezušovih navukov i smilenost, to najvekšo smilenost, spunjava kotriga Marijine sedmére radosti. Vsako nedelo poslüša iz katekizma dvoji navuk Jezušov, se ravna celi tjeden po njem, časti po molitvi sv. čisla Bl. D. Marija, moli za mirajoče, grešnike, pomaga pokojnim, zida matercerkev, podira pekel, spravlja mir, odpravla greh. Je vekša smilenost? Keliko več je düša od tela, teliko več je düševna smilenost od telovne. I ravno to düševno rosijo kotrige na neštete düše svojih bratov i sestér pa zednim opravljajo tüdi telovno, ar mrtvece pohajajo jedino iz ljübezni ne pa za volo jela i pila. Naj pa poslüšanje teh navukov Jezušovih, naj hasek njuvih molitev do korna pride düšam, se zatajüjejo, brez šteroga nega prave pobožnosti, kaj v sledečem navuki razložimo i tretjired, šteri tak veliko zatajüvanje i pokoro predpisüjejo, če v to, malo zatajüvanje zahtevajočo družbo ne more spraviti kotrig, se je posüšo; to naprej omenimo. Stariši,

mladina, dečica moški i ženske, ne pozabite, veṛa nas vči, ka si je srečne smrti ne mogoče zaslužiti, nego Bog jo samo tistomi dá, ki je smileni i rad moli brez smrt-noga greha. Najlepšo molitev, častenje Bl. D. M. i njeno nasledüvanje pa najvekšo smilenost skazüje, ki stopi v družbo Marijine sedmére radosti. Oh zato vas zovemo vse sem, ár bi radi vsem sprosilí srečno smrt, večni žitek. Pridite, da srečno merjete.

Molitev se nam posluhne, če k njej zatajüvanje prikapčimo.

„Pretrgajte srca svoja, ne pa oblačila svoja.“ (Joel. II. 13.)

Židovje so si v žalosti, v pokori obleko pretrgavali, ne so se pa pobolšávali; zato njim veli dober Bog po sv. Joel proroki, ka se srce more pretrgati, ne pa obleka te je prava njuva molitev, štera njim Boga pri-nese. To je pa nam ravnotak povedano. Pokora, trpljenje, zatajüvanje more začinoti naše molitve, te se posluhnejo, ovak ne. Ne verjete lahko to? Ne verjete, ka je istina, kaj sam Bog pravi v 50. Psalmi po sv. Davidi: *„Potrto i ponižano srce o Bog ne odvržes.“* (19.) Bog pravi, večna istina je: Štero srce je trpljenje, ponižanje potrlo, tisto bo uslišano. Molitev more z zatajüvanjom biti zdrüžena, te obrodi sad, nači nej. Vči nas na to Gospoda Jezuša Kristuša reč i zgled pa zgledi svetnikov. Marija, Marija, Marija, ponizno te prosim, vlej v nas düha zatajüvanja, ka mo znali ž njim moliti, naj se posluhnemo.

Brez zatajüvanja molitev ne rodi sadü, kak brez vlage ne polje. Najvekša svedočba te trditve je lastno naše živ-ljenje. Sö se pobolšala vaša deca, i drügi, za štere že tak dugo molite? Se je potrla vaša spačлива natura, štera je že vam samin na tak veliko teškočo? Oj kelikokrat čüjem z vaših vüst: zaman molim, zaman se prečišča-

vam, Bog me ne posluhne, Bog mi ne pomaga. Vi sami svedočite, ka so vaše molitve, vaša obhajila süha veka, na šteroj se je sad ne mogo dozoriti. Žalostna svedočba, ali istinska. Dosta se moli, malo se pa vsliši, zato ka se moli brez zatajüvanja, Gospodovo reč poslušajte, ne mojo, ta vam pravi, ka je to pomenjkanje zatajüvanja zrok, ka se naše molitve ne posluhnejo. Evangelij sv. Mataja pripovedava, ka je eden oča pripelao svojega sina, šteroga je obsedo vrag i ga strašno mantrao, ka ga je v vodo i ogenj tüdi melao, da bi ga Jezus zvräčo. Jezus je pa ravno te ne bio tam, zato so vučeniki sami posküsili hüdobu odgnati z mladenca. Bili so pa ti apoštolje, kak je Jezus sam svedočo od njih, zvün Judasa sveti ljudjé, ki so nej meli smrtnoga greha, pa li jih je ne bogao hüdi düh, ne je povrgo na njuvo reč mladenca. Kak je pa Jezus prišo, na edno njegovo reč ga je i sina zdravoga je dobo nazaj oča. Kda bi vučeniki pitali Jezusa, zakaj so oni ne mogli vraga zgoniti, njim je pravo: *„To pokolenje se ne izžene nači, kak z molitevjav i postom“* (Mat. XVII. 20.) To je, če ti düša ščeš, ka bi Bog tvoje molitve posluhno, ka bi hüdoga düha, to je grehe, da to so sadovi hüdoga düha, odtirao od tébe i od drüгих, za štere prosiš, moreš se poleg molitve še zatajiti.

Pa kaj Gospod z rečjav vči, to potrdi tüdi z svojim zgledom. Glédajmo ništeroga. Kda je on začeo svoje življenje i si je šteo apostole zbirati, je prvič šo v püstino štirideset dni se postit, pa samo zatem molit i tak te odebirat svoje ljudi. Sv. Pismo nam pravi: *„Tü (v püščavi) je bio 40 dni in nikaj ne jö tiste dni“* (Luk. IV. 1—2.), in *„Zgodilo se je pa tiste dni, da je na goro šo molit in je prenočio v molitvi božjoj in kda je postao dén, je pozvao svoje vučenike in je iz njih 12 izvolo, štere je tüdi apostole i menüvao.“* (Luk. VI. 12, 13.) Vidite, kak veliko zatajüvanje je Bog prikapčo k molitvi: 40 dnévni post, zato je pa dobo tüdi to milost, ka z med 12-ih se je samo eden znevero

po lastnoj krivdi, da je milosti zadosta dobo, ka bi lahko veren ostao. Oj da bi dosta dūš prišlo v nebo, če bi mi šamo edne dūše rešenje sprosili z med 12 z svojimi spokornimi molitvami! Pa lahko sprosimo večim rešenje, če prikapčimo k molitvi kak Gospod, zatajūvanje.

Kda je Gospod edinost proso za svojo matercerkev, kak nam sv. Janoša evangelij pripovedava, kda se je ta mila prošnja odtrgnola od njegovih vūst: »*Sveti oča, oh-rani je v svojem imeni, štere si mi dao, da bodo edno, kak i mi*« (17, 11.), te je to najvekše zatajūvanje prikapčo k svojoj molitvi; nastavo je najsvetejše oltarsko Svetsvo, dao se je za hrano, štera se potroši i sproso je po toj poti tūdi tisto edinost, štere nema drūga, kak jedino prava katoličanska maticerkev, ka vsi katoličanci, šterekoli narodnosti so, verjejo edno i majo vsi sedmēra svestva; drūge vere se pa razcepajo i kalajo pa razpadajo da nemajo edinosti kak na priliko luteranska sama iz 300 vereizpoved, to je iz 300 fajt stoji, štere vse nači verjejo. Če bi srdniki zdrūžili k svojim molitvam tūdi zatajūvanje, oj keliko srdov, nemira, svaj bi se stavilo, kak blaženi mir bi kralūvao med drūžinami!

Kda je Gospod na olskoj gori molo za nas i nam miloščo proso srečne smrti, je svojoj miloj prošnji rodovitnost dao z krvavim znojom, šteroga je tri vūre točo tam. Ti bi pa rad srečno mro brez zatajūvanja? Ne de šlo, dragi moj, nej, Jezušove krvave skuzé ti drūgo sve-dočijo, ti glasno kričijo: srečna smrt se ne sprosi z drem-lavov molitvov, z prenakrmlenim i prenapojenim telom, nego z težavnov molitvov, z britkimi prošnjami.

Bi vam pravo to, ka so Jeruzalemske ženske samo te dobile odgovor od Jezusa, kda so jokale nad njim, i desni razbojnik samo te miloščo povrnenja, kda je trpo ž njim? Ne, dojde naj; trpečega, mirajočega, krv točega Boga zadnja molitev naj kriči samo še v trda srca, v njih temni svet: »*Oča odpusti njim, ne vejo, kaj činijo, tebi*

zročim svojo dušo (Luk. 23, 34, 46). Te je molo tak, kda je največ trpo i po toj molitvi se je dokončalo odrešenje sveta. I ti ščeš rešen biti brez zatajüvanja?

Molitev je, jeli, pogovor z Bogom! Vsikdar je zato molila Bl. D. Marija, ar si je vsikdar v največšoj pobožnosti zgučavala z Jezušom. I tei njeni pogovori, te njene 72 letne molitve, joj meni, z kak britkoga morja žalosti so se zdigävale? Ne vete morebit, ka je njeno srce sedem tak britkih mečov prehodilo, kakših svet še ne vido i tüdi ne bo? De mi vredno zato naprej prinesiti pri pogledi na te grozne njene bolečine to malo zatajüvanje, ka je v celom življenji ne jela mesa, vina ne pila, kak pravi razodenje čast. Agredske Marije! Muči duša moja, muči, mesenim, poželivim ljudem gučiš; oj da če je z sedmërim mečom prebodjeno tužno materno srce ne gene nato, da bi se vüпали tistoga čemera, žganice ognoti, šteri je posüšo čistočo, moj Bog, ne vüпам povedati, v kelikih düšah, je zaistino zabadav gučati od toga, ka je Marija ne pila vina i mesa ne jela, ne gene to tak nikoga. Kda mi ženske pokornoga tretjega reda te glas pošlejo, ka je njim malo na dén pollitra vina spiti, i žganice pitja ostaviti teško, te jeli je zaman Jezusov i Marijin zgled pred nje skladati. Pa li včinim, ka mi je dužnost, da mi sv. Pavel apostol pravi: *»Jaj meni, če ne bom predgao*. (I. Kor. IX. 16.) Bom gučao i dale naprejnoso zglede svetnikov še, ka so molili z zatajüvanjem, naj de več nebeščanov svedočilo proti nam posvetnim, križa se boječim ljudem.

Sv. Jožef se je vdeležo vsega Marijinoga trpljenja, zato pa valá njegova prošnja za njenov največ, štera je pa vsegamogočna. Ka se je ne sramüvao v Egipti koldivati za Jezüša, je postao oča, varivač njegove materecerkvi. Sv. Peter i Pavel v verige vklenjeniva molita, sv. Andraš na križ pribit. Sv. Janoš od Boga zvan v vozo kak norc zaprt, sv. Alfonz 17 let od protina vküp

potegnjen; sv. Treza 22 let od vseh betegov mantrana moli verno svojega Boga. Nedužni mladenec sv. Alojzij k molitvi bičanje do krvavoga i trdi post prikapči vsaki teden, sv. Mirko, naš vogrski kraljevič verhostovanje i trdo pokoro, zato pa ostaneta kak angela čistiva. Ali ste ne čiteli od čast. Don Boska, keliko težav je noso v tistom srci, iz šteroga je tak vroča molitev kipila noč i den k Mariji, pomočnici kristjanov? Jezeri i jezeri njegovih sinov in hčer so svedočba, da je prav molo, ar je z trplenjom molo. I če malo okoli sebe poglednete, pa vidite verne družine, svete ljudi, zvedite, da so tei zato takši, ka z zatajüvanjom molijo.

Jezus je pravo: »V potrplivosti svojoj si bodete duše ohranili« (Luk. XXI. 19.) Tisti Jezus to pravi, ki vči, ka brez prošnje ne dobiti pri njem pomoči. Če ščemo zato svoje duše v oblasti meti i rešiti, molimo z zatajüvanjom. To najmenjše zatajüvanje je pa zdržati predpise družbe od Marijine 7. radosti. Čakam vas, hodite, naj svoje i vnoge druge duše rešite.

List za deco.

Dečica nekaj jako lepoga vam povem.

Poglednite sliko, štera predstavlja vas i dobroga Jezusa. Jeli kak veselo je gledati nedužno, malo deco pri Jezusi, pri tom najčistejšem, dobrom božanskom pastiri. Kda gledamo to sliko (kep), se nam vidi kak da bi gledali edno kupico rož, v šteroj so'lepo razcvetene i komaj se razpüşčajoče lelije. Razcvetena lelija je Jezus, kalajoči se bombleki (bateki) ste pa vi, draga dečica. Je ne to veselo, radostno, tolažljivo, iz srca kipeče, draga dečica? Vseh kraljov kralj, vseh gospodov Gospod, te naj-

Püstite male k meni.

lepši, te najbogatejši, te najmočnejši se potegūje za vas i vas k sebi zove, na svoja naročja potegne i ž njih ne pūsti. Poslūšajte, poslūšajte, kak veselo doni njegov mili glas: *»Pūstite male k meni priti i ne branite njim; takših je nebesko kralještvo.*) (Mat. 19, 14.) Pa naj zvedite, zakaj vas te veliki Gospod zove, vam naznani On v svojem pismi, štero je dao po svetih možah pisati i štero se za Sveto Pismo zove zato, ka je njega, toga najsvetejšega Gospoda glas v njem. V tom njegovom pismi se čte to od vas, draga dečica: *»I obimnovši nje i roke na nje položivši, blagoslovo jih je.*» (Marko 10, 16.)

Kak srečni ste vi, draga dečica. Tisti, koga je neba i zemlja, ves zlat, vse ptice, sunce i mesec pa te milo migljajōče zvezdice, tisti, ki je posipao naše gredice z rožami, polje z siljem, gorice z trsjom, ki je napuno nebo z angelmi, šteri tak lepo znajo popevati, ka na njihov glas bi se vse nevole sveta naednok v najvekšo radost spremenile, pravim te Gospod zato zove vas, ka bi vas obimno, blagoslovo. Srečna dečica!

Kda si jaz pokorno suzo zbrišem z oči, ka sem već ne vreden na tom predobrom Jezušovom Srci kak nedužno dete prebivati, vas nezmerno milo i proseče poglednem, blažena dečica. Prosim vas z svojim milim pogledom: ne stopite dol z Jezusovoga naročja! Jezus var zato šče pri sebi meti i blagosloviti, naj nedužni ostanete, o ne idite zato vkraj od Njega nikdar pa nikdar nej!

Zakaj ne bi šli vkraj od njega? Zakaj vas ne pūsti? Zato, draga dečica, ka ste vi tak lepi, tak sladki, tak ljubljani, dokeč ste čisti, dokeč ste nedužni, dokeč velikoga greha ne včinite, ka Jezus vse omadleva po vas. Zlato sunce njemi pravi: Gospod, prebivaj v meni, vse te pozlatim, ne bom te žgalo; mesec njemi veli: Gospod, srebreni venec bom pleo okoli tvoje glave, ostani primeni; zvezde njemi pravijo: Gospod, svojo lepoto raztro-

simo na tvojo pot, hodi po nas! Pa Gospod se milo zošmeje i njim odgovori: lepše je deteče srce, k njem se paščim, püstite me.

Pa znaš, drago dete, kda je prišo te veliki i dober Gospod prvič k tebi i te stisno k sebi pa blagoslovo? Kda si bilo k sv. krsti prinešeno. Tistikrat te je dragi Jezus na svoja naročja vzeo i te še zdaj drži na njih pa se veseli tistoj predragoj lepoti, štero ti je tedaj podelo. Pri sv. krsti ti je dūšo v tak lepo obleko zagrno, ka vsi kinči pa vse lepote sveta so v primeri k njej čarna tenja, prazna ničest. I ta tvoja draga dūševna obleka je zato tak ljūbljena njemi, ka je spletena ž njegovoga trpljenja. Ta oblačila so rejena naime z njegovoga razmesarjenoga božjega tela i njegove od sunca čistejše, do zadnje kapljice na križi prelejane krvi. To prebridko trpljenje njemi vsele na pamet pride, kda štero dūšico obleče v obleko nedužnosti pri sv. krsti i zatogavolo jo drži tak močno k svojim Srci.

Drago dete, ali zdaj pazi! Ta prelepa obleka se zna zgūbiti, i če se zgūbi, več te Jezus pri sebi nešče meti i ne more meti, mesto njego de te varvao vrag. Okoli sedmoga leta se v vsakom deteti zača būditi želenje po hūdom, prepovedanom. To je skūšavanje, naj zgūbiš, drago dete, obleko nedužnosti. Skūšava te lastna natura, hūdi dūh i lagoji ljūdje, pajdašje, pajdašice. Tei vsi so se zaprisegli, ka ti to lepo obleko vzemejo. Natura te vabi, naj se gizdaviš, si lakomno, parovno, hūdi dūh te napelava, naj kaj grdoga gledaš, misliš, delaš; pajdašje pa, naj kradneš, lažeš, nespodobne guče gučiš, se njim smeješ. *Vsi trije te pa skūpno napelavajo, naj ne moliš rado i dobro pa k sv. obhajili ne hodiš.* Ubogo dete! Jezus vse trepeče za tebe i ti po starišah, dūhovnikah, vučitelah i drūgih dobrih ljūdeh, posebno pa pe tvojem angeli čuvari na vsako zapelavanje da mili opomin: ne bogaj zapeljivcov, ostani primeni. Ali siliti te nešče i ne more.

On ti je dao prosto volo, naj moreš si plačo v nebi zaslūžiti. Če bi te po sili vkraj držao od greha kak ti po sili z šibov od ponjave vkrajstiraš kūre vsele, kda se njoj bližajo, ka bi zrnje jeli ž njé, te ti v nebi ne bi melo plače, ne bi si je zaslūžilo. On te samo prosi i zadosta pomaga, naj zapeljivcom vuideš i si te najdragše obleke ne raztrgaš, je ne zgūbiš. Če ga bogalo boš, — angelček ostaneš, če ga pa ne boš, vrag postaneš. Moj smileni Jezus, kak veliki razloček je té.

Tisto pa, kaj ti Jezus narača, da ž njim njegovo ostaneš, je gosto sv. obhajilo. Njegov namestnik na zemlji, ki njegovo čast nosijo, so vas pozvali, draga, ljūbljena dečica, da bi pogostoma pohodili Jezusa, se pogostci prečistili. Ga bogate? Hodite k Ježuši? Si krepite ž njim dūše, ka vas trojni sovražnik ne dobi? Ljūbljenci Ježušovi, draga dečica, povem vam, povem vam, ne vam je mogoče tiste lepe obleke na dūši obdržati, če ne te radi k Ježuši hodili. Sovražniki vaši so premočni, vi pa preslabi, obladata je samo Jezus more, zato pa hodite, le hodite pogostci k njemi pri sv. obhajili ali prečiščavanji!

Oj kak veseli glas, presladki glas za vas, draga dečica, ka vas Jezus zove, Jezus obimnjava, Jezus blagoslāvla i On čaka vsaki den pri sv. obhajili, da bi vas okrepe, ka vam ne de mogo vzeti nišče tiste obleke, štero vam je On pri sv. krsti dao. Veseli glas, nedužni agnječki Materecerkvi, angeljčki v človečem teli, lelije najlepše na zemlji, zvezde migljajoče pred božjim oltarom! Oj veselite se vašoj sreči i skačite od radosti pa priskačite če ne vsaki den, konči vsaki tjeden ednok dvakrat k Ježuši, ka nedužni ostanete.

Ka mislite dečica, kaj je spametnejše?

Beteg dovoliti i ga zatem vračiti? Ali ga pa preprečiti, nas se naj ne primle? Kaj je čednejše, dovoliti, naj se nam hiša vužge i jo te gasiti, pogoreno pa znova zi-

dati? Ali pa ogenj taki v začetki pogasiti? Je ne bolje ptiča držati, kak ne vujde, kak pa zaletenoga loviti? Je ne modrejše zabraniti, naj se nam ladja ne razbije, kak pa sledkar ostanke z težavov i med nevarnostjov po vodi loviti? Vsi mi jeli pritrdite k tomi, ka je spametnejše beteg preprečiti, kak ga pa dovoliti i potem vračiti. Da jeli ne da se vsikdar zvrčiti, kakšte dobra so zdravila i imenitni so zdravniki. Ravnotak je čednejše nej dovoliti, da bi se nam hiša vužgala, kak pa jo po ognji gasiti i znova zidati? Ž njov zna naime ves penez zgoreti i ne bomo meli občem jo znova spovati.

Ka mislite zato dečica, kaj de spametnejše, če mi dühovniki i drügi vaši dobročinitelje pa gojitelje dovolimo, naj se prle pokvarite, pohüjšate, hüdobni, vražji gratate, ka mo vas te sledkar na pravo pot nazaj spravali, ali pa če v začetki preprečimo, vaš spadaj, naj angelci ostanete na Jezušovih naročah? De čednej, naj dopüstimo, ka te pijanci, razvüzdanci, tolvaji i samo zatem mo vas vabili nazaj na pravo pot? Jeli če bi tak mislili, bi vas strašno sovražili i bi naravnoč želeli, naj vi v pekel pridete. Toga pa vari nas Bog. Zato pa, da sami vi, draga dečica, sprevidite, ka je bolše, naj zdaj pazimo na vas, kda ste še pri Jezusi, ka ga ne zgübite, kak pa, da bi vam zgübljenoga pomagali goriskati, bogajte nas, kaj bomo vam pravili.

Najvekši vaš sovražnik, šteri podmuljeno, zahrbtno podkapa vaše zveličanje, je *vživanje*. Te bes vas napelava: kadi, pij, delaj, kaj starejši. Če te ga bogali, si po vini, pivi, žganici, teji, tobaki spravite čemer v telo i v düšo, šteri vas zastrupi na obojem. Zastrupljena, zagiftana reč pa prejde. Prejde zato vaše telo i vaša düša tüdi. Oboje oslabi i se prevrže telo v rani grob, düša pa v rani pekel. *Opojne pijače i tobak pri mladini rodijo nečistost na düši i jetiko na teli*. Oboje smrt trosi, nečistost za düšo, jetika za telo.

Držba Marijine sedmere radosti je vrstvo proti tomi čemeri. O draga, preljübljena slovenska dečica, pridi pod njeno zastavo, postani kotriga njena, naj boš živela v teli i düši zdrava, nevražena na Jezusovom krili vsikdar.

Kaj pa ta družba žele od tebe, drago dete?

Nekaj veseloga. To, ka bi ti vsako nedelo zmolilo sv. čislo Marijine sedmere radosti za mir, ka bi ti atek hitrej prišli domo, za dühovnike, ka bi vnogim düšam pot do Jezusovoga Srca odprli, vnoge iz strašnoga ognja vic rešili, vnogim mirajočim blaženo smrt spravili. Kelikim düšam boš tak pomagalo, telikokrat si povekšaš ljübezen Jezušovo do sebe i z tem plačo svojo nebesko. Zmoliš po čisli tüdi eden Očanaš za namestnika Jezušovoga, svetoga očo, rimskoga papo, ki zdaj tak veliko žalost nosijo v svojem srci i 7 Zdravimarj na čast tistomi veselji, štero tvoja najbolša mati nebeska, Bl. D. Marija v nebi vživa i v štero tüdi tebe željno čaka, ki si njeno dete.

To lahko zmoliš kjekoli; na paši kak lepo bo to po leti zmoliti! Po molitvi prečteš dvoje pitanje iz katekizma z razlagov vred, vsako nedelo drügo, kak tü v listi vsele najdeš, zatem pa čti kaj z Marijinoga Lista. To vse naj duže ne trpi kak edno vüro. Sme se zmes, ali na konci tüdi edna lepa Marijine pesem zpopevati. Kak veselo do te ptičice poslušale, po ieti, drago dete, kda z pajdaši ali pajdašicami vred zdigneš svoj nedužni glas Mariji v čast. Še one do za vami spevale i rože do še lepše dišale.

More se vas pa združiti štirinajset ednoga spola, to je samih dečekcov i samih deklic, ki se v te namen blagoslovite od dühovnika.

Do 16-ga spunjenoga leta, naj vašo nedužnost nikša nesreča ne doide, ne te pili nikše opojne pijače i ne te kadili. To je začimba na molitev. Neslana hrana, z kaksté fine reči je narejena, nema téka, ravno tak ne molitev

brez zatajüvanja. To malo zatajüvanje darüjete dobroj Materi nebeskoj, naj vam najlepši obleč na düši obdrži. Oj kak veselo se je v te namen zatajüvati!

Če mrtvece pohodite, ne te tam jeli i pili, nadale na krmino ali trobino ne te šli, ne te plesali; vse to obečate i zdržite Mariji za nebesko plačo.

Zdaj pa ešče nikaj jako veseloga. K Jezuši te tüdi šli po dva — po dva ali po dve — po dve sedemkrat na leto, na dneve Marijinih sedmérih radosti. I kda te té dneve šli, te te po njih jeli še dugo, jako dugo, do drugoga goda páli hodili, kda te li mogli, naj Jezus vas nikdar dol z svojega krila ne püsti! Če bi pa mreti mogli, te pa oprosíte svoje domače, naj pri vašem mrtvom teli se moli, ne pa jé i pi jé; krmino zabranite, naj Jezus veselje ma nad pobožnov molitvov za vašo düšo se opravljajočov. Dečkeci in deklice, z žarečim srcom vas čakamo v tv družbo, oj pridite, pridite, postanite podlaga novoga pokolenja, vogelni kamen čiste i trezne pa tak bogaboječe mladine, štera zraste v poštene može i žène, naj se nadomestijo reški po boji napravljeni z narodom iskajočim nebo, ne pa pogübljenje.

Kak naj detece Jezusa k sebi žele?*)

»O zavrženi, osramočeni i od vsega sveta odtirani Jezus, pridi k meni, jaz te iz srca rad vzemem v svoje srce, naj te konči malo pomirim za tisto sramoto i razžaljenje, z šterim si se pred celimi svetom napuno. Pridi ti najlepši med človečimi sini! Ti ljübeznivreden zaročnik düševni, pridi v moje siromaško srce! Pridi živi krüh nebeski i okrepi moje slabo srce! Pridi ljübezniva svetlost i prehodi moje temno srce! Králj src stopi doli v moje zdihavajoče srce, naj je kak njegov vodnik vodiš, kak njegov čuvar čuvaš, kak njegov kralj vladaš i kak nje-

*) Poslao nam eden vojak za vas.

gov zaročnik v blaženost spraviš. O Jezuš, Bog mojega srca, ki si mi moč, hrana, pitvina, bogastvo, poštenje, ki si mi vse, ti se natoliko zniziš, da k meni ščeš priti i se mi popolnoma ščeš prekdati, — glej, jaz tüdi, jaz tüdi se tebi darüjem brezpogojno na vse večne čase!«

»Vidva pa, Preblažena Dev. Marija, Mati mojega Jezusa i sv. Jožef, čuvar mojega Jezusa, prosita njega, naj me nikdar ne zapüsti, naj me nikdar dol z svojega naročja ne dene, naj nikdar smrtno ne zagrešim, nego sem vreden vsikdar vajno dobro dete biti njegovomi Srci na najvekšo tolažbo.«

Kaj bi rada znala edna deklica.

Babica so včili vnükico na desetere zapovedi. Gđa so njoj razlagali, ka Boga mora više vsega ljübiti, jih je pitala: Kaj je to: više vsega ljübiti Boga? Babica njoj odgovorijo, ka to teliko pomeni, ka Boga more raj mati, kak vse drügo na sveti.

I od te vüre mao se je deklica dostakrat obrnola proti nebi i pravila: »Dober Bog, jaz te raj mam, kak áteka pa mamiko, raj kak babico, štera me včijo i raj kak vse stvari i vse rožice.« — Mej Jezusa raj kak vse na sveti, drago dete, to je njegova zapoved.

Kak postavi dete najlepši nagrobni spomenek svojim starišom?

Viktorija je bila hči siromaških starišov. Pred ednim letom so njoj pokopali dobro mater, štere je v gorečoj detinskoj lübezni nej mogla pozabiti. Vsaki den je šla na njeni grob pa je tam dugo klečala i molila.

Eden den je pravila Viktorija svojemi oči: »Kak lepi nagrobni spomeniki so na pokopališči, naša mati pa majo tak prosti, leseni križ na svojem grobi. O, či bi jaz bila bogata, kak dragi spomenek bi njim dala napraviti!«

»Lübo dete,« odgovori oča, »čeravno si siromaška, zato lahko postaviš materi pa meni lepši spomenik, kak so tisti, šteri stojijo na pokopališči. Živi vsigdar po navukaj svete kátoličanske cerkve, kak sva te včila z materjov Tak te Bog blagoslovi, pa ostaneš dobro, pobožne dete, kak si dozdej. To bo najvekša čast za tvoje stariše. Lüdje, ki bodo te poznali, bodo pravili: »Viktorija je mela za pravo istino jako dobre, bogaboječe roditele, zato je tak lepoga obnašanja.« Vidiš, drago moje dete, ta sodba, štera bo se opirala na tvoje življenje, bo za naj lepši spomenik, kak pa mrtev kamen, naj bi ga napravo tüdi te najslavnejši umetnik.«

Viktorija je očo dobro zarazmila, *S. svojim jakostnim življenjom je postavila dobrim roditelom najlepši spomenik* To je bio spomenik dobre zgojitve.

Pot v nebésa.

Kak težko je potniki, šteroga silno delo zové na kakše mesto, kam more priti po vsakoj ceni ob določnom časi, či se na svojem potüvanji v logi zgübi, da ne ve kam bi šo. Šče težavnejša je takša zamüda mladenci, gda zvedi, da so oča i mati na smrtnoj posteli, pašči se domo, da bi jih še zadnjikrat žive vido, ali zablodi pravo pot i po dugih i neznanih krajeh tráti dragi čas.

Tüdi mi smo popotniki v večno domovino, kam moremo priti v pravom časi, znabiti prle kak mislimo. Duga i važna je ta pot; ár tü se ide ne le, da bi pali vidili svoje dráge, ki so šli pred nami v večnost, tüdi ne za kakši mali dobiček ali zaslüžek, nego ide se za imanje večnoga Boga, ide se za nebesko korono. Kak veséla i tolaživna je teda gotovost, da smo na pravoj poti, štera nas pela naravnost v nebésa.

I to gotovost mámo pravoverni krščeniški. Mi poznamo pot v nebésa i znamo zastalno, da je práva. Znamo pa túdi, gda jo zgrešimo i gda se je držimo. Sam Siñ boží, ki je iz lübezni do nas stopo na zemlo i nam z svojov krvjov zaslüžo nebésa, nam jo je pokazao. Na njega se pač smemo zanášati. »To je moj lübléni Sin,« se ja čülo z nebés, »njega poslušajte.« (Luk. 9, 35.) Ka pa pravi Sin boží od poti v nebésa? On pravi: »Jaz sem pot, pravica i življenje.« (Jan. 14, 6.) »Zaistino,« piše sv. Peter, »pozváni smo ne le v njega vervati, nego túdi po njegovih stopnjaj hoditi.« (I. Petr. 2, 21.) Sv. Peter je čüo té navuk iz vüst Jezušovih, ki njemi je velo: »Hodi za meno.« (Jan. 21, 19.) Hoditi za Jezušom Kristusom, to je pot, štera vodi v nebésa. Kristus je podoba, štero nam je oča nebeski dao v te namen, da si prizadevamo, njej podobni postati, to je, da Kristuša nasledüjemo, svoje obnašanje popravlamo i tak svoje življenje po njegovom ravnamo, stoplemo po poti mira proti nebeskoj domovini. Ali ne po pravici, da mi, ki smo od Kristusom dobili imé, túdi po Kristusovom zgledi živemo?

Gospod nas je iz lübezni zvalo, da hodimo po njegovih stopnjah i da bodemo njegovo izvoljeno i posvečeno lüdstvo. Sin boží je zato stopo na zemlo, da bi nam pokazao, kak naj hodimo v nebésa. »Jaz sem pot,« veli on, »Jaz sem svetlost sveta, što hodi za menoj, ne hodi po tmici, nego bo meo svetlost življenja.« (Jan. 8, 12.) I ár nas po zastoplenji v nebésa ne zapüsto kak sirote, brez vsake pomoči, nego je pri nas vse dni do konca sveta, da nas podpira z svojov miloščov, nam pač ne težko ga nasledüvati, posebno ár nas vleče k njemi sama lübezen. »Pridite k meni vsi, ki se trüдите i ste obteženi, jaz vas bom poživo; vzemite moj járem na sebe i bodete najšli pokoj svojim düšam; da je moj járem sladek, i moje breme je lahko.« (Mat. 11, 30.) To zvánje Kristusovo nas osrčüje i razveselüje i v zbüja v naših srcih

hrepenenje piti iz kupice, iz štere je on pio. Nasledüvanje Jezüša Kristusä je teda kak nas vera vči, jedina pot v nebäsa. Naj že bo človek što koli, či njegovo življenje ne podobno Kristusovomi, ne pride v Kristusovo krälestvo; ta podobnost s Kristusom je mera, s šterim se meri naša jakost i pobožnost.

I nišče ne pride k Oči ovak, pravi Kristus, kak po meni, to je mené nasledüvajoč. On je pot, ki pela v življenje; zato more naše obnašanje biti povsem podobno njegovomi obnašanji; Bog nas je naime odločo, da bomo ednaki podobi njegovoga Sina.

Kak silno ta pravica človeka vsodbüja, naj nasledüjemo Kristusa, dokazüje sledeča dogodba iz življenja sv. Franciška Ksaverija. Te svetnik si je na vso moč prizadevao, da bi spreobrnno nikšega bogatoga Portugiza, ki je meo ovak krščansko vero, pa ne krščansko življenje. Posvetno veselje, kratkočasje i telovna poželivost so ga tak omamle, da od spreobrnjenja ne šteo niti reči čüti. Üda je Ksaver, ki njemi je bio oseben prijáteo, od njega slovo jemaö, njemi je pravo te reči: »V spomin vam däm te presvet, ne pozábite ga: Premišlávlite večkrat sami pri sebi dve reči: »Jezuš i jaz.« Za nikeliko časa je bio Portugiz pri svojem prijateli na obedi. Nadednok zaglédne na zidi veliki križ s Kristusovov podobov, ár tisti čas so tüdi bogati imenitni lüdjé meli križe v svojih hižaj, nego dnes dén je pa vse nači, največ bogatcov se sramüje križa, raj majo nespodobne podobe obešene na steni. Üda je te mož kak sem prle pravo, zagledno križ Kristusov, spomno se je včasi reči, ki njemi je Ksaver prepöračao tak živo, naime: »Jezuš i jaz.« Moj Bog, si misli, kakši razloček je med Jezušom i med menov. Jezuš siromak, jaz pa bogatin; Jezuš v trpljenji, jaz pa v veselji; Jezuš na križi, jaz pa pri pojedini; Jezuš je mro za méne jaz pa ne živim za njega; Jezuš misli na méne, jaz se pa ne brigam za njega; Je-

zuš ide s križa v nebésa, jaz pa, — tü nikak ostrmi. Žalost ga prime, neba i pekeo njemi stopita pred düšo, on spozna, da se loči pot njegovoga življenja kak noč i dén od tiste poti, štero nam je Kristuš pokazao kak jedino, ki pela v življenje. On čüje glas milosti, se obrné k Bogi še med obedom, začne odzdaj ovak v tistom stáni, ali po krščansko živeti, i doségno, ka je želo, Kristuša nasledüvajoč, večno zveličanje.

Po takšem je ta pot jedina, ki vodi v nebésa. Kakša pa naj ta pot bo za vsakoga človeka posebi, ali bole povedano, kak naj vsaki človek nasledüje Kristuša, to je seveda različno. Sv. Paveo pravi: »Vsaki naj ostane v stáni, v šteroga ga Bog pozvao.« (I. Kor. 7, 20). Nasledüvanja pot je ovak za vse, vendar naj vsaki po svojoj posebnoj poti hodi v nebésa: eden po toj, drugi po ovoj.

Sv. Bernard i sv. Bonaventura pravita, da si moreš nebesko kralstvo na štiri načine prisvojiti. Edni je z silov potegnejo na sébe, drugi ga küpijo, tretji ga v krádnajo, štirti so k tomi prisiljeni. S silov je nasebe potégnejo, ki vse zapüstijo i idejo za Kristusom. Küpijo ga, ki iz lübezni do Kristusa vse, ka majo, razdelijo med siromáke, da bi si tak nabrali kinče za nebésa. V krádnajo je, ki skrivomá doprinášajo dobra dela. Nazádnje prisiljeni idejo v nebésa, ki se v siromaštvi i v ognji nevole izkušajo i do zadnjega zamazka očistijo.

Prle kak popišemo različne poti v nebésa, naj povemo še to, da je teliko poti v nebésa, keliko je nebeski vrat. Či má teda nebeski Jeružálem dvanajset vrat, smemo misliti, da je tüdi dvanajset poti vnebésa, t. j. dvanajset različnih načinov, posnemati Kristuša. Potom vsaki lejko spezna, po šteroj poti stopa proti nebesam.

a) Vnebohod.

Ta pot je za nedužno deco. Čiravno nemajo lastivnoga greha, vendar brezi Kristuša i njegovoga odküplenja nigdar ne bi glédala Boga, ár so deca sovráštva, šterim

poprijétja greh zapira vrata v nebésa. Či si pa v sv. krsti oblečejo obleko nedužnosti i stopijo v svetišče cerkvi, idejo brezi vsega greha s toga sveta naravnost v nebésa. Srečna pot, srečen odhod! Veselite se vé matere, ki najbolje občütite, kak britko je lübo, drágo dete, štero ste zbolečinami povile, mrtvo držati v naročji i pritiskati na svoje srcé. Veselite se, gda potihnejo prvi naravni občütki vaše žalosti i britkosti, veselite se, dete vaše je zveličano; šlo je v nebésa, vedno srečno, neskončno srečno, tam čaka, da pridete tüdi vi za njim v rajsko veselje.

b) Navadna pot.

Po tej poti hodi velika truma vsakdenešnjih krščenikov. Za nebésa ne terjá Bog nikaj zvünrednoga i nemogočega od človeka. To se zna, po širokoj poti naj ne hodi, či misli nebésa doségnoti; ár te poti je smrt, i tisti, ki hüdobije doprinásajo, ne hodijo po poti, štero nam je Kristuš pokazao. Što pa kak pravi krščenik ne samo po iméni, hodi za Kristušom, tistomi ne trbé ostrih postov, ne hüde pokore za zveličanje. Zadosta je, či le zvesto spunjavle bože i cerkvene zapovedi, štere je že tak pod smrtnim grehom spunjávati dužen. Či má kakši odpüstlivi greh, na pr. premalo gorečnost, premalo lübezni, pa vendar teliko, da bár najimenitnejše dužnosti krščenika verno spunjávle, sme se zanašati, da je na pravoj poti, i či ostáne zvesti do smrti, pride gotovo v nebésa, či tüdi, kak pravi sv. Paveo, »bole kak skoz ogenj prišeo na sedež,« v veliko število izvolenih, šteri ne nišče mogeo prečteti, iz vseh narodov, lüstva i jezikov, ki so stáli pred stocom božim i pred obličjom Agnjecovim i so bili oblečeni v bela oblačila i palmove veke so bilé v njuvih rokah. (I. Kor. 3, 15. Skr. raz. 7, 9.)

c) Pot po ovinkih.

Naravno zvezo med možom i ženov je naš nebeski Zveličiteo visoko častio, ár je kak pripravno škér za

večno življenje pozdigno do časti svetstva. »Zakon,« piše sv. Paveo, »je velika skrivnost, jaz pa pravim v Kristus i v cerkvi. Zato naj vsaki lübi svojo ženo, kak samoga sebé, i žena naj bo svojemi mož i podložna v strahi; da mož je gláva žene, kak je Kristus gláva cerkvi. Kak je cerkev Kristus i podložna, tak naj bodo žene svojim možom podložne v vseh rečeh.« (Ef. 5, 24, 32, 33.) »Möžje pa,« pravi dale tisti apostol, »lübite svoje žené, kak je Kristus lübo svojo cërkev i sam sebé dao za njo.« (Ef. 5, 25.) Kak imenitna je ta podoba! Kak nam sv. evangeli j kaže, zakon je v celo drügačnoj svetlobi. Vendar je gola istina, štero vči tüdi sv. apostol, da je v tom stáni žmeče srce jedinomi Bogi posvetiti, kak pa v deviškem. Či pa Bog to zvezo, štero nikša posvetna moč ne moze razbiti, z smrtjov moža ali žene raztrga, i dovec ali dovica zadovolna s prvim zakonom, ostane v vdovskem stani, da bi leže služila Bogi i dosëgnola všišo stopnjo popolnosti, tedä pravimo, da takša düša hodi po ovinkih prešnjega stána v nebésa. Tüdi na toj poti nahajamo bliščéče zvezde velikosti. Na priliko: sv. Moniko, sv. Franciško Šantalsko, sv. Lizo, sv. Hedvigo.

c) Trnjava pot.

»Što je vživao prepovedano veselje,« pravi sv. Gregor, »naj se zdrži dopüščenoga. Što je vgrehi živo naj merjé v pokori.« »Či se ne spokorite,« pravi Gospod, »bodete pogübljeni.« (Luk. 13, 8.)

Za lüdi tedä, ki so po dugoj lehkomišlenosti ali po hüdobiji zablodili na pregrešne poti, ne drüge pomoči kak nastopiti pot pokore. Srečen človek, ki po dugoj i pregrešnoj poti začüje boži glás, ki njemi vedno doni na srcé. Srečen je, što začüje bože zvánje, spozna svoj greh i zdihávle k nebésam za odpüščenje. Spunile se njemi bodo

reči sv. pisma, ki pravi: Če se hūdodelnik spokori, svoj greh zapūsti i vse zapovedi spuni, teda bode živo i ne merjé. (Ec. 33, 11.) I njegovih hūdobj se ne bom spomni jaz bom njegove grehie vrgeo za hrbet, v globočino morja jih bom potopo. (Iz. 43, 25; 38, 17.) Što zapūsti očino hižo, naj se povrne po drugoj poti v njo. To je pot pokore; trnjava je ovak i nasladnomi človeki jako protivna, ali ona je puna rajskoga veselja. Spokornik, govori sv. Auguštín iz svoje izkušnje, »je zmirom žalosten, ali to žalūvanje je vretina veselja. Sladkejše so suzé njegove žalosti, kak vse veselje toga sveta. Ár one so suzé lūbēzni, suzé hvaležnosti, suzé sladkoga vūpanja, priti po trnjavoj poti v imánje neskončne dobrote.

d) Tolvajska pot.

Predrzne tolvaje nagible kinč, ki je v trdom, na visokoj pečini zozidanom gradi zakopani. Radi bi ga dobili, a po navadnoj poti ga ne morejo. Gledajo teda, kak bi po strmih stopnjicah priplezili do vrha pečine i tak prišli do kinča. Ali nevarno je, voska je pot, ki vodi k strmnoj pečini i strašni prepádi zijajo okoli njé. Jaj njemi, komi se poškali, — i to je nevarnejše vnoči, — za njega nega več pomoči. Štokoli spádne v to globočino, ga nega več nazaj. I z vekšega ki plezijo po toj poti, se pogrozijo v jamo. Ne je li teda v nebokricéca pŕedrznost podati se v takšo nevarnost, či bi tūdi stalno znao, da kinč odnesé?

Takši predrznež je grešnik, ki odláša pokoro na smrtno vōro, ár po tolvajskoj poti misli pleziti v grad, ki je na visokoj gori, kje je zakopani kinč večnoga življenja. Srašna je nevarnost, brezi dna je prepad pod njim. Edna sama kriva stopnja je gotova smrt; i smrt je večna. Sto i sto je že požrla ta jama, vendar prilazi tūdi po tolvajskoj poti še ništeren v nebésa. Spreobrnitev, na smrtnoj posteli je ne gotova reč; zato piše sv. Auguštín

Jezus pri Jakobovom študenti naznanja Samaritanki, ka je On zveličar sveta i on ma tisto vretino, štero, ki de pio, ne de več žejao, nego meo de večno življenje. — Ta vretina teče iz svetoga tabernakla. Ki se rad prečiščava, čüti v sebi moč te vretine.

od desnoga razbojnika Dizma, ki je v zadnjem zdihávanji naišeo milost nam v karanje: »Eden je, da ne z dvojiš, ali le eden je, da preveč ne zavüpaš.«

e) Deviška pot.

Pot, po šteroj hodijo device v nebésa, je ovak voska, kak brv prek bistre vodé; ali ona je delo lübezni, zato je povsem varna. Či preti nevarnost, njoj je lahko zbežati, v tmici pa sveti lüč sv. vere. Tá pot vodi k Jezusovomi Srci. Sv. Paveo pravi: »Što je brezi žene, skrbi za to, ka je Gospodovoga, kak bi Bogi dopadno; što je pa oženjeni, skrbi za to, ka je posvetnoga, kak bi se ženi dopadno i je razdeljeni... Ravno tak devica, ki ne oženjena, misli ka je Gospodovoga, da bi bila sveta na düši, i na teli; štera je pa oženjena, misli na to, ka je posvetnoga, kak bi se moži dopadnola.« (I. Kor. 7, 32, 34.)

Čirávno je Kristus deviški stan samo prepöračao i ne zapovedao, izvolilo si ga je vendar od začetka krsčánstva do dnes na milijone lüdij. Lübezen do Kristusá, gda se v srci vužgé, gori močnejše od vsake drüge lübezni i vüpanje po deviškoj poti priti v nebesko svetišče, polejša vsako težávo i srce s silov vleče k sebi. Zato računa katoličanska cérkev vsa stoletja dosta mladéncov i deklin, ki so vdeviškom stani ostali, vsako posvetno lübezen sovražili, ár so srcé, krv i življenje posvetili lübezni do Kristusá.

f) Pot časti.

Čudno mišljenje lüdje majo za volo časti. Či se komi pripeti, da ga je što z najmenjšov rečjov razžalo na časti, pozove včasi svojega nasprotnika na dvoboj, ga strli, prebodne ali pa smrtno rani, ár misli ka je stem rešo svojo čast. Za edno iskro posvetne časti se podajo lüdje v nevarnost biti obsojenim od Bogá v večno sramoto. V mišljenji, štero majo lüdje od nas, ne smemo

nigdar iskati časti. Prava čast je služiti Bogi, králi večnosti. Što išče to čast, tisti de povekšan v nebesah, či ga tudi celi svet zaničtuje. Po tej časnoj poti so hodili svetci. »Oni,« kak pravi sv. Paveo, »se neso sramüvali evangeliuma.« (Riml. 1, 16.) Dobro so znali, komi verjejo; zato so naravno spoznali, da je Kristuš njih kráo, sv. evangelij njih vodilo i da je katoličanska cërkev njuva mati. I po tej poti more vsaki krščenik hoditi proti nebesam; Kristuš pravi naime: »Što me zataji pred ljudmi, tistoga tudi jas zatajim pred mojim Očom. Što me pa spozna pred ljudmi, tistoga spoznam tudi jaz pred nebeskim Očom.« (Luk. 12, 9.)

Što teda to spozna z rečjov i zdjanjom, stople po poti časti proti nebeskomi králestvi. Te poti so se od nigda držali vsi goreči katoličanski krščenicje. Spunjavati naravno postavo, štera je zapisana v človeče srcé, ali pa bože zapovedi, to zdrži tudi pogan, nevernik i krivo-verec. Ne krasti, ne ogrizávati, ne praznövati, to so tudi družbene jákosti, ki se dajo spunjavati tudi brezi gledanja na bože i cerkvene zapovedi. Ali poleg božih zapovedi tudi cerkvene z dečinskov prostostjov spunjavati i sv. cerkvi v vseh, tudi najmenjših rečeh biti pokoren iz lübezni do Kristusa, ki je velo: »Što cerkvi ne poslúša, naj ti bo kak nevernik i očivesen grešnik,« (Mat. 18, 17) to more samo katoličanski krščenik.

Mati pravijo: »Deca,« dnes bomo jeli to ali ovo; v nedelo mo šli vsi vküper vcërkev; te pa té mo šli k spovedi. I deca odgovorijo: »Ja, mati ka ščéte, vse naj se zgodi naskori, vse včinimo, ka nam zapovéte.« — To so reči, to je znamenje, po šterom se katoličanski krščenik loči od drugoga lüdstva. Iščimo to čast v tom, da naravnost pred vsem svetom spoznamo, da smo pokorna deca matere, katoličanske cërkvi. To je pot časti. Či zvesti casarov sluga ali batriven vojak za svojo zvestobo od svojega casara dobi svetinjo ali zlati križec, ali de ga

sram te kinč sveti pokázati, ali je ne veseli takše slovesnosti, gda z svetlov zvezdov na prsah more stopiti v javnost? Takši križec Křistušovoga reda, takša svetinja je naša pokorščina i zvestoba do materé-cérkvi. Ona je najsvetlejša zvezda, štera se more na prsah pravoga krščenika svetiti, i prečastno znaménje, po šterom se loči katoličanski krščenik od drüghih, ki toga imena ne nosijo. I jaz naj se ga sramüjem? Ali naj ne bo dosta več moj ponos i moja čast, hoditi po toj poti časti? Zastino, celo neverniki ne morejo odpovedati lüdem, ki so pravoga značaja, poštüvanja. I kak ne bi tüdi ta zvestoba živa zastava večnoga življenja bila?

Eden bogatec pa slab krščenik, zroči svojega sina pobožnim dühovnikom v šolo i izrejo. Okoli svetkov pride dečekec domo. Gda njemi pri obedi na postni den prinesejo meso, se ga dečak ne tekne. Oča njemi zapove, ka more jesti. Ali dečak odgovori: »Kaj, dnes meso jesti? To pa vendar ne, to bi bio smrten greh, tak nas gospod vučiteo ne včijo. To pa nigdar ne smen, raj od štere drüge jestvine več vzemem.« — »Ne dečko!« z breči oča, »či mesa ne ješ, tüdi drügoga nedobiš — odidi od stola v drügo hižo.« Dečekec je bogao i odišeo. Ali lübeče matere srce ne dá, da bi sinek bio brezi obeda. Skrma njemi prinese jesti v hižo. Ali dečak se brani rekoč: »Ne, lübléna mati, da bi dnes meso jo, kaj takšega bogati ne smem, ár neščem Boga žaliti; jesti ne to pa lahko včinim. Zahvalim se za vašo lübezen; jaz sčem i morem bogati, ka so mi oča zapovadali.« Mati vsa genjena pové vse oči. Vroče suze se njima vlijejo po lici. Gda oča na konci šolskoga leta dečaka domo pripela, pravi vučiteli: »Moj dečak me je pali spreobrnó v krščenika.«

g) Pot gorečnosti.

Po toj poti so hodili sv. apoštolje. Njih zgled morejo nasledüvati vsi vučitelje, dühovniki i oznanüvalci sv.

evangeliuma; i vsaki krščenič obojega spola, ki davlejo lüstvi lepi zgled, so rávno tak oznanüvalci sv. evangelija, delayci v goricah Gospodovih i pomagajo rešiti düše, štere je Kristus odküpo z svojov krvjov.

h) Pot krvi.

Ka nam pripovedáva zgodovina od sv. Simforozije i njenih sedmerih sinov, ravno to svedoči sv. pismo z genlivov rečjov od edne drüge matere, štera je mela tüdi sedem sinov. Pregarjalci jih silijo, da naj zatajijo vero i prelomijo bože zapovedi; ali mladenci vsi glasno odgovorijo, raj merjemo kak bi pa Bogi neverni postanoli. Ze je šest sinov nazoči materé prestalo krvávo smrt; te pride vrsta na najmlajšega i najlübšega. Srditi hohar je mislo, da materi srcé počí od velike britkosti. Zato jo sili, naj nagovárja dete, štero je vse oblübe zametavalo i štelo mreti po zgledi svojih brátov, kak bi zatajilo vero. Gda vidi moke, štere čakajo dete, se mati znabiti vendar da pregovoriti, da bi zadostila želom hohárovim; ona stopi k vojemi lüblenomi deteti. Stoj o nesrečna mati! Či dete pregovoriš, da zataji vero, ga rešiš ovak časne smrti, pa njemi nakopaš večno. O ne bojte se; ženska je junaškoga srca. Poslüšajte, ka pravi deteti. »Moj sin! Zarotim te pred živim Bogom, zgledni se v nebo i nigdar se ne boj hohára. Zdigni li oči proti nebesam, i múk i bolečin te ne de groza. Zgledni se v nebo i zvest ostaneš postavi Gospodovoj, premagao boš smrt i doségneš večno krono. Zgledni se li v nebo, kratka de tvoja moka, ali večno de tam vesélje. V nebesah se bodeva vidila.« (II. Mak. 7, 20.) Dete prelije krv, merje, mati pa, — pristávla sv. pismo, — je močno düšo prenesla, da je nazoči nje sedem sinov prestalo krvavo smrt, zavolo vüpanja, štero je mela v Boga. Nazadnje pride še ona na vrsto. Ta pot se imenüje pot krvi. Na miljone lüdi, možov i starcov, dece i devic je že hodilo po njej. Nebeska sreča ne nigdar predrága!

1) Pot križa.

Po tej poti je hodo sam Kristus: Što teda šče biti njegov vučenik, naj vzeme križ na svoje rame i naj hodi za njim. Križ nositi se ovak človeki mrzi. Ali blaga mi-seo, da se pride po poti križa najleži i najhitrej i brezi nevarnosti v nebesa, tolaži vsakoga, ki po njoj hodi, ár njemi osladi vse težáve. Pot v nebésa, štero nam kaže sam Jezus Kristus, je pač najvaruejša, ve on sam pravi: »Jaz sem pot, pravica i življenje.« (Jan. 14, 6.) »Ali ne bilo potrebno, da je Jezus trpo i tak šo v svojo čast?« (Luk. 24, 26.) Či se najmre nad zelenim lesom to godi, ka se bo godilo nad súhim?« (Luk. 23, 31.) Zato je Bog od nigda v starom i novom zakoni vse vsoje lüblence, še celo Marijo, nebesko kralico, vodo po trnjavoj poti, jih s križi obiskavao i skušao. Ar smo grešniki, moremo trpeti svojo kaštigo, prle kak stopimo v nebésa.

Ali ne bole, svoj križ tú na zemli z vdánim srcem prenašati, kak pa v vicah svoj dug plačüvati? »Zaistino neskončno leže je,« pravi sv. Pacijan, »očistiti se grehov z vodov pokore, kak pa z ognjom.« Po križnoj poti prideš naj hitrej do svojega cila i konca.

Pobožen Baltazar Alvarez imenuje pot križa poštno cesto, britkosti pa bistre poštné konje — Sv. Augustin jih imenuje nagle ladje, gredice, lestvice, po šterih se pride naravnost v nebésa. Zato má razsvetleni krščenik križe i težáve le za milost i dokaz bože lübezni. Bog nam je pošila vsaki dén, da nam ne bi menjkalo pomočkov, Kristusí podobni postati i njega posnemajoč potüvati proti nébesam. Naj ti bo teda o krščenik, tvoj križ vsígdár v velikoj časti. Nigdar ne zapüščaj prilike, nabirati si s potrpežljivostjov vnogo záslüženja za nebésa.

V ednom samostani sta živeli dve devici v najlepšoj sesterskoj lübezni. Edna je bila nikelko pri letah, druga pa v cvetečoj mladosti. Ar je starejša bila vučitelica i odgojitelica mlajše, jo je mlajša kak svojo dühovno ma-

ter častila i ljubila. Po dokončanih treh lètih samostanskoga gospodarstva, stopi starejša nazaj v vrsto sester ár je dobila službo za dvorjenico pri betežnikah. Ta služba je bila za njo težka, potožila je svoje težave mlajšoj sestri, štera se včasi ponūdila, da šče opravlati to službo mesto nje. Za nikelko dni se je senjalo mlajšoj sestri, ka je vidila Jezusa križ nosečega paščiti se za starejšov sestrov, štera je pa pred njim bežala. Na to pa pristopi mlajša sestra, ka bi odvzela križ svojemi zveličiteli. Drugi den, gda si je nišče ne mislo, je prednica razdelila samostansko službo i zroči mlajšoj sestri rávno tisto, štera je bila starejšoj pretežka. Gda je starejša sestra zvedila, ka se je mlajšoj senjalo, včasi spozna, da merijo senje na njo. Štera teh sester je bila srečnejša?

j) Strmna pot v nebésa.

»Nebesko kraljestvo silo trpi i le silni je na sebe potegnejo.« (Mat. 11, 12.) Što se najmre zatajüje, brzda svoje strasti i z miloščov božov kroti svoje telo iz lübezni do Boga, tisti hodi po strmnoj poti v nebésa. Včasi vzdigne edno samo junaško delo človeka na visoko stopnjo pobožnosti, ali kak pravi sv. Ignacij, »edno junaško delo je vreč vredno, kak jezero vsakdenešnjih pobožnih vabil.«

Karol XII., sloveči švedski kráo, se je navčo v mladih letah pijanosti tak, ka je v vini včasih celo pamet zapio. V takšem stani je eden den napadno svojo mater z jako razžalivimi rečmi. Drugé dén, gda se je strezno, ga opomni eden prijateo, — redki zgled odkritosrčnosti do krála, — britkosti i žalosti, štero je prešnji den napravo z nespodobnim obnašanjom svojoj dobroj materi. Karol mirno poslüša svojega prijatela i gda njegove reči resnobno i z genlivim srcóm prevdári, zakriči: »Prinesite mi kanto vina i kupico.« Zgodilo se je. Karol vzeme kanto v roke, ide k svojoj materi pa veli: »Mati; včera j sem vas jako razžalo, jeli bár?« Na to nali je kupico z

vinom i jo v nazočnosti materé sprazni do dna, rekoč: »Mati; to je moja zadnja kapla vina, to i nigdar več, či sto let živim.« Pove i ostane mož reči. Jeli, to je junaštvo?

Edna gospa je mela jedino dete, štero je lübila nad vse. Dete zbeteža. Žalostna mati prosi i prosi Boga, naj njoj ozdravi dete. Jako veliko daritev obeče za to dobroto. »Či ga ozdraviš, veli Bogi,« ga nigdar več ne küšnem.« Ona dosegne, ka je prosila i ostáne pri reči. — Ali je ne to junaštvo?

Sv. Franciška Šantalska, gda je bila še bogata gospa, je vzela ednok ednoga betežnika pod svojo streho. Bolezen toga betežnika je pa bila tak odürna i smradliva, da so se vsi slugi zbojali, njemi dvoriti. Pa ka včini sv. Franciška? Sama prevzeme to skrb, njemi dvori več mesecov, dokeč ne v njenom naročji zdehno düše. — Jeli, to je junaštvo?

Edna dovica je jako prosila sv. Pavlina škofa, naj odküpi njenoga edinoga sina sužnosti. Pavlin pa ne meo nikaj svojega, vse je že med siromake razdelo. Ka včinite škof? On sam je šo v sužnost za mladénca. Jeli, to je junaštvo?

k) Vzlet lübezni.

»Lübi«, pravi sv. Auguštín, »pa delaj, ka ti je vola.« Čistoj i svetoj lübezni do Boga ne more nikaj proti stati. Vera miné, vüpanje vgasne, samo lübezen ostáne. Što razmi to visoko vučenost, lübiti Bog nad vse, iz vsega svojega srca, iz vse svoje düše i po vsoj pameti, kak ga je lübila sv. Magdalena, sv. Terezija, sv. Katarina, sv. Neža, sv. Ignacij, sv. Augustín i sto i sto drügh, on se zdigne nad vse zemelsko i poleti s perotami lübezni k samomi Bogi. Sveta lübezen, vužgi moje srcé! »Či bi znala, da šviga še edna kaplica krvi po mojih žilah, ali da je še kakša žilica pri mojem srci, štero ne prešinila lübezen do Boga, ne bi jih trpela v sebi, scedila bi krv

i strgala bi žilico. Tak je zdihávala goreče lübezni do Boga, sv. Magdalena Pačiska, i lübezni plamteči Frančisek Saleški.

Štöger Janoš S. J. „Nebeska krona.“

Potegnite številko 10—5—14.

Dva dečka bi radiva mela srečo pri ednoj igri. Poznala sta, kak sveti mož je bid Don Bosko, zato sta šla k njemu, ga pitat, kakšo številko naj potegneta, da kaj dobita. »Potegnita številke 10—5—14,« je odgovoro Don Bosko.

Dečka sta od radosti poskočila in štela odbežati na igro. Častitlivi duhovnik jiva pa stavi rekoč: »Malo počakajta, ka vama povem vzrok teh treh števil: 10 pomeni — Desetere bože zapovedi; — 5 pomeni — Petere cerkvene zapovedi; 14 pomeni — 14 dejanj smilenja do bližnjega.«

Edni radi devlejo peneze v kakšo igro, z namenom, da bi dobili kaj lepoga, več vrednoga kak so tisti penezi. Vse trepečejo od straha, či bi znali zgübiti, v istom časi pa tüdi od radosti, ar vüpajo dobiti. Edni majo srečo, nego vekši del si v glavo segajo rekoč: Oh či bi zno, ka zgübitim, ne bi djao nikaj!

Či ščemo biti zagotovleni, da na konci življenja, toga v vüpanji in strahi, v trpljenji in veselji pretečenoga življenja, dosegnemo večno bogastvo, živimo tak, kak nam Bog in sv. Mati Cerkev zapovedavleta.

Bodimo smileni do siromakov, tolašimo in pomagajmo žalostnim dovicam, vzgajajmo in podpirajmo zapuščeno deco.

Vera, vüpanje, lübezen.

Prihaja noč? pa tak zaspim,
Ka več se tü ne prebüdim?
Pa kaj zato?
Telo mi skrije temni grob,
V naročje bože düšo dam,
Pred stol sodnikov se podam
V odgovor, tužne zemle rob.

Bojim se soda trepetoč,
Pa vendar močno vüpajoč;
Ne vüpao bi?
Ve grozne boli sam prestao,
Braneči vero, dom, kralá,
Prenašao vzdihe vseh doma,
Na zadnje žitek darüvao.

* * *

Že plava düša v raja sreči,
Od štere jezik nema reči,
Domačim vsem iz teh višav
Pošilam srčni vam pozdrav,
Proseči vas:
Za me se več ne žalostite,
Oči si mokre posüšite.

R. J.

Zdrava pamet.

Glasoviten francozki casar Napoleon, ki je skoro celo Europo v svojo oblast spravo, je nazadnje v ednoj vojski od sovražnikov bio vjeti in odpelani kak vjetnik na otok sv. Jelene.

V tom pregnanstvi si je ednok pogovarjao s svojim

generalom, ki ga je pitao, *če je Bog?* na koj njemi je casar odgovoro: »Vi me pitate, *če je Bog?* či ga jaz poznam in ka znam od njega? Dobro, vam odgovorim. Povejte pa vi meni najprle: odkod vi znate praviti, ka je kakši človek modre glave? ali je ta modrost kaj takšega, ka se vidi in primle? zakaj verjete, ka ta modrost je? Vi poznate in vidite samo sadje, dreva pa ne, vendar pa verjete, ka či je sadje, tüdi drevo more biti. Ali je ne istina, ka pravim? Āda sva bila na bojišči, in ste vidili ka sam jaz taki v začetki kakšega napada spoznao položaj cele bitke, sam znao davati svojim četam modra gibanja, hitre spremembe, ste ves navdüşeni in začüdeni kričali: *Kak veliki človek! Kakša modrost!* Či se je pa v najvejšoj bitki vidilo, ka je zmaga ne ravno bogve kaj gotova za nas, vi ste gledali okoli in mene iskali. Zakaj pa? Zakaj se je od vseh krajov čülo: Casar, kje je casar? Ka on misli?

Tisto kričanje je vam samo od sebe prišlo na jezik, ar ste meli veliko vüpanje v mojoj modrosti.

No dobro je. Tak se godi tüdi z menov, gda mislim, gda gledam naturo in njene pojave, njene čüde; na vse to pravim *Bog*. Občüdujem in zakričim: *Je Bog!* Zavolo zmage ste vi vervali v meni; no dobro, zavolo vsega ka vidim na zemli, verjem v Boga.

Verjem zavolo vsega toga, ka vidim in slišim. Ali je vse to delo vsemogoče bože previdnosti nej tak očividno kak so moje slavne zmage? Ka je gibanje ednoga šerega v boji proti gibanji zvezd? Vi verjete, ka je človeška modrost močna, ka dosta zna napraviti, toda povejte mi, prosim vas, povejte mi, odkod je dobo človek svoj razum, svoje mišenje in svojo modrost? Povejte mi, gde jemle vse to? pokažite mi zrok. Vi toga ne veti, jeli? Tüdi jaz ne vem, in mislim, ka nieden človek ne more zgrüntati. Pa itak vse to v človeki je, in nišče ne vüpa tajiti. Či pa so v človeki vse te čüdivitne reči, morejo

meti svojo vretino, svoj začetek in vzrok. Kakši nevereni modrijaš bi mi znal praviti: »Vse to se dela v človeških možganah.« To so pa samo izgovori nevernikov, za mene so ne... Me razmite?

Sad mi kaže, ka more biti tudi drevo, vse to ka vidim, mi pravi, ka more biti eden višiši vzrok. Da, more biti eden boži vzrok, edna najvejša pamet, edno neskončno bitje: to je začetek in vzrok vseh vzrokov; ta pamet je tista, štera je vse stvorila. Je edno neskončno bitje, pred šterim ste vi general edna mravlica; pred šterim sam tudi jaz, Napoleon, s vsov svojov modrostjov nikaj ne; ste me razmili?

To bitje je Bog. Jaz čütim in vidim toga Boga; jaz njemi verjem, brezi njega ne morem živeti. Či ga pa vi ne čütite, njemi vervati neščete, nesreče je vsa vaša.

R. J.

**Govor preč. g. Bašša Ivana pl. pri prvoj sv. meši
č. o. Forjan Florenca frančiškana z Beltincih
sept. 17-ga.**

*„Idi, odaj vsa, ka maš ino daj siromákom
pa boš meo kinče v nebésaj.“ (Mat. 19.)*

Tistoga hipa je prišeo mladénc k Jezuš, — pripovedáva sv. evangelium — pa je pitao Jezúša: »Gospodne, ka mam včiniti, da z večnim življenjom ládao bodem?«
»Či ščéš v življenje iti,« njemi odgovori Jezúš, »spunjá-vaj zapovedi.«

»To sam vse obdržao od mladosti moje, ka mi ešče menka?«

»Či ščéš popolen biti, idi, odaj vsa štera máš, pa daj siromákom pa boš meo kinče v nebésaj pa hodi, nasledúj mené.«

Pa je odišeo mladénc, »ár je bio jako bogat,« kak

pravi sv. evangelium. Ne je razmo pozvánja svojega, njegovo bogastvo je njemi bole vážna več bila, kak pozvanje Gospodno na višišo popunost žitka.

Záto je te Jezuš pravo apoštolom: »Teško je iti bogatom v kralstvo nebesko.« Zato je sv. Peter te túdi pitao Jezúša: »Gospodne, mi smo vsa povrgli ino nasledüvali tebé, ka nam za to dáš pláče?«

Naime: bogatomi je teško v nebésa pridti, mi smo pa ne bogati, ešče ka smo meli, smo povrgli, zdaj te mi znam li dobimo svojo plačo za to? Pa njim Jezuš obeča plačo rekoč: »Zaistino vam povem, da vi, ki ste nasledüvali mené, te sedeli na dvanájsterih stolcaj ino te sodili dvanajstera pokolenja Izraela.«

Pa ka so povrgli apoštolje velkoga? Edno siromaško kučo, ništeren kržák i mrežo, ár to je bilo vse njihovo. Da pa rávno zato, ar so vse ostavili, dobijo pláčo. Ar je ne od toga guč, kelko što povrže, nego od toga, ka vse povrže, štera bi slobodno meo, zato pravi Jezuš na dale:

»Pa vsaki, ki povrže hižo, ali brate, ali sestre, ali očo, ali mater, ali ženo, ali sine, ali polé za volo imena mejega, stokratno dobi, pa de meo žitek vekivečni.« (Mát. 19.)

Ar vsaki, ki to včini, nasledüje Jezúša, ki sam svedóči od svojega siromaštva rekoč: »Ftiči gnjezde majo, lisice pa lüknje svoje, Sin človeči pa nema mesta, kam bi svojo glavo dolinagno.«

Zato pravi sv. Ferenc Assiski: »Oh ti lübeznivo siromaštvo, kakštéc te zametávajo blodni lüdjé, li te jas više vsega cenim od tistoga hipa mao, ha se je moj božanski Mešter s tebov zaročo.«

Takšega hipa je živo sv. Ferenc, kda so lüdjé bežali za bogastvom, za vrednoščov, penezami, kak dnesdén, pa ga je Bog vövdébrao za to, naj pokáže národom, ka je bláženstvo človeka ne v bogástvi.

Pa ti mladénc pred oltárom, brat v Kristuši, si tudi na to pot stopo. Že tam v tihoti tvojega samostani si kléčao pred oltárom božim ino si oblübo z slovesnov oblübov tvojemi Bogi, ka povržeš za volo imena njegovoga očinsko hižo, očo, mater, brate, sestre, tivariše i tivarišice tvojega detinstva i tvoje mladosti. Povržeš potoke, polé, zeléne trávnike, lepe gajé tvoje domačije za volo Jezusa pa dnes, kda si z očinske hiže prišeo se k oltári božemi, se ponávla v tebi tá oblüba. Tvoje srce Bogá išče, pa či te je pripelalo dnes v krog tvojih ljubeznivih, je to samo zato včinolo, ka bi je prijao za roko, štere si lübo, ino je pelao sem pred oltár boži rekoč: »Glejte, tū pri Jezusi je moje mesto, tū je moj dom, moja hiža, moja žela, moje vesélje — odségamao, či te me iskali, me tū nájdete pri njem, ki me je stvoro, ki me odküpo, ki me je déonika včino svojega siromaštva pa me je te pripelao na goro svojega svetoga oltára, naj ponávlam njegovo nekrvávo daritev; ki sem se pripravo, či On tak šcé na vso, ešče na krvávo daritev svojega žitka tudi tudi za volo njegovoga svétoga iména.«

Pa do te tebi tudi pravili tisti, ki se domá za kókoš, pa za edno jajce pa za materni reklin pravdajo po njejnoj smrti: »Siromak si bio. Ka si pevrğao? Ka se štimaš z tem?« Pa ti tiho bodi; njim ne odgovori nikaj, jas njim povem eti zdaj: Vsa si povrgeo, štéra si meo pa štéra bi meo. Kak apoštolje, štéri so tudi malo meli, liki tisto malo so z cela povrge. Ne samo za dnes si se odpovedao vsemi, štéra bi mogoči bio meti, nego tudi za celo tvoje življenje si se odpovedao vsemi, štéra bi si mogoči bio po poštenoj poti spraviti.

Nej človeka na zemli, kak štéč velki siromak je, štéri ne bi računao v sebi, ka to si ešče správim, tisto ešče küpim, to ešče spláčam, ovo ešče spovam.

Pa té račun zemelskoga človeka drži v nevoli, v nesreči. Vnogi človek bi pred časom prejšeo, či ga tá

skrb za útrášnji den ne bi mantrála, — ti pa, brat, neščeš na to misliti, ti si želenja túdi Bogi darúvao pa útrášnji tvoj dén z hránov i oblekov je Bogi prepороčeni.

Tak si se prek dao tvojemi Zveličiteli, kak rože na poli i ftice pod nebom znajoč, ka živé njihov Oča nebeski, ki de je hrano.

Zato lübi v Kristuši vküp správleni, glejte to čüdo, štera se vsakikrát ponávla v sv. maticérkvi, ka človек povrže očo, mater, sestre, brate, dom i vsa, štera je lübo pa se podá brezi skrbi v službo božo pa prosite z menov Bogá, naj njemi napuni srcé z miloščov svojov pa ga pripela na vrh človeče popunosti ino ga naj pláča za njegovo veliko delo.

Ti pa brat, podigni tvoj glas ino razprestri roké pred tvojim i našim Bogom pa se spomeni z nás, ki mo dnes za tebé molili. Amen.

Zakaj nam več ne zvonite?

Deklic duge vrste v šlari
Stopale so pred nebov;
Jezusa so nesli mešnik, —
Vi pa spevali lepo.

„K tebi Mati pribežimo,
Vzemi v svojo brambo nas...“
Tak smo romarje zapeli, —
Nam pomagao vaš je glas.

V čarnom 'bleči malo deco
Gnao je oča za roko,
Rekši milo, — mame nega...
Vi brneli ste tužno.

V čarnoj megli je zavrelo,
Nam naznanjalo točo;
Grom je troso grešno zemlo, —
Vi ste bilí pa močno.

Vsikdar ste nam tak igrali
Kak želelo je srce,
Samo zdaj vam glasa nega,
Gda v potoki so suzé?

R. J.

Pobožen düh vojaških pisem.

To najveselejše znamenje bodočnosti našega slovenskoga naroda je düh pobožnosti, šteri veja iz pisem, iz srca naših vojakov. Pobožnost, poštenost, vera, potrpljivost, z ednov rečjov jakost je podlaga vsakoga naroda. Šteri je té fundament zavrgeo, je prejšo. Kde so mogočni Assirijani, Babilonci, Hunni, Rimljani itd. Nejakost jih je pogübila. Podlaga njihovoga obstanka je bila prhljava; na telo so zidali, štero sprhne, zagnili, zato so prejšli ž njim. Na dūšo se more zidati, na večno vero i jakost Jezusovo, te de večen naš obstanek, mo obstali v svojoj narodnosti kak Slovenci vsikear i se preselimo v lepa nebesa v večno veselje. Bog je naime vse zato stvoro, naj z svojim obstankom njega odiči. Zato je stvorjen vsaki narod, naš tüdi. Ne bi pa dosegnu svojega namena, če bi postao neveren, razvüzdan. Z grešnim življenjom bi si podsekao sam korenje bodočnosti. Zdaj pa da vidimo, kak lepi düh pobožnosti se širi v dūšah pri večini naših vojakov, mamu i tüdi moremo meti to najveselejše vüpanje, ka bodočnost našega naroda bo lepa na diko celoj vogrskoj domovini, v šteroj se popravi vsaka zamüda i vsaki krivi stopaj prvejši i onih, ki so v toj strašnoj borbi gledali sebé ne pa Boga.

Pisma naših vojakov so nam veseli dokaz za to vüpanje. Glejmo je, veselimo se njim i vüpajmo se!

Sobočan Ferenc, topničar, z tórniške fare se Bl. D. Mariji zahvali, ka ga je prek dveletí vse nesreče rešila; granata je prišla med njé tri, kda so šest konjov čistili, dva konja sta mrtviva, ovi teško ranjeni, njim se je pa nikaj ne zgodilo. Vse kipi njegovo srce od zahvalnosti do te dobre nebeske Matere i srčno žele priti pred njeno podobo v Túrnišče domo, kam bi vodo túdi svojo vno-goštevilno družino, štera ga tak jako skrbi. — Ravno ta zahvalnost sija iz pisma *Valentič* Matjaša iz štrigovske fare, pešaka 8/30. bat., ki milo zove vse nas, posebno svoje vojake pajdaše pod zastavo Srca Jezušovoga, Dev. Marija i Sv. Trojstva. — *Edšidt* Matjaš, strelec 11. bat. z tišinske fare naznanja, ka skrivoma hodijo Slovenci po večerah k večernicam, kaj je ljúdstvo neizmerno genolo. Je nej to veselo, ka teliko dobrih i močnih možov mamó, ki nemarajoč za norčenje, vestno spunjavajo svoje verske dužnosti? — *Mekiš* Janoš, pešak z sv. jürjenske fare piše, ka suzé toči nad dobljenim čislom i svetinjicov od radosti pa srčno žele rodovitnost našemi pisanji, ka dobre dúše stanovitne ostanajo, slabe se pa povrnejo po Srci Jezušovom. Ne kaže to zdrave dúše ednoga pravoga krščenika? Pa ešče v kak velikoj meri. — *Thalec* Štefan, pešak 17. pp. z črensovske fare, odkriva, ka ga sv. evangelij do súz gene, ga v dúši i teli krepí, po njem potrpljivi grata. — *Krampač* Matjaš, železničar, z dolnjelendavske fare se zahvali dobromi Jezúši i Dev. Mariji za rešitev. Molitvenoj knigi se ma zahvaliti, štero je v žepi noso ino iz štere se je navčo ljúbiti Jezúša i Marijo, ka si je v nevarnosti na Njidva mislo, šteriva sta ga túdi rešila smrti i ozdravila iz četverih ran. Srečen je, ki zna ljúbiti Jezúša i Marijo. — *Lackovič* Mihalj pešak 6/13 črnv. etap. bat. se v miloj molitvi zrača patronom naše vogrské domovine i ponizno prosi njihovo pomoč i svetih angelov čuvarov. Jé kaj veselejšega, kak može i dečke v gorečoj molitvi viditi? I naši vojaki dosta i pobožno molijo. —

Horvat Martin, pešak 48. pp., vreli tretjerednik z črensovske fare kak lepo piše: »Vdan v božjo volo čakam prihodnost. (Dugo že ne vemo nikaj od njega, ali ne bojimo se za njegovo dušo. Vr.) Lepo jih prošim, naj se spominajo z mene v molitvah i pri sv. mešah, da v vsem trpljenji, kaj me ešče čaka, ostanem stanoviten vojak našega Gospoda Jezusa Kristusa i veren suženj (rob) moje nebeske Matere, Prečiste Device Marije. Rad bi že pogledno moj rojstni kraj, moje stariše, šteri so me gorzgojili i mi vsadili v srce prve navuke svete vere, pa Bog zna, jeli se spunijo gda te moje žele. Ali či Oča Nebeski tak žele, da se več ne povrnem nazaj, naj se zgodi njegova sv. vola. Samo to prošim Nebesko Mater, Bl. Bl. D. Marijo, naj mi sprosi to milost, ka podvržem svojo volo popolnoma božjoj voli.« Pravi džūdž je vsaka slova toga pismo, kak lepo dušo odkriva. — *Glavač* Martin, peš. 48. pp. se zahvali tistomi dečki že pokojnomi, ki ga je nagno, da je vzeo nase sv. škapuler. Že v civili je čüto veliko njegovo pomoč, najbolje pa na bojišči. Tü je verno zdržavao predpise, pazo na čistočo, zato ga je dobra Mati Nebeska z posebnim varstvom občuvala ravno na den karmelske D. Marije na ruskom bojišči, ka je v grozovitnoj bitki smrti rešen. Svetomi škapuleri se ma zahvaliti, ka je njegova rana ne smrtnonosna postala, te njemi je stavo krv. — *Gomboc* Ferenc, domobr. 18. dpp. od strojnih pušk z tišinske fare, piše, ka vsaki den zmoli sveti rožnivenec, če nači ne mogoče, te vnoči. Jeli kak lepa vernost je to do Bl. D. Marije? Bi mogla ta brez plače ostati? Ljübezen do Bl. D. Marije se njemi je tak v srci vkornila, ka je apoštol postao. Razlagao je na vse kraje navuke Marijinoga Lista, šteroga je z mokrim očmi čteo posebno pobožnost od Mar. 7. žalosti i naročo sebi pa celoj svojoj družini čisla, knigo, naj častijo Mater žalostno. Se bomo čüdivali, če postane, kak obeče, te vojak, kda se domo vrne, pravi apoštol Marijin na svo-

jem domi? — Ravno ta ljübezen do Bl. D. Marije gori v pismi *Smej* Antona iz beltinske i *Ritlop* Antona z Črensovske fare, šteriva sta zajete stražila v Pozsony-i. Kaj milo nazoveta svoje pajdaše vojake, naj se vsi združijo v češčenji Marije, naj po sobotah i drüghih dnevah molijo čislo njej na čast, ka čisti i pobožni ostanajo. Pa ka je dobra Mati tem raj poslühne, prosijo, naj z Angelom čuvarom prihajajo k njej. Mislite, ka se ta pobožnost po boji posüši? O ne, še povekša se, vüpajmo se. Lepi zgled popolne ljübezni do Boga kaže *Sobočan* Štefan pešak 48. pp. z törjanske fare. Piše, ka je tak slab, da po palci more hoditi, nego ne naznanja to zato, ka ne bi rad trpo, nego od veselja, ka ma priliko za Jezusa dosta trpeti. Zajistino pokorni düh sv. Frančiška. Oh pripelaj toga 3-rednika nazaj v našo sredino, dober oča, iz daljne Rusije. — *Prša* Štefan, četovodja 20. dpp. iz beltinske fare genljiv prizov naznanja. Dugi čas je mino, ka so naši dobri možje ne čüli že zvonškoga petja. Na Malamešo zadonijo zvonovi v mesti, kam so prišli. I kak njih sladki glasovi njim do vüh prido, si vsaki vojak kapo dol vzeme, se prekriži i srčno moli Angelsko pozdravljenje, od očih si pa zbríše vsaki edno vročo suzo, štera se je porodila iz ljübezni do Bl. D. Marije v njihovom srci. Dobri Marijine sinovje, le molite in pridite domo širit in vtrjavat kraljestvo nebeske kraljice. — *Puhan* Jožef, *Ošlaj* Martin, *Mertük* Štefan, *Forjan* Martin, *Ferenčak* Martin, *Mikolek* Matjaš, pešak 48. pp. iz martjanske, bogojanske, beltinske i štrigovske fare se jezero jezerkrat zahvalijo na Marijinah Listah. V teh najdejo moč za obdržanje naše vere. So kak lačno dete, štero stonostokrat opita mater, če je že večerja gotova, tak tüdi oni stonostokrat pozvedijo, če je že prišla njihova düšna hrana: Marijin List. Medjimurci so si naslov gorzapisali, tak so ga poljübili, komaj čakajo, da domo prido i si ga naročijo. Iz srca se zahvalimo dobroj nebeskoj materi, ka

smo se ne zaman trūdili, ka sad rodi naše pisanje, ka dūše Marijine po njem postanjūjejo, oh blaženo, preveliko vūpanje se nam rodi! Mati, ne zameri, vūpamo se, ka pride vūra, kda te listek v tvojoj ljūbezni zdrūži i k Jezuši pripela vse Slovence, uboge luteranske brate tūdi. Tak bodi. — Kaj lepo nam riše *Šeruga* Ivan črnovojnik 20. dpp. z beltinske fare ravno to hrepenenje po dūševnoj hrani. Ravno bi po menaž mogli iti lačni vojaki, kda je pošta M. Liste prinesla. Že so šajke vsi v rokah meli i... poslušajte domači!... i tei zmučeni, gladni vojaki so prle po List segnoli i ž njega si dūšo nahranili i samo zatem šli si telo krepit. Ne moremo pri tom junaškom zatajūvanji drūgo praviti, kak iz zahvolnosti proti nebi podignoti oči in ponoviti Jezusovi reči: „*Blaženi so, ki gladūjejo i žejajo pravico, zato ka se nasitijo.*“ (Mat. V.) — *Kamplin* Štefan, vojni delavec iz bogojanske fare sebe i vse tužne tolaži z zgledom Bl. D. Marije, žalostne Materere, štera nej mela tolažitelja nikšega, pa z goristanenjom Jezušovim, štero vse trpljenje posladi i povrne. Omenja v pismi vesele ljūdi za časa boja i ne obsodi je, nego v molitev našo je zroči z sebov vred. Zaistino krščanski dūh. O da bi živo v vseh ljūdeh! — Poglejte se zdaj pali v čisto vretino lepe ljūbezni do domačih. *Šimon* Štefan, pešak 83. pp. iz nedelske fare nam pošle 10 K. Ž njimi plača polovico naročnine za 10 let naprej, naj navuki Marijini krepijo i tolažijo njega i njegovo mater pa vse domače, naj majo tei en blaženi spomin od njega, toga, ka je njuv sin, njuv brat iz ljūbezni do Marije i njihove dūše goro, kda se je na žalostnom bojišči mislo na nje, si odtrgao potrebne filere i darūvao za rešenje dūše njihove. To de tūdi njegov najlepši spomin, če spadne na bojišči. Redka ljūbezen do starišov, bratov, sester, kak lepa si vendar! O dobro se poglednimo v njo! — Pismo, štero nam naznanja smrt *Bašša* Mihalja, 28 let staroga mladenca i z belatinske fare, pre-

seljenoga v Lugatz na Štajar, je pa veselo. Veselo, čeravno je velika zgüba, zato ka nje življenje toga mladenci pravi kaži pot v nebesko domovino. Bio je pobožen goreči tretjerednik. Obhajao se je pogostci. Nad vse je ljübo čistočo. Je bio celoj hiši pokoren kak ovca i popolnoma vdari v božjo sv. volo. Veselo je šo na bojišče naslanjajoč se na dobroga Boga, ki ali ga nazaj pripela k ljü-bim starišam, ali pa še v lepši dom, v nebo. Zato se je ne bojao. Dev. Marije i Srca Jezušovoga vrel i častilec je pri Gorici dao življenje za domi tam je zakopan v v miloj slovenskoj zemlji. Vojni kurat so tužnim starišam naznanili od njegove smrti, da se je nikaj ne bojao, da je popolnoma bio v božjo volo vdan i da je tak živo, ka je stopo zdaj v nebi v angelsko službo. Slovenski, mladenci, ravnajte se potom zgledi. Ne je poznao te vrli mladenec sveckoga veselja plesa, i druge grehe, kak ponočno tepešijo i kriko, doma si je igrao na cistre i tom-bolico i spevao k tomi pobožne ali narodne pesmi ali pa v družbi pajdašov je spevao rad Bogi na čast — nikoli pa ne ponoči med tepešijov. — *Maučec* Ivan, poddesetnik 48. pp. se z pajdaši slovenskimi zahvali za M. List. Če teh navnkov ne bi dobivali, ne bi mogli vu veri močni biti, niti junaški, batrivni vojaki. Spoznajo, kak so dužni zato zahvalni biti. Hvala, hvala, dragi vojaki! Mi pa druge zahvalnosti nikdar ne želemo, naj li ostanete močni vu veri, kak ste močni vu obrambi domovine. Prite li močni domo! — *Korpič* Jurko, pešak 90. pp. z nedelske fare nam naznanja, kak močno gene srce sv. meša. Po dugih mesecah so se komaj včakali ednok taborske sv. meše. Pod milim nebov opravljena sv. daritev jih je tak genola da so kak mala deca jokali pri njej. Kaj milo popiše, kak ga je srečno sprevodo iz nevarnosti materin zadnji opomin. Oni so njemi pri slobodi pravili: »Sinek v kakšoj koli nevarnosti boš, zovi na pomoč Bl. D. Marijo.« I bogao jih je. V nezračunanih bitkah od stopnje do stopnje

med strašnim ognjom je njegovo srce ne poznalo druge reči kak: »Zdrava Marija... moli za nas.« I rešila ga je iz vse nevarnosti. Zato ljübi njo i po njej dobroga Boga. — *Rajner* Mirko, z sobočke fare odkriva ljübezen pajdaško. Milo vzeme slovo od pajdaša *Benko* Franca, ki je v 21-om leti pretrpo junaško smrt i zapüsto v žalosti svoje domače. V pokojnoga imeni pravi domačim dragim:

Sam večni Bog vam naj plati
Vse vaše tüde in skrbi...

Pajdašom naznanja, naj nasledüjejo ga v tistom, kaj lepoga njim je kazao:

V to čarno zemljo se podam,
Vam lepe navuke neham...

Vse pa prosi z navukom Materecerkvi, naj molijo za njegovo düšo:

Molimo pa za njege zdaj
Naj v svät' nebeski pride raj.

Zaistino lepa pajdaške ljübezen, naj li žive naduže med našimi moži i dečki, *naj se ljübijjo tak, ka si düše vsikdar bole k Bogi prikapčijo.*

Glejte zdaj rožo požrtvovalne ljübezni! *Šömen* Štefan, domobr. 20. dpp. z bogojanske fare pošle 2 K. na podporo M. Lista i Novin. Zakaj? Že dugo je nikaj ne čiteo od Marije, jako bi že rad, ka bi se njemi srce razveselilo. Kak si je pa spravo tidve koroni? Teškoranjeni v bolnišnici iz tistih 6 filerov, štere je na dén za plačo vlekeo. Je ne to preljübljena rožica ljübezni? O da bi se zaklila v vseh naših rojakah i nikdar se nej posüšila! — Zgled prelepe vernosti nam kaže *Lük* Janoš, vojni delavec, iz cankovske fare. Slüžbo svojo more opravlati po noči od polnoči do dve, zatem pa od 6-te do 8-me vüre. Pa je li niednok nej vünehao svete meše po nedelah. Pol vüre se je dobro mogo paščiti po slüžbi do cerkve i vsako nedelo se je pripaščo do njé. Med slüžbov je pa zato bio veseli, ka je lahko Boga molo i v düžnosti raz-

nih bratovčin, štere je že kak mladenec v Celji pri č. ō. Lazaristih nasé vzeo, verno mnogi spuniti. Ne osramoti te vojak mnoge domače pri vogli cerkvenom prebivajoče i itak sv. mešo zamüdeče mlačne krščenike? Češčenje D. Marije je celo družino toga vrloga moža prehodilo. Vsi so goreči v njej i vsi iz ljübezni do dobre nebeske Matere vse trepečejo, naj morejo Marijin List čem bole razširiti. Samo detinska ljübezen do božje Matere je mogla tomi vojaki na pero prinesti te reči »Zato ka me je veselila molitev i trpljenje, sem vreden postao, da me je brez greha poprijeta Dev. Marija odebrala za svoje dete i me pozvala za slüžabnika i širitela svojega Marijinoga Lista. Verno srce je mogoče samo tak čisto biti, ka ovara še v tom veliko miloščo, pa je tüdi prevelika milošča i dika, — ka sme širiti Marijino čast po širjenji »Marijinoga Lista.« Te düh naj okrepi vse naše širitelje i pisatelje v stanovitnom trüdapunom deli, te düh toga vojaka, šteri za posebno miloščo drži, ka se sme za Marijino čast trüdititi. — Kak prehodijo pripravljeno srce navuki i hasnijo celomi rodi, naznanja *Gjõrek* Matjaš iz štrigovske fare. Piše ka se je ravnao po navukih Marijinih Listov z sestrov vred i po govorah dühovnikov, štere je rad poslüşao. Ti navuki so ga srečno vodili v boji za roko; ti so genoli njegovo sestru, da je postala nüna, ti so dozoreli v njem te sklep, da jedinoga sina da za dühovnika včiti, naj on dale glasi tisti navuk, pri šteroga svetlosti in toploti je njegov oča tak blaženi bio. Kak se vresničijo tü Jezusove reči, ka je ništerno zrno spadnolo v dobro zemljo i prineslo še stoteren sad. O navuki mojege Jezusa, o ti moj dragi Jezus sam, ostani in rasi pa dorasi v naših srcah do punoga dneva!

Dokončamo z sledečov dopisnicov našo razpravo: »G. Pleb. k njim se obrnem jaz, kakti *Veren* Ferenc z Gorice (püconska evangeličanska družba) ino jih najoprvim srčno pozdravim pa njim dobro zdravje želem od

ĀlaŹene Device Marije v toj naŹoj sladkoj slovenskoj domovini. Pišem njim, ka sam jaz siromak obeteŹao, dol sem se razhlado i Bog zna, jeli dobim nazaj svoje zdravje ali nej. Zdaj Źe v Źtrtoj bolniŹnici leŹim. Za drago prosim njuvo dobroto, naj mi Novine i Marijin List poŹlejo. Istina, ka sam jaz luteran, ali rad mam njuve spiŹe. NaŹ slovenski brat, ki je evangeliĹanske vere, se z vŹupanjom obrne ta, kje vidi za ĹloveĹe srce najslajŹo reĹ: mater. K Materi Mariji se paŹĹi, ona ga vleĹe, njena ljŹbezen je vrastvo na njegovo trpljenje, ona njemi vse v tom tuŹnom Ĺasi. O dragi brat, kak sreĹen si! ZnaŹ zakaj? Ne samo zato, ka si mater najŹeo, nego najbole zato, ka si po njej najŹeo pot do najveĹŹega kinĹa do njenoga JezuŹa, dobrog Boga. Marijo prev Ĺastiti pomeni naime teliko, kak k JezuŹi se paŹĹiti Ź njenov pomoĹjov. Stera ga je dala celomi sveti, ona ga spravi vsakomi posameznomi Ĺloveki tŹdi. Se Ĺasti to dobro Mater, dragi brat, boŹ Źe v pamet jemaο, ka do se ti dŹŹevne oĹi vsikdar bole na Źiroko odpirale, tak na Źiroko, ka ednok samo to ovaraŹ, ka je jedino tistoj Matericerkvi varna pot do nebe, v Źteroj je Marija doma.

Te roŹice smo pobrali iz pisem naŹih dobrih voŹakov pa je vpleti v en mali venĹek. Te venĹek je zrasedo na tleh cele naŹe Slovenske Krajine. Pognale so roŹe njegove na GoriĹkom, GoriĹanci, Bakarje kak BopireĹje pa vohajte, pridihavajte poboŹen, sladki prijetni dŹh toga venca. Pa kda ste si Źe napojili Ź njim vaŹo dŹŹo, ga poŹlite na razne kraje milim voŹakom, naj se i oni Ź njegovim dŹhom napunijo, ka mo vsi prerοjeni, prenovljeni na nove Źivljenje, na Źivljenje po Mariji za JezuŹa.

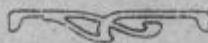

† FRANC JOŽEF.

V zahvalni spomin našemi velikomi vladari, *Franc Jožefi*, ki je l. 1916. dne 21. novembra večer ob 9. vūri v 87. leti svoje starosti zatisno oči, dajmo vsi en den. Pun den, kak je puno bilo njegovo življenje z križami. Vsa dobra dela celoga dneva, posebno pa sveto obhajilo darūjmo za njegovo dūšo. Tisti, ki je zarazmo, ka je vladarska čast od Boga i je zato tam iskao pomoč v toj groznoj bojni, kde se jedino more najti, zasluži to. *Sebe i celo svojo državo je zročo Bl. Dev. Mariji i po njej Srci Jezušovomi. Ta zročitev je jedini zrok naših zmag i bo bodočega blaženoga mirū. Zato pa včinimo dosta dobra za dūšo blagoga pokojnoga vladara, posebno en den, šteroga si v te namen zvolimo.*

Na vsesvécovo.

Z rožami oklajen	Me žalost obhaja
Je vsaki že grob;	Te svéti večér;
Bog zna, jeli moj brat	Zakaj je bil zbuntan
Ne njegov je rob?!	Naš blážení mér?!

Ár dosta je, takših	Da dosta je mladih,
Ka mrtvi že so,	Dosta je starih,...
Mi pa je čakamo	Ki na bojišči so
Tak želno domo.	Mrtvi ostali.

Me žalost obhája;
 Je nemrem pregnat',
 Ka svečice nemrem
 Na grob njim vužgat'!...

K. O. J.

Ljübezen.

Lübi Gospodna Bogá tvojega! Ljübézen ti naj napuni z cela sreé i düšo — »Lübézen je lepota düše, kembole se povekšáva ljubézen, tem bole se olepšava düša.« (Svéti Augustin.) Na ljubézen, na ljubézen, na ljubézen nezgrüntano dobrotljivoga Bogá smo stvorjeni. Kakša je ljubézen, takši smo mi sami tüdi. »Či što zemlo lübi, te je on zemelski, či što telo lübi, te je on teloven, či Bogá lübi, te je on Boži.« (Sv. Aug.) »Samo lübezen loči bože sine od vrazjih sinov.« (Sv. Aug.)

»Što ne lübi, v smrti ostane.« (I. Ján. 3, 14.) Čiravno mám moč proroküvanja pa naj znam vse skrivnosti pa vse modrosti; naj mi bo tak močna vera, ka gore prestavim, *či ljubézni nemam, nikaj sem ne*. Či razdelim vso svojo vrednost siromakom pa či prekdam

svoje telo, naj gori, *či nemam lübézni: nikaj mi nevala.* (I. Kor. 13, 2, 3.)

»Lübi Gospodna Bogá svojega z celoga srcá i z cele düše i z cele pameti svoje. To je ta najveksa i prva zapoved. Drüga je pa spodobna k toj: Lübi bližnjega svojega, kak samoga sebé. V tvoj dvojoi zapovedi je zapopadjena cela právda i prorocje.« (Mataj 22, 37—40.)

»Ki očo ali mater bole lübi, kak mené, ne je vreden mené.« (Mataj 10, 37.) »Ki se bojite Gospoda, lübite Ga pa se vam presvetijo srca vaša.« (Jez. Sir. 2, 10.)

»Spunjavanje právde je lübezen.« (Rim. 13, 10.) »Ki ma zapovedi moje pa je obderži, on je tisti, ki lübi mené. Što pa mené lübi, lübo se bo od Oče mojega pa jaz ga tüdi lübitim, i se njemi nazvestim. (Jan. 11, 21.)

Lübézen je poterpežliva, je dobrotliva; lübezen je ne nevoščena, ne dela neonačno, se ne napihnja, ne je častilakovna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hüdoga; se ne veseli krivici, veseli se pa pravici; vse preterpi, vse verje, vse vüpa, vse prestane. Lübezen nigdar ne miné. (I. Kor. 13, 4—8.)

»Známo pa, ka onim, šteri lübijjo Boga, vse k haski pride.« (Rim. 8, 28.) »Što nas pa te odtrgne od Kristušove lübézni? bojna? stiska? glad? nagota? nevarnost? preganjanje? meč? (Rim. 8, 35.)

»Ár sem zagotavljen, da niti smrt, niti življenje, niti angelje, niti poglavarje, niti oblasti, niti zdajšnje, niti prideče, niti moč, niti visokost, niti globočina, pa nikše stvarjenje nas ne more odtrgnoti od lübezni Kristušove, štera je v našem Gospodi Jezuši Kristuši.« (Rim. 8, 38, 39.)

»Či što to právi: Lübitim Bogá« pa odürjáva bližnjega, lažlivec je. Ár što ne lübi bližnjega, koga vidi, kak bi pa te mogeo lübiti Bogá, koga ne vidi? Ta zapoved je pa od Boga: ka što lübi Boga, naj lübi bližnjega.« (I. Ján. 4, 21.)

»Što lübi Boga, on odpüščenje dobi od Boga za grehe pa se jih hába, poslúne se v vsakdanéšnji mo-

litvi. (Jez. Sir. 3, 4.) Ki tebé lübijo, kak jütrašnje sunce se naj bliščijo. — »Oči Bože, na njega lübéčih.« (Jez. Šir. 34, 16.)

»Vsako vaše delo naj bo z lübéznostjov.« (Gal. 5, 14.)

»Vse za Boga, Boga pa od vsega najbole moremo lübiti. Ne pogučavaj si: bole lübiti Boga, kak sebé. Prazen guč je to, pokaži i z djanjom to! Či Boga od samoga sebé bole lübis, lübi ga bole od srebra; te mo ti že vervao, ka ga od samogasebé bolje ljübiš. Či pa za Boga ne moreš zaverči penez, kak boš pa te sebé zavergeo?« (Zlatovüstni sveti Janoš.)

Za vékše moremo poštvati Boga pa lübezen njegovo, kak kajštéc na sveti pa moremo pripravni biti, raj vse preterpeti, kak Boga zgübiti.

»Ne lübi te zadosto Gospod moj; što zvün tebé i drügo lübi, ka ne lübi za tebé.« (Sv. Aug.) Lübézen naša se v spunjavanji zapovedi Božih odkriva. »Ka, žmetna je zapoved Boža? Što ne lübi Boga, jo najde za žmetno.« (Sv. Aug.) Či lübimo Boga, te za njegovo čast moremo čedno pa z vrelostjov delati tüdi: na tom moremo biti, ka naj i drügi lübijo Boga. »Lübézen za Boga je nigdar ne nemarna; ar veliko dela, či jo što ma; či je pa nej delavec, te pa tak ne more lübiti.« (Sv. Gregor.)

Naj nam ne vgasne lübezen v srci: vsakši den zajütra si pobüdimo v sebi namen: *vse iz ljübezni do Boga dnes včinim.*

»Lübézen se nemore od nikoga vkradnoti, z svoje vole jo zapüsti vsaki; ma jo zapovedano vsaki, nišče je ne vö zapreti žnjé; niti ne more biti brezi njé nišče, či je ne sam toga kriv.« (Richarda S. V.)

»Lübézen je Bog pa što v lübézni ostane, v Bogi ostáne po Bog v njem.« (I. Ján. 4, 16.)

Obljüba tretjerednikov.

„Kajkoli obljbübiš, zdrži.“ (Eccl. 5, 4.)

Na tretjerednike merijo tüdi reči sv. pisma: „Kajkoli obljbübiš, zdrži.“ Düh sveti, Düh Božji, Düh Jezušov nas opominja na to. Zdržati moremo, kaj obljbübimo. Naj mo pa znali, predstavimo si pred oči 1) v čem stoji tretjeredniška obljbüba? i 2) zakaj jo moremo verno zdržati? Dober Jezuš, ki v oltarskom svestvi prebivaš, ti močen oblдавec pekla, greha i smrti, okrepi nas z svojov miloščov, ka bomo znali mi tüdi tak močni biti, ka proti vsemi sküšávanji pekla, tela in sveta verno zdržimo svojo obljbübo.

Obljbüba je Bogi dano obečanje, ka kaj dobroga spurnimo. Ne smo je dužni narediti, nego če jo naredimo, dužni smo jo spuniti. To pa iz dvojega zroka, 1) ár če jo samohotno ne zdržimo, sebé za lažlivce postavimo, ob 2) pa, ár Boga za norca mamó ; z svojov nezvestobov naime to svedočimo, ka je Bogi zadosta samo obečati, ne je pa potrebno to obečano tüdi spuniti. Zatoga zroka volo nam právi sv. pismo: „Keliko boljč je ne obljbübiti, kda po obljbübi obečana ne zdržati. Bogi se naime ne dopadne neverno i nespametno obečanje.“ (Eccl. 5, 4.)

Tretjeredniška obljbüba ne veže pod grehom. Kak se more to razumeti? Lehko tak, ka če desetere bože ali petere cerkvene zapovedi na zdržim, nemam greha? Če bi se to tak razumelo, te bi že davno vsi lumpi pa vse vlačüge v tretjered slišile? Ti grešniki naime dobro znajo, ka je prestop božjih i cerkvenih zapoved greh i ravno zato se tüdi bojijo tretjega reda, ar mislijo, ka do te dvoji greh meli če zapovedi prelomijo. Pa je ne tak. Ki tretjega reda obljbübo naredi, ma toti greh, če štero zapoved prelomi iz deseterih Božjih ali peterih cerkvenih, kak vsaki drügi, nema pa dvojega.

Razloček med tretjeredniškov i drugov obljubov je to. Če ti na priliko obljubiš Bogi, ka v pétek ne boš mesa jo, če ga ješ, maš dva smrtniva greha, ki je pa to ne obljubo, pa samo ednoga. Cerkvena zapoved vsakomi prepove naime v pétek meso jesti. Ali če ti poleg dane svoje obljube zdržiš pétek, maš dvojo plačo v nébi, tišti pa samo edno, ki toti zdrži zapoved nego oblube je na nje obdržanje ne naredo. Tretjerednika pa čeravno oblubi ka vse zapovedi bože i cerkvene zdrži, ta obljuba li ne veže pod grehom, ár je tak maticérkev odločili, zato če je tak nesrečen, ka štero zapoved prelomi, samo eden greh včini ravno tak kak vsaki drugi, ki je ne v tretjiréd.

Te mi pravili, te pa obljuba tak nikšega haska nema? Ma prevelike. Prvi je ravno plača nebeska. Sv. Tomaž aquinski vči, ka iz obljube včinjeno delo več plače nebeske slúži, kak ne iz obljube doprinešeno. To pa zato, ar iz obljube opravljeno dobro delo ma čistejši namen i trdnejšo volo to je vekšo ljúbezen pri sebi. Čem vekša je pa ljúbezen, iz štere delam, tem vekša je túdi plača, štero si slúžim. Dober Bog je naime pravičen. Poleg svoje pravičnosti more zato strašlivcom, ki se bojijo njemi še tisto oblúbiti, kaj njim je že itak zapovedano, plačo v nebi dolpotegnoti i more tem strašlivcom, ki ne vúpajo v tretjiréd stopiti i v njem deseterih božih i peterih cerkvenih zapoved spunitev oblúbiti, plačo v nebi pomenjšati; gučim od tih pozvanih, štere Bog že dugo vleče, neščo ga pa bogati. I ravno poleg te pravičnosti more Bog tistim, ki to vúpajo včiniti med špoti i osmehávanjóm sveta nej ednok, plačo v nebi podignoti. Moj Bog, kak hitro sem povedao hasek oblube, ali kak neskončano dosta sem ž nje odkrio. Z najdragšega kinča, z največšega i naj bogatejšega kralestva, z najlepšega i najbolšega dára več za deo dobiti i na veke dobiti, je povekšanje plače nebeske. Bog, neskončana dobrota je naime naša

plača v nebi. On sam trdi to: „Jaz sem tvoja prevelika plača.“ (I. Mojz. 15, 1.) Za to ne bi oblübe naredili i je verno držali? Za to ne bi vüпали Bogí slüžiti? Za kupíco vina, falat mesa, par kron penez, kaj vse ne včinite, za povekšanje nebeske neskončne i večne plače ne bi vüпали pred oltar pokleknoti, se v Gospodov jarem v preči dati? Ne bi vüпали kaj malo več zmoliti, menje grešiti, večkrat Jezuša pohoditi, varnejšo in mirnejšo smrtno vüro si spraviti? Bojite se? Česa? Nébe i ne pekla, tretjired je v nébo pot. Mili se vam? Kaj? Düša? Tá že ne, nego telo se vam mili, štero sprhne; za düšo se ne brigade, štera večno žive. O prelüblene i predrage düšice, svetki vüzemski vsakoga leta vsakomi more odpreti oči, vsakomi voditi stopnje proti grobi. Ve ste hodili jeli vsako leto k njemi, samo ka ste ne mislili tam tisto, kaj bi mogli. Ste mislili pri Gospodovom grobi na svojega? Ste se pitali: bom jaz tüdi tak mirno počivao v njem? Ste pleli dale v svojih mislah: bom, če srečno merjem; srečno pa ne mogoče mreti, če nesrečno, v grehi živem. Vidite, drage, preljübljene düšice, če si spokorite telo, ka de za grehe i ne od grehov spokorjeno, zmantrano, te te méрно spali v grobeh, de vas Marija v njega sprevaljala, kak Jezuša i odičeni bo vaš grob. Tretjired je pa šola za té pokorni žitek, ár je pokore réd. Pa bi se ga li bojali, da vam teliko lepoga i večnoga obeče? Pa ki ste že v njem, ne bi verno obljúbo držali? Ne bi jo z celov düševnov močjov naredili, ki ste novici?

To je prvi sad obljúbe: povekšanje nebeske plače. Drügi je sledeči. Kak što obljúbo naredi za tretjired, njega kotriga postane tečas, dokeč ali sam ne izstopi ž njega, ali pa se ne izbriše, izstira ž njega. Pa tak močno je zapisan v tretjired, ka čeravno nikaj njegovih dužnosti ne spunjáva, vendar sliši k njemi zavolo narejene obljúbe. Ta obljúba ga tak močno vtrdi, ka se v drügi tretjired več niti ne dá sprejeti. Ki je obljúbo naredo, ne more več v drügi tretjired stopiti, kakti dominikanskoga, kar-

melitanskoga itd. Sme pa v bratovčine i v ostrejše rede. Kak prava kotriga tretjega reda po oblјubi deležen postane vseh odpustkov i blagoslovov tretjega reda, šterih je brezračuna veliko. Skoro na vsaki tretji den spadne eden popolen odpustek. Veliki tјeden vsaki dēn so popolni odpustki pri odvezi. Kakše nedopovedljivo velike dobrote! Kak malo trūda vam trebe nase vzeti pa kak velikoga bremena se rešite? Nezračunano dosta kaštig si dolzaslūžite, ka de jih na vas na drūgom sveti malo čakalo, i še vernim dūšam v vicaĥ, svojim dragim pokojnim je lahko naklonite i njim hitrej odprete nebeska vrata, zakoj de vam pa pali nebeski zaročnik dūšic trpečih posebno zahvalen.

Pa če k tomi haski ešče vzememo obtretjim to miloščo, ka pridete po oblјubi pod zavetje svetoga Frančiška, koga je sam Jezuš obimno, posebno ljūbo, se vam more srce od radosti raztégnoti, ka po tom dobrom vašem oči tak blūzi pridete k Jezušu, k tomi milomi odkūpiteli i sodniki večnomi. Ne tolaži to vas, ki ste oblјubo že naredili? Ne vleče to vas k njej, ki pred njov stojite? Ne odpira vam oči, ki še neste ovce frančiškove ovčarnice? O da, dam odgovor mesto vas, vleče vas, ki pred njov stojite, ar ste teško den oblјube čakate; būdi tūdi vas, ki ste že sinovje i hčeri sv. Frančiška, ar vnogi med vami so na dobroj, svetoj poti; zaspane in mrtve pa naj obūdi premišljavanje to od haskov oblјube, ka oči odprejo, si dūšo zravnaajo, si trah pred svetom premágajo pa postanejo in ostanajo pokorniki, kim je néba obečana.

Drūgo pitanje je to, zakaj moremo oblјubo verno zdržati? Prvi zrok shaja že z prvejšega razlaganja. Priganjati nas moro k vernomi obdržanji oblјube tisti haski, štere tretjired po toj oblјubi nosi i štere smo više razložili. More nas pa tūdi zahvalnost. Zaistino mi tūdi lahko pravimo proti Bogi, kak Izraelci: „*Vodnik si bio ljudstvi, štero si rešo; i ti je spravljaš po svojoj moči na tvoje*

sveto mesto.“ (Ex. 15, 13.) Iz grešnega sveta te je Bog rešo i pozvao ne zavolo tvoje vrednosti, nego zavolo svoje smilenosti v red, šteri te v nébo vodi. Bog ti je dao dobre sestre i brate v njem; Bog ti je ponūdo v njem gostokrat zveličavne navuke; Bog ti deli v njem o*j* neštetokrat svojega jedinorodjenoga Sinū i neprecenljive vrednosti njegove predrage krvi v nezračunanih odpūstkah, blagoslovah i miloščah; Bog ti drži pri smrtnom strašnom boji svoje lice milo proti i ti čisti dūšo od vseh zamákov po popolnom odpūtki na smrtno vūro ti dánom, i on ti odvežūje tūdi, če li prideš v ogenj purgatoriumski, po popolnom odpūtki za pokojne tretjerednike pri sv. meši, štrašne žareče verige i te pela v nébo v to povekšano plačo. Vse to ti Bog da brez tvojega zaslūžka v tretjemredi. Ne boš njemi za to zahvalen? Ta neskončna boža dobrotá te more vsikdar vujškar držati, dragi tretjerednik, da boš do slednjega zdihlaja veren v spunjávani svojé obljúbe.

Pa reč tvoja tū v cerkvi pred Bogom dana bi pūsta, nerodovitna ostala, kak sūha vejka? Pa tisti kūš, šteroga date podobi Križanoga, bi Judašov poljúb bio? Pa škapuler, šteroga nosite, vodilo, štero večkrat prečtete, bi vam samo v manjost slūžilo kak dosta jela i pila nezmernim ljūdem? Bi se blagoslov svetoga Frančiška, šteroga pri obljúbi dobite, brez haska posūšo na vas, kak deževne kapljice na mareli?

Vidite, dragi tretjeredniki, drage tretjerednice, vse vas opomina, naj verno zdržite oblúbo, ste dobri sini, verne hčere sv. Frančiška, ka tlačite pot v nebo, pot vesele pokore, šteroj se angelje veselijo, Jezus pa obeče večni paradížom. Zdržite zato obljúbo. Obūdite si jo večkrat, najbolje pa vsako leto aprila 16-ga, ali, če ste te den zadržani, v nedelo po tom dnevi; te den, 16. aprila je prvič naredo sv. Frančišek svoje obljúbe pred rimskim papom Innocencom 3. Kák blaženi spomin, šteri vas vlečo i more

pa zviñtoga té dén ali v nedelo po njem je túdi popolen odpústek podeljen obljúbo ponávljajočim, če k stvestvam pristopijo. Obúдите si zato obljúbo, bar té dén vsako leto, dobro jo je pa vsaki mesec ednok pa še večkrat. Obúдитеv njena je kúr za dúšo, segreje se ta po njej na Božjo ljúbezen. Obúдите si obljúbo, naj morete verno vodilo spuniti. Stari izrek, — pa te pravico ma v sebi, — veli: *»Ki poleg vodila žive, za Boga živé.«* Obúдите si obljúbo, ka bote Bogi povolno znali živeti po opravljanji dobrih del, kak sv. Peter apoštol pravi: *»Bratje, prizadevajte si svoje pozvanje po oprávljanji dobrih del zagotoviti.«* (II. Pet I. 10.)

Jezusova ljúbezen v oltarskom Svetstvi.

»Želenje, če se spuni, razveseli dúšo.«
(Preg. XIII. 19.)

Če bi se nam, dragi krščeniki, na sveti naednok vse žele spunile, štere v svojem srci nosimo kaj bi bilo z nas? Jaz tak mislim, da ne samo, kak sv. pismo pravi, bi se nam dúša razveselila nego toga veseloga trenutka ne bi mogli niti preživeti. Ali ste nikdar ne čúli, ka je toga pa tisto došla velika radost od pameti ali celo v grob spravila? Ste ne slišali, ka srce od radosti túdi počí ne samo od žalosti? Moj Bog, če bi pri smrti bili sv. Alojzija mladénca, sv. Filipa nerejskoga, sv. Treze i drúgih neštetiñ svetnikov i svetnic, bi jočič, od radosti jočič potrdili, kaj i jaz trdim: ka od veselja túdi počí srcé pa še večim kak od žalosti. Mislíte, ka je sv. Jožefa ali Bl. D. Marije smrt drúgo bila, kak končanje od radosti? Ljúbezen, radostna ljúbezen, veselje nedopovedljivo nad tem, da se njima je žela spunila, ta najsrčnejša i najbole žarjava žela gledati večnoga Boga, to je morilo njidva i za njima teliko svetih src. Zato če njidva i drúge svete

düše neso mogle prenesti spunitev velikoga želenja tak, ka bi mogle z ednim tüdi v teli ostati, tem menje so naše slabe düše mogoče to doprinesti. Mreti bi mogli, kda bi se nam vse žele naednok spunile. Mreti bi mogli v cerkvi vsi od prevelike radosti, ka smo se smeli spraviti k nogam dragoga, neskončno dobroga Jezusa, kak nikda Marija Magdalena; mreti bi mogli od radosti hipno, včasi, kak zavžijemo pri sv. obhajili Jezusovo najsvetejše telo. Da pri Jezushi biti i ž njim se zdrüžiti, so naše jedine žele, je cil, za šteroga živemo na sveti. I ka li živi ostanemo pri Gospodi i z Gospodom, je dar njegove ljübezni, štera nam skrije njegovo veličanstvo, štero bi nas vmorilo, če bi je vidno gledali. Naj ga mamó na zemli, se nam skrije, naj ga mamó v nebesah, se nam prekda v sv. obhajili. To nezmerno njegovo ljübezen gledajmo, ka me jo znali nasledüvati.

»Bog je ljübezen,« (I. Jan. IV. 8.) pravi on sam po sv. Janóši apoštoli. To teliko pomeni, ka je Bog sama ljübezen, kak je ogenj sama vročina i morje sama vodina. Od tisté reči, v štero je tüja, drüga ne primešana, pravimo, da je sama. Sama pšenica, v šteroj ne najti drügoga zrnja, samo zlato, v šterom ne ga nikše drüge kovaline. Ravnotak, ali v neskončno popolnejšem pomeni je Bog sama ljübezen. Drugoga, kak ljübezni ne v njem. I ta ljübezen je nezmerna, neskončna v njem. Sveto pismo svedoči naime. ka je on nezmeren, neskončen: »Veliki je Gospod i čerez hvale vreden, i njegovoj velikosti nejkönca« (Ps. 154, 3.) i »Misliš, ka ne napanim jaz nébe i zemlje, pravi Gospod.« (Jer. 23, 23.) I ta neizmerna ljübezen je v hostiji pred nami. Jaz ubogí grešnik stojim pred njov, gledam v njo, pa živ ostanem. Je mogoče to? Izraelci so kričali Mojzesi: »Govori ti z nami in bomo poslüşali; nikak naj ne govori z nam i Gospod, da kje ne pomerjemo« (II. Mojzes. knjiga XX. 19.) Bojali so se, ka če de G. Bog govoro z njimi, to ne do mogli prenesti. Njegova neskončnost je osmrti. Mi ubogi ljüdjé pa kaj smo se

predrznoli včiniti? Ne samo, ka smo se že telkokrat k nogam neskončno ljübečega Boga, nego, nego — bi povedo, kaj smo včinoli? — nego, nego, mi smo to večno ljübezen vüпали z mesta zdignoti. Z mesta? Pa moreš ti človek cerkev zdignoti? Ne jeli. Gospoda i Stvoritela cerkvi i celoga sveta, ki je vekši, kak vsi svetovi zemeljski i nebeski, ki je neskončno veliki i ž meten, toga si pa mogo z mesta zdignoti? Zdigno si ga po dühovniki, zdigno pa položo si ga, pa ne vüпам povedati kam, vendar povem, položo si ga po njem v svojo grešno düšo oj kelikokrat pri sv. obhajili i zatem sam noso ga v svojem teli. Je mogoče to? Tebi človek ne, ali tistomi, ki je sama ljübezen, Bogi je mogoče. Jezus, neskončne ljübezni Bog je napravo, da je svojo neskončnost skrio pod podobo maloga krüheka, šteroga gda zdigneš, neskončnost geneš, šteroga gda zavžiješ, z neskončnov ljübeznostjov se nahraniš i napojiš. Vidiš, kakšo čüdo je mogo Bog včiniti, naj ga moreš ti meti! Vidiš, kak veliko ljübezen je mogo vüžgati, kda je tak mali šteo postati, kak globoko se je mogo skriti, naj ti ne ovaraš njegove božje dike i se je ne bojiš pa ne merješ od njé! O človek, človek, ti prah in pepel, ki pred neskončnov ljübeznostjov stojiš v cerkvi, daj za to ljübezen konči teliko ljübezni Gosposdi, da spoznaš, ka pred neskončnov ljübeznostjov prebivaš v ednoj fari, v ednoj cerkvi.

Od ljübezni gučim. Kaj je to: ljübiti? Glej mater pri posteli svojega betežnoga deteta; glej jo kak se trapi noč no den, kak prenaša potrpljivo vse teškoče betega: trüd, snenost, žalost, glad, žejo; glej to mater, kak se nagible k vüstam slaboga deteta i poslüša njihov mirajoči šepet, pa si vido ljübezen. Ali idi na krvavo bojišče, pa glej z jezerih ran krvaveti junaka pa tiho poslühni njegovoga srca bitje i slednji zdihlaj, pa boš vido ljübezen, štera je vmreti znala za domovino i krála. Ali potrüdi se v starodavne čase, obišči gor sv. Lovrenca na žarjavoj ponvi,

sv. Sebeštjana pri sohi z čemérnimi strlicami v celom teli, pogledni v kopališče sv. Lucije, na morišče sv. Neže, pa je opitaj, opitaj té i druge jezere mantrnike, kaj jih je li nato spravilo, ka so te strašne muke i to grozno smrt tak radovoljno sprejali! Pa ti odgovorijo: ljübezen. I ešče edno romanje napravi, pohodi samostane moške i ženske; se stavi pri drvej karmelita, v šterom bole mirno spi, kak ti na mehkoj posteli; pogledni hčeri sv. Treze, bosonoge karmelitanke i poslühni njuv mili glas, spokorni psalm za grešnike: »smiluj se«, šteri se neprestanoma zdigava ž njuvih vüst proti nebi, kak sunčavni traki kaplo proti zemli; ali obstani čüdeč se pri vedno nemih karthusiancih; če té i druge neštete jezere redovnikov i redovnic pohodiš i pregledneš njihova siromaška ležišča, kratke noči, ostre poste, bičanje, verige, duge molitve i junaške vojske proti teii, sveti i hüdomi dühi, pa kda boš te vido tam lepe, mlade, bogate, plemenite ljüdi, štere je svet z razprestretimi rokami lovio, da bi je obdržao i v zakon spravo, i če boš je pitao: »Zakaj trpite teliko i zakaj se vsemi odpovite?« ti odgovorijo, zato ka ljübiamo Jezusa.

Vidite, drage düše, to je ljübezen. Ljübezen trpi i merje za ljübljenca. Jezus je pravo: »*Ki ma moje zapovedi i je zdrži, on je, ki me ljübi.*« (Jan. XIV. 21.) Mati, vojak, mantrnik, redovnik veren zna, pozna Jezusove zapovedi i da je nači ne more z držati, kak z trpljenjom, križom prelevanjem krvi, z miranjem, trpi i merjé raj, kak ljübljenca razžali. Vidite, to dela ljübezen.

V Jezusi je neskončna ljübezen. V oltari, v hostiji jo kaže neskončno bole kak vse matere, kak vsi junaki, vsi mantrniki i redovniki. Mati nadaja dete z mlekom. Tak je, jeli. I mleko je sad njene krvi i njenoga tela; z sadom tem da deteti zras i življenje. Oj keliko več pa Jezus tü v oltari! Ne hrani te z sadom svojega tela i krvi nego z samim telom i z samov krvjov. Čüješ düša,

ka je tvoja hrana? »*Moje telo je zaistino jestvina i moja krv je zaistino pitvina,*« (Jan. VI. 56.) ti pravi on, te večni Bog. Od sunca čistejša krv se toči v tvoje žile i od zvezdatne nebe lepše telo se nagne v naročje tvoje pri sv. obhajili zavolo neskončne, večne Jezusove ljubezni do tebe. Ne povrneš jo? De nečisti ogenj žgao naduže tisto telo, štero je najbolje junaškoga vojaka, največšega mantrnika, najpopolnejšega redovnika neskončna ljubezen posvetila? Ste ne čuli, kaj je Jezus pravo v getsemanskom ogradi, Petri, ki je meč potegno v njegovo obrambo? To je pravo: »*Misliš, ka ne morem prositi Očo svojega i bi mi poslao več kak dvanajst legijonov angelov?*« (Mat. XXVI. 53.) To je od 72 jezero angelski vojakov več bi lejko meo kre sebe, pa je sam šteo zmagati. Sam, jedini je premagao čeli pekel, smrt i greh; pa za toga vojaka, ki je vse to za tebe včino i včini, dobro pazi, včini, ponovi vsaki den na oltari pri sv. meši, ti ne bi se vojskúvao, ne bi potro v sebi tela, sveta pekla moč? Ne bi nikše malo mantrništvo prestao za njega, ki kak največši mantrnik vsaki den ponovi svoje križno miranje na oltari na nekrvavi način? Ne bi se malo zatajo, ne bi si tela v jarem posta, vroče pobožne molitve djao za najpopolnejšega redovnika, ki že skoro dvejezerolet, čuješ? — dvejezero let, — je noč no den notri v svojem samostani v vednom postu, v vednoj molitvi, v vednom mučanju, v stalnom razžalenji, ne da bi se z svoje vole samo ednok geno z svojega vozkoga mesta, z dostakrat vlažnoga, plesnivoga, črvivoga tabernakla.

Vidite, vidite, neskončna ljubezen kaj včini za vas; oj povrnite jo i trpite za njo! Nakanite se pred njov, ka prekdate svoje telo Jezuši, kak on svoje vam dáva. Obečajte njemi, ka nikdar ne zmrzrate, če se on držati šče za vas, kda ga grešniki plodili, ranili bodo. Da vnogokrat ga vdari štera roka, brsne noga, prekune jezik ali razžali glava z svojim mišljenjom! Tolažbo išče siromak.

Vašoj roki, nogi, glavi da bolečino, da bi se njegovo razžaljenje potišalo. Ga vkraj sünete? Ga zavrnete? Zakaj? Zato, ka vas nadaja z lastnov krvjov i nahranja z lastnim telom? Nezahvalneži? Kelikobole vdarimo se v srce, je odprimo na stežaj i pravimo: *Jezušovo najljübjlenejše Srcé, tebi darüjem svoje telo, svojo düšo, tvoj naj sem popolnoma; poslüži se me, kak potrebüješ, ščem trpeti zaté, naj se potolažiš i nikdar ne zmrtram proti tebi.* To obečanje pa potrdimo z postom za povrnjenje grešnikov na njegov god, prvi petek. Začnimo, oj začnimo to pravo življenje, življenje trpljenja, življenje ljübezni za večno ljübezen Jezu-sovo. Mejmo veliko ljübezen do male hostije, štera nam neskončno deli v oltarskom svestvi, kda nam skriva i kda nam deli Jezusa.

Sredstvo proti dugomi časi.

Blaženi Klemen Marija Hofbauer iz reda Redemptoristov, je bio že kak osem let star deček veliki prijateo molitve, tak da ne mogeo razumeti, kak je to mogoče, da ne bi bila molitev lüdem najslajša zabava.

V njegovom življenjepisi pripovedavle pisateo te dogodek. Ednok je šo s svojov materjov, pobožnov i bogaboječov ženskov po cesti. Če sta srečala po potj kakšega znanca ali rod, je nje mati vlüдно pozdravila in pitala kam ido in kak njim kaj ide. — »Eh, dugi čas preganjamo«, — je bio navaden odgovor. Mali Hofbauer je ne razmo te reči. Zato pita mater: Lüba mati, ka pomeni to »dugi čas preganjati?« Mati njemi odgovori: »Či človek nema kaj dela, njemi je čas dugi i išče, kak bi ga okrajšo. Ide na sprehod, ali k kakšoj zabavi, ali obišče prijatela, da ž njim si kaj pogučí. To se pravi, dugi čas preganjati.« Začüden pogledne Klement mater in pravi: »Mati, če nemajo lüdje kaj dela, pa naj molijo.«

Njegovo Veličanstvo **IV. Karol**, naš apoštolski kralj.
Občuvaj ga Dev. Marija vsem njegovim narodom
na večno i časno dobroto, posebno v kraljevini
sv. Štefana.

Tüdi med sovražnimi vojaki je smilenje.

Edne francoske novine pišejo sledečo zgodbico:

V krajini Somne poleg Montane se je zgodilo. Nemški vojaki so se spravili v globoke strelne jarke poleg vesnice pa so tamodnot strelali z navadnimi pa z strojnimi puškami na važnejše poti. Nato je dobo eden francoski polk poveljenje, naj napadne nemške strelne jarke pa naj prežene ž njih sovražnika.

Bitka je trpela celi den. Francozi so šestkrat skušali napadnoti pa so že skoro prišli v bližino nemških strelnih jarkov, nego Nemci so je z lutim strelanjem vseli nazaj pritسنولي. To je zahtevalo vnogo žrtev. Prostor med francoskimi postojankami pa med nemškimi strelnimi jarki je bio pun ranjencov, ki so mίlo kričali pa na pomoč zezavali, nego Francozi so njim nej mogli iti na pomoč, zato ka či je šteri vojak šteo iti, so ga Nemci včasī obsipali v krogلامي.

Bio je pa med Francozi eden mladi popič, bogoslovec. Čīda so že nej mogli duže prenašati miloga ječanja pa na pomoč zezavanja ranjencov, ki so že več vör dugo ležali žedni pa brezi vse pomoči, te si je te mladi bogoslovec na roko privezao znamenje rdečega križa pa je stopo z strelnoga jarka. Njegovi tovarišje so tiho i s strahom gledali mladoga popiča, ki je pomali pa mirno stopao proti ranjencom.

V nemških strelnih jarkaj je tüdi nastala tihota, pa so vsi z velikov pazlivostjov gledali, kaj čīni bogoslovec. On se je pa nej brigao za drügo nikaj, nego je šo od ranjenca do ranjenca pa je je tolažo. Medtem je prišeo že blüzi do strelnih jarkov.

V tom hipi se je zgodilo nekaj nedovednoga. Z nemških strelnih jarkov je stopo eden stotnik, je šo k popiči pa njemi je etak pravo: »Vi ste zaistino hraber (batriven) človek, pa mate plemenito srce.«

Zatem njemi je dao roko pa pravo, ka stavi za pol vüre strelanje, naj bi si Francozi v tom časi spravili z bojišča ranjence pa njim obvezali rane.

Tak se je tüdi zgodilo.

Gda je pa preteklo pol vüre, so znova začnole pokati puške pa je mesto prvejše človeče smilenosti zavladalo luto bojno sovraštvo.

Jezus, prijatelj vojakov.

Ta vojska je na milijone možkov prisilila, da so mogli zapüstiti läbi domači hram in oditi v dalešnje, nepoznane kraje, med nepoznane lädi. Kak težko je to za človeče srce, najbolje znaš ti, dragi vojak, ki že cele mesece ali pa leta v tujini hodiš, z ednoga bojišča na drugo. Iz tvojih pisem se vidi, da ti nekaj menjka, nekaj takšega, ka si doma ne čüto. Sam si ne moreš večkrat razložiti ka ti je, samo tužen, potrti in žalosten si. Ka ti pa teži srce? Glavna muka je to, ka ne moreš biti doma. Potrebüješ pa ednoga poznanca, ednoga dobrega prijatela, ki bi ti v žalostnih vörah prijazno podao roko, kak nigda doma, in te spitavao kak ti kaj ide, ka želeš. Na ta pitanja bi si globoko zdehno in njemi začeo odkrivati vse svojega srca.

Povedao bi njemi, ka doma maš ženo, deco, stariše, brate in sestre, ki ti večkrat pišejo, toda nikše tolažbe ti ne napravijo, celo ešče trgajo rane tvojega srca, ar pravijo ka brezi tebe žmetno živejo, deca so nepokorna, zemla neobdelana, marha zapüščena itd.

Povedao bi njemi, ka z Novin, pisem in od pajdašov zvediš, ka ništérni doma, posebno ženske in mladina ne živejo po božoj voli, neščejo se odpovedati svojim v greh napelavajočim telovnim poželenjom, nego ešče

božnej živejo kak pred vojskov. To je meč za vojakovo srce.

Povedao bi njemi tudi, ka te preveč žalosti, gda vidiš na bojišči, vojašnici ali bolnišnici takše pajdaše, ki samo preklinjajo, nespodobno živejo, z Boga in s tebe se pa norca delajo.

Z ednov rečjov, tvoje srce bi se odprlo popolnoma. Kak z močne vretine bi tekle z njega vse tiste misli in žele, štere so te dozdej malo ne zadušile. Kak srečnoga ali konči potolaženoga bi se potem čüto. Toda težko je dobiti tam takšega prijatela.

Ne pozabi pa nikdar, da tudi tam in tedaj, gde misliš, ka te je celi svet zapüsto, ka so vsi tvoji dragi daleč od tebe, tudi tam maš poleg sebe ednoga jako dobroga prijatela. On te gleda, ti ga ne vidiš, on te spítavle, ti ne veš odkod tolažba, samo v srci čütiš nikšo lahkočo.

Što je te tvoj skrivnosten prijatelj? Nišče drugi kak sam Jezuš. Tisti Jezus, ki je v časi svojega zemelskoga življenja vsikdar bio pripravljeni iti ta, gde je vido kakše trpeče lüdi. Sv. Evangelij nam pravi, da je ednok prišeo k Njemi stotnik proseč ga: »Gospod, moj služabnik leži doma od božega žlaka vdarjeni in to ga mantra.« Jezus njemi pravi: Pridem in ga ozdravim. Stotnik nato odgovorivši pravi: »Gospod, ne sam vreden, da stopiš pod mojo streho, nego samo edno reč povej in ozdravljeni bo moj sluga.«

Te človek je bio stotnik, namreč meo je pod svoj oblastjov 100 vojakov, tedaj se razmi da je tudi on bio vojak. Dospevsi do Jezusa, ga ponižno prosi, naj njemi pomaga. Toda poglejte s kak močnov verov' in trdnim vüpanjom dela to. Jezus ga pohvali in njemi ozdravi služabnika.

Ti, dragi vojak si žalosten, ar nemaš nikše tolažbe od lüdi? Ne pozabi, da je Jezus tudi zdaj pripravljeni pomagati vsakomi, ki trpi, vsakomi, ki se k Njemi obrne za

pomoč. Ve nam je sam povedao: »Pridite k meni vsi, ki ste trüdni in obterženi in jaz vas olajšam.« Či bi se v toj stiski zaistino vsi paščili k Jezusi, njemi potožili svoje bridkosti, razodeli svoje žele in oblübili novo življenje, štero bi bilo poleg božih zapovedi, tedaj bi prišeo mir. Tedaj bi se povrnoli vsi vojaki z grmečega in krvavoga bojišča v svoje tiho in mirno stanovanje, tedaj bi prišli jetniki z delešnjih krajov med svoje lübe domače. Či se pa to popolno spreobrnenje ne zgodi, ti, dragi slovenski vojak, ne zgübi vüpanja v Jezusa. Či si ešče zdrav na bojišči, ali či si ranjen v bolnišnici, pa se ti tak vidi, ka te je vse zapüstilo, vse, ešče zemla, zvezde in ptice se ti vidijo, kak či bi se štele skriti pred tvojimi očmi, štere se rosnato okoli obračajo tolažbo iskajoč, ne pozabi, da poleg tebe stoji Tolažnik žalostnih, sam Jezus.

Navuki zdašnje svetovne vojne.

Poslüšajmo par sodb, ka nam ma prinesti zdašnja svetovna vojna v verskom pogledi:

V prostozidarskom i luteranskom dühi pisane nemške novine »Leipziger Neneste Nachrichten« pišejo etak: »To že z gotovostjov lejko trdimo, ka zdašnja vojna zbüdi dremajoče düševne moči v našem lüstvi, štero postane po vojski bole krotko pa pobožno. Lejko povemo, ka že začne cvesti novo, močno versko življenje. Vsako pismo pa vsaki glas, šteroga dobimo od vojakov z bojišča, nam to svedoči. Njuva srca se obračajo proti Bogi, pa vnogi, ki so od svoje mladosti nej bili več v cerkvi, zdaj pišejo domo pa prosijo svoje domače, naj idejo v cerkev pa naj molijo za moža, za očo pa za sinü. Tüdi v vojnih pesmaj se čüjejo reči bože, pa se čüti ž njih, ka je Bog blüzi. Z vüst njim prihajajo glasi, šteri glasi

so že davno zamrli, pa tisti jezicje, šteri so predtem samo psūvati pa preklinjati znali, zdaj verno molijo Boga.*

Prav majo nemški pūšpecje, ki v svojem pastirskom listi pišejo ta:

»Vojna je šola nemškomi lūstvi. Strahota smrti najmre, štera se vidi na obrazi domo prihajajočih vojakov, se je nej naselila ta samo za kratek čas, nego je sad vnogih najznotrejših doživlajov. Nova zgojitev te vojne bo močnejša, liki je moč površne šolske zgojitve...»

Vse to, ka te luteranske novine pa nemški pūšpecje od vojne pišejo, se da opaziti tūdi pri drūgih narodaj. Velike pa strašne grozovitosti zdašnje vojne, šterim grozovitostim je v zgodovini nej najti para, so resan zbuđile v lūstvi dremajoče dūševne moči, to je obuđile so vero pa pobožnost.

Tak se je zgodilo povsedi, ešče na brezverskom Francoskom tūdi.

Kak je pa bilo na Francoskom?

Što je pazlivo zasledūvao zgodovino v zadnjih desetletjaj, on zna, ka je ta država dosta grešila proti Bogi pa proti cerkvi.

Od vere je pravila, ka je to vsakoga človeka zasebna reč, otežkočila je službe bože, pregnala je redovnike, preganjala je tūdi častnike, službenike, ki so javno kazali svoje versko prepričanje, z šol je zmetala razpetja, preganjala je krščansko nravnost, mladino je pa vzgajala zevsema v posvetnom dūhi, brezi Boga.

»Sramota pa nevarnost je to — tak piše vučenjak Leon Devin, — ka je že vera treseti let v razvalinaj, pa je mesto nje nastopilo javno bogotajstvo. Že treseti let je francoski službenik nej spregovoro imena Bog, francoski narod je jedini na sveti, šteri ne pozna Boga, pa nešče nikaj znati od svojega Stvoritela...»

Grozne so te reči!

Pa ka je nastalo zavolo toga?

»Držina, — tak piše dale ravno te vučenjak, — se razdira, zato ka se hižni zakonje razpišūjejo, opojne pijače pa ž njimi pijančūvanje se grozno začnejo širiti, zvūn toga se prigodi čimduže več zločinov, posebno med mladinov.«

Ka se pa godi zdaj v tom groznom boji?

»Jokajočih mater pa žalūvajočih družin je preveč dosta,« tak piše parizki novinar. Francozje tak čūtijo, ka je zdaj prišeo čas, v šterom si naj spremenijo nravnost. Absint (to je edna najbolje močna opojna pijača) so prepovedali nej samo na edno leto, nego na vsigdar. Parižani pa tūdi neščejo, ka bi njuvo mesto Pariz bio ešče naduže »novodobni Babilon.«

Najbolše je pa to, ka so se Francozi navčili moliti pa Boga častiti.

Edne taljanske novine pišejo naduzi od tiste bože službe, štera se je vršila v začetki vojske edno nedelo v Parizi v cerkvi Notre Dame, pa štero božo službo je opravlaol kardinal Amette. Pri toj božoj službi je velika vnožina lūstva bila nazoči. Nej samo cerkev je bila nātlačeno puna, nego odzvūna cerkvi po vulicaj je bilo ešče vnogo lūdi. Mesto navadne dijačke molitvi so molili ob toj priliki domolūbno molitev v francoskom jeziki, štera se je končala: »Smileni Bog, ki vodiš usodo vojn, oslobodi pa občuvaj nam našo francosko državo!« Medtem se je pokazala lepa bela podoba orleanske device v zatemnjenoj kupoli. Vse, ki so bili nazoči, je to jako navdūšilo, pa so spevali pobožno pesem, štera je naslovljena orleansoj devici pa se etak dokonča: »Oslobodi nam domovino, pa nas reši ešče ednok!«

Eden imeniten pisatel je nato eta pisao:

Francozi se Nemcom majo zahvaliti, či so se znova navčili moliti. V zdašnjem bojnom časi se je v francoskih vojakaj zbūdilo čūstvo, šteroga so že dugo nej več poznali, to je pobožnost. Hodijo v cerkvev, so nazoči

pri svetoj meši. Eden francoski vojak piše, kak' v nog med francoskimi častniki, ki so bili prle brezverni, zdaj poslušajo pa molijo za njim Očanaš pa Zdravo Marijo, štero so že pozabili moliti pa je ne vejo več na pamet. •

V ednoj občini je razdeljavao duhovnik pobožne svetinje med francoskimi častniki pa med vojaki. Ki so nej bili nazoči pred poldnevom, so se odvečara javili pa prosili, naj njim tudi podeli. Tej vojacje so prle strašno preklinjali...

S toga je viditi, ka se začnejo dramiti tudi Francozi. Grozni dnevi, štere morejo preživeti, njim odpirajo duševne oči. Čütijo, ka morejo biti pobožni, zato ka se njim po pobožnosti približa duša proti neskočnomi, večnomi Bogi. Pa gda bi bila duša bole blüzi pri večnosti, či nej zdaj, gda med groznimi vojskinimi dnevmi vsaki čas lejko zapüsti to grešno zemlo pa se preseli v večnost?

Zarazmili so tudi Francozi navuke, štere njim davle vojna. Zato se pa büdi tudi pri njih pobožnost k novomi življenji. Daj Bog, ka bi ta strašna vojna pripelala na pravo pot vse zapelane nej samo na Francoskom, nego tudi pri nas.

„H.“

Pribežališče grešnikov.

•Oča prečastiti, ne govorite mi od božega smilenja, ar je za mene vse zaman, vse je zgübleno. • Preveč veliki grešnik sam, vse je zaman. •

Tak je govoro na smrtnoj posteli eden okrog 20 let star mladenec, duhovnomi oči, ki je stao poleg njega. •Ne tak, sinek moj, • pravi te, •ne smeš tak govoriti, ne smeš v dvojnosti ječati pred velikov dobrotov in smilenjom božim. Či se pa zavolo svojih grehov bojiš pravične bože roke, obrni se k Mariji, štera je delivka vseh ne-

beskih smilenosti, ona je pribežališče grešnikov. « Obrni se k Mariji... pribežališče grešnikov... što zna, morebiti pa...

Te reči je bolnik počasi ponavlaol in zamišleno obračao svoje temne oči po prosnicah male hižice. Grobna tišina je nastala v sobi, samo včasih-včasih je zarogatao rožnivenec in tam od zglavnika so se čule napol tihe reči: »Sv. Marija Mati boža, moli za nas grešnike, zdaj in v vöri naše smrti...«

Bile so to reči žalostne matere, štera je goreče molila za svojega jedinoga vmirajočega sina. Ne je toliko prosila za njegovo ozdravljenje, nego za spreobrnjenje. Mariji, pribežališči grešnikov, ga je priporočala. Pa poglejte pomoč te dobre nebeske Matere! Med tem, gda je jokajoča mati ponavljala edno Zdravo Marijo za drugov, je obvüpani sin opravo svojo spoved, na konci štere je z mokrimi očmi in s skesanim srcem molo požalüvanje. Prišedši do reči:... zato prosim Blaženo D. Marijo... je mirno zdehno svojo düšo.

Človek bi skoro mislo, ka ma greh, če zove Marijo: Pribežališče grešnikov, kajti s tem imenom zovemo tüdi večkrat one kraje, na šterih se zbirajo razbojniki, lumpje, razvüzdani lüdje itd. Krčme navadno imenujem --- pribežališče grešnikov --- ar se v njih največ greha včini in tisti, ki iščejo grešna telovna poželenja, najraj hodijo v krčme.

Jeli tedaj smemo zvati s tem imenom Marijo, štera je vsa čista, vsa nedužna, lepa kak mlada lilija? Pa itak je sv. Maticerkev v lavretanskih litanijah dala to ime Mariji, naj bi nam tak pokazala, ka Marija nikdar ne odpove svojega smilenja in svoje pomoči, tüdi či jo prosi za to kakšte veliki grešnik.

In zaistino, zakaj je Marija dobila to srečo od Boga, da je postala Zveličarova mati? Zato ár je človeški rod ječao pod jarmom greha prvih starišov. Zakaj je trpela

toliko in s takšov lübeznostjov v tom življenji, či ne zavolo grešnikov? Zakaj ma zdaj v nebi tak veliko oblast, či ne zato, ar je bila mati Onoga, ki se je včlovečo zatogavolo, da bi porušo kralstvo greha na zemli? Skoro, skoro smeme praviti: Oh, srečen prvi Adamov greh, šteri nam je spravo tak dobro Mater! »Žena, ovo tvoj sin,« so bile zadnje reči, štere je Jezus pravo s križa svojoj materi, misleč na vernoga apostola sv. Janoša, ki je tam stao poleg pod križom. Od onoga časa je on bio zaisitino kak pravi sin Marije, ž njim vred pa tudi mi. Marija je tak naša mati, najbolša med vsemi zemelskimi materami, kak bi zato mogla zavrči naše prošnje, saj smo njena deca? Ona ne žele nikaj drugoga kak našo srečo, namreč naše dūšno zveličanje, naše veselje v nebesih. Ona žele, ka sad njenoga tela, to je Jezus Kristus, ne zmenka niednoj dūšici po smrti, nego da ga vsaka vživle na veke.

Zdaj pa, ka je tisto, štero nas zdržavle na poti popolnosti, štero nas celo postavi v nevarnost da zgübimo nebesa? Greh.

To je naš jedini pa največši sovražnik. Istina, ka je Marija strla kači glavo, namreč Šatani, toda on ešče vsikdar ma precej moči in oblasti nad človekom, zato pa neprestano lazi okrog njega, kak tuleči oroslan, iskajoč da bi ga požro.

Kak nam te neprijatel naše dūše nastavlva zanke, naj bi spadnoli v njegovo oblast, tak nas Marija odvrača od greha in išče naše zveličanje.

Neskončna boža modrost nam je pa prikrila gotovost naše usode po smrti, to je, nišče ne ve, kaj ga čaka na drugom sveti, poleg reči sv. Pisma: Človek ne ve je li vreden bože lübezni, ali pa srda. Vendar pa so znao menja že na tom sveti, ki nam skoro zastalno kažejo našo bodočnost na drugom.

Med temi znameniji je brezi dvojbe najbole staln-

to, či smo pravi častivci Device Marije. Sveti Očetje celo pravijo, ka je nemogoče, ka bi se skvarili, tisti ki zais-tino ljubijo in častijo Marijo. Tak n. p. sv. Anselm pravi: »Tisti, na štere Marija obrne svoj pogled in prosi za nje, se morejo pobolšati in zveličati. Ona pomaga svojim čas-tivcom, da premagajo skušnjave, da se obvarjejo greha, zvün toga pa ešče z dobrimi dejanji povekšajo svoje za-šlüženje za nebesa in ostanejo v milosti božoj do smrti, po njoj se pa zveličajo.«

Sv. Bernard pita sam sebe, zakaj zovemo Marijo — Mati smilena — in odgovori: »Zato ar mi znamo, ka je Marija vretina vsega smilenja. To smilenje Ona da komi šče, gda šče in kak šče, tak ka se niti eden grešnik ne pogübi, či ga Marija vzeme pod svojo obrambo. Zakaj se zato grešnik boji iti k Mariji? Pri njej nega ne straha, ne ostrosti, nego sama lübezen.«

Ednok se je nebeska Mati prikazala sv. Brigiti re-koč: »Vsi me zovejo Mater smileno in to je istina, ar me je Bog za to odebrao. Nesrečen je zato tisti človek, ki bi lahko prišeo k meni, pa ne včini toga.«

Zatogavolo sv. Cerkev obrača na Marijo one reči sv. Pisma: »Što najde mene, najde življenje.« Istina, ka je Marija sama ne ravno to pravo življenje, ar naše pravo življenje je samo Jezus Kristus, kak on sam pravi: »Jaz sam pot, pravica in življenje.«

Vendar, ki je najšeo Marijo, je najšeo tüdi Jezusa in tak pravo življenje. Po Mariji k Jezusi.

Na kakše vzroke se pa nanaša sv. Cerkev pa njeni Očetje, gda Marijinim častivcom obečejo gotovo zveli-čanje? Pobožnost do Marije pa düšno zveličanje sta zato v zvezi med sebov, ar je gotovo, ka ki lübi in časti Marijo, žive tak kak Bog žele od vsakoga človeka, ki se šče zveličati. Zveličati se pa more samo tisti, ki se ogible greha, išče vsikdar kak bi se Bogi dopadno, v skušnjavi se obrne k Mariji, včinjenjenih grehov se pa spove in

dela pokoro za nje. Vse to pa lahko zadobimo od Marije, ar je Ona smilena, je pribežališče grešnikov.

Sovražniki mira.

Človek skoro ne bi vervalo, da so takši ljudje, ki ne samo ka neščejo mira, nego ešče proti njemi delajo. Dugo let so vrteli in hujštali za vojsko, dokeč so ne tak zamotali vse, ka se je ta zaistino začela. Mislili so pa, ka vojska mine v par mesecih in tak hitro pa gotovo dosegnejo ž njov svoje peklenske namene.

Kakši so pa te njihovi nameni? Dosta jih je, šteri so pa politični, zato pa eti nemajo mesta. Najvekši cil teh šatanovih sinov je te: na nikoj spraviti sv. Katoličansko Cerkev. To majo napisano na svojoj zastavi, to kričijo po vulicah, to pišejo po knjigah in novinah. Podreti mislijo od samoga Boga postavleno in že dvejezero let obstoječo sv. Cerkev! Z njov vred pa, se razmi, tudi Papo, ki so glava in voditel te Cerkvi, in škofe pa duhovnike.

Vojske trpi že 30 mesecov, oni so pa ešče ne dosegnoli, ka so želeli. Tak se razmi, zakaj neščejo mira, ar bi tak oni na rešeti ostali. Ščejo popolno zmago nad tistov sv. Cerkvov, od štere je Jezus pravo, ka jo sama peklenska vrata ne bodo mogla premagati. Tem rečem se oni gizdavo krohotajo.

Dobro nam je znano, koliko so se sv. Oča Benedikt XV. trüdili, da bi zmirili vojsküjoče se narode. Sovražniki sv. Cerkvi so se skoro prestrašili, či bodo casarje in kralje na sv. Očo poslūšali in mir sklenili. Pred ednim letom, to je, dne 21. aug. 1915, so edne vaticanske novine »Osservatore Romano« popisale, koliko se sv. Oča trüdijo za mir in što je tisti, ki najbole tomi svetomi

deli protistoji. Etak pravijo: »Kesnej po vojski bo pravična zgodovina mogla dosta strani za to popisati, da pokaže razdiranje mirovni^h namenov sv. Oče, Benedikta XV. Ta zgodovina pokaže, v kakšem nasprotji je versko in človekoljubno mirovno delo Benedikta XV. z hüdobnim protipostavljanjom teh sovražnikov... Ta hüdobija nas spomina na Farizeuše, ki so tudi ne šteli pripoznati Mesijaša in njegovoga mira, kak ti zdaj neščejo pripoznati Papo za širitela mira in tudi neščejo njegovoga mira. Želejo meti svoj mir, poganski mir, šteri je neodvisen od evangeliija in od krščanskoga navuka. Zato se pa strašijo Papovoga mira, zato pravijo, ka dela samo v svoj hasek.

•Dokozano je, ka so šteli Papi in Katoličanskoj Cerkvi dati zadnji smrtni vdarec. Nam se ne trbe bojati, ka bi tei sovražniki podrli od Boga postavleno sv. Cerkev, čiravno je že mogla toliko pretrpeti. Vendar pa moremo mi in vse katoličanske novine proti tem neprijatelom pravoga mira tožbo zdignoti, ar proti stojijo, da bi se med narodi izvršile katoličanske zapovedi... Ta pišejo rimske novine.

Što so pa tei sovražniki? To so tak zvani — slobodno zidarje ali masonje — ki so najmočnejši nasprotniki naše sv. Cerkvi. Neštevilno je teh nesrečnikov po celoj Europi. Po narodnosti se sovražijo, posebno zdaj, po nameni in mišljenji so pa kak eden človek. Koliko škode so že napravili, koliko kokona so že posejali med narode, posebno med nevučne in priproste, se ne da popisati.

Mi smo in ščemo ostati do smrti verna deca sv. Oče, zato smo pa dužni moliti za zmago sv. Cerkvi, ar samo tak bo stalen mir med ljudmi, či se ponižno vsi podvržejo njenoj pravičnoj oblasti, štera je od Boga.

Znadjivi častivci Device Marije.

1. Asiski sv. Francišek je bio velki častivec svete Device. »Zdrava bodi Marija« je bio njegov najlübši zdihaj k nebeskoj Materi. Od te lepe svoje navade je pravo ednok: Či začnem moliti zdravomarjo, se mi radūjejo nebesa, z veseljom začnejo prepevati angelski kori, radūje se zemla, trosi se pekel, trepečejo nečisti dūhovje pa bežijo, zato ka kak veter razpihne lūske pesika, ravno tak prežene angelsko pozdravljenje spletke nečistoga dūha.

2. Katoličanske kitanke, zveste svojoj staroj navadi, jako goreče častijo Nevtepeno Devico, štero zovejo tudi za »božično Devico.« Mesec december je pri njih čas posta, molitvi, almoštva pa dūševnoga i telovnoga dela smilenosti. Tak se pripravljajo na zvišeni svetek, na narodjenje maloga Jezušeka.

3. Sienski sv. Bernard je na poseben način častio pa obhajao svetek Marijinoga rojstva, to je Malo mešo. Den Marijinoga rojstva je zorja odkūpljenja, to je tisti blaženi den, gda je Mati boža prišla na te svet, pa je nazaj postavila deviško žensko življenje, štero je živela od prve minote pa do zadnjega zdihaja svojega življenja. Te velki častivec Marijin se je tudi na Malo mešo narodno, na te den je vzeo na sebe redovničko obleko pa je tudi te den darūvao Bogi svojo prvo i zadnjo sveto mešo. »Vse po Mariji!« to si je zebrao za načelo svojega življenja.

4. Blažena Biheri Emilija je po sobotah med petnajset siromakov razdelila almoštvo, naj bi tak tudi dejansko častila petnajset skrivnosti svetoga rožnoga venca.

Drekselij pripovedavle, ka je eden kmet po sobotah vse mleko, ka so je tisti den mele njegove krave, razdelo med siromake, naj bi stem nasledūvao svojo nebesko Mater v lepoj jakosti smilenja.

5. Blaženi Suzo Henrik se je k vsakomi Marijinomi

svetki pripravilao s tridnevno pobožnostjov. Vužgao si je tri sveče na čast nevtepeno poprijete Device Marije, na čast njene poniznosti pa na čast njenoga velikoga dostojanstva, ka je bila Mati boža. Na den svetka je pa ves svoj prosti čas porabo v to, ka si je premišlavao lepe jakosti Marijine. Težko se je ločo te dneve od Marijinoga oltara, pred šterim je opravilao svoje pobožnosti, nego gda ga je zvala dužnost, je včasi stano pa je proso sveto Devico, naj ga blagoslovi z božim Detetom, pa naj njemi bo na pomoč svojimi milostmi povsedi, kama ga bo zvao Gospod.

„Vr.“

Velka detinska lübezen.

Nikole Leontina, štera je bila hči plemenitih rodite-
lov, je služila kak dvorjenica celih 28 let v ednoj noriš-
nici. Pa ka jo je nagnolo do toga, ka je posvetila naj-
lepsi del svojega življenja za dvorjenje v pameti zmeša-
nim betežnikom? Obetala se njoj je najmre lepa bodoč-
nost, pa bi se lejko bogato oženila. Ona je pa vse to
zavrgla pa je šla šla služit v norišnico, gde je opravila
najtežavnejša dela. Vse to je včiniła z velke lübezni do
svoje matere, štera je bila spravlena tüdi v to norišnico,
zato ka se njoj je zmešala pamet. Vrla hči je ne mela
počinka dotečas, pokeč si je ne sprosilā pri predstojništvu,
ka jo je vzelo kak služžečko deklō v zavod, gde naj bi
dvorila svojoj materi. Ta velka detinska lübezen je jako
genola predstojništvo, pa njoj je spunilo želo i jo vzelo
v službo. Leontina je inda nigdar ne šla vkraj od ma-
tere, samo či je trebelo drügin betežnikom kaj podvo-
riti. Po osemdvajsetih trpljenja punih letaj je mrla mati
v naročaj svoje vrle hčeri, štere je ves čas več ne spoz-
nala pa je njeno lübeznivo dvorbo večkrat povračüvala
ešče z žalitvami.

Karmelska Mati boža njemi je sprosila duševno pa telovno zdravje.

Z ednoga pobožnoga lista čtomo sledečo lepo zgod-
bico:

V. ednoj delavskoj družini sta naednok zbetežala dva
sinū, šteriva sta njoj pripravljala krūh. Te mlajši je z ve-
seljom sprijao tolažila naše svete vere za betežnike, te
starejši je pa nikaj ne šteo čüti od svestev.

Tomi mlajšemi se je bolezen obračala na bolše, tomi
starejšemi pa na hūjše. Eden velki častivec karmelske
Materē bože je to zvedo, pa je njegovo plemenito srce
občütilo velko smilenje do nesrečnoga betežnika. Po na-
sveti svojega spovednika je podelo težkomi betežniki ška-
puler pa njemi je ponūdo tūdi jesti pa piti. S tem delom
pa s tolažljivimi rečmi si je pridobo srce betežnika.

Na drūgi den je obiskao mlajšega brata dūhovnik.
Gda je pri njem opravo svoje delo, so ga roditelje pe-
lali k starejšemi betežniki, šteri je to sam želo. Gda je
dūhovnik stopo k betežnikovej posteli, je betežnik stano
pa je dūhovniki kazao z rokov na škapuler, šteroga je
meo okoli šinjeka, pa je pravo:

»Dobrotliva nebeska Mati mi je to podelila, pa me
to tūdi zvrāči!« Tak je pravo večkrat.

Dūhovnik ga je zatem pripravo za sprejemanje sves-
tev. Zatem se je spovedao pa je bio jako veseli.

Sveta Devica njemi je resan sprosila nej samo dū-
ševno, nego tūdi telovno zdravje. Gda je odzdravo, je
šo tūdi na božo pot v Lurd, ka bi se tam zahvalo ne-
beskoj Materi za njeno velko lūbezen.

Za Devico Marijo v smrt!

Boast Jon je postao tūdi žrtev krute Elizabete, an-
gleške kralice, zavolo svete vere pa zavolo častitvi do
Marije. Na vešalaj je mogeo dokončati svoje življenje,

zato ka je bio stanoviten svojoj veri pa nebeskoj Materi. Gđa so ga pelali k vešalam, pa je stopo na prvo stubo, se je prekrižo pa pravo: »Angel Gospodnov je nazvesto Mariji« pa je naglas zmolo zdravomarjo. Gđa je na drugo stubo stopo, je pravo: »Ovo službenica Gospodnova!« pa je pali molo zdravomarjo; gđa je pa na tretjo stubo stopo, se je proti lüstvi obrno pa na ves glas pravo: »Reč je s telom včinjena, nego po svetoj Devici,« — zato jo pozdravi s tretjov zdravovmarjov. Medtem njemi je krvnik vrgeo zanko na šinjek, pa je tak prestao manterniško smrt.

Lepa podoba Device Marije ga je spreobrnola.

Augsburske novine so leta 1858. pisale od ednoga čüdnooga spreobrnenja. Pobožen podobar Ahterman je v münstersko prestolno cerkev napravo edno jako lepo podobo Marije Sedemžalosti. Gđa so odkrili to lepo podobo, so se večim ljudem zaskuzile oči, tak veliko moč je mela na nje. Sledkar je delao v Rimi te umetnik-podobar, pa je eden den prišeo k njemi jako lepo oblečeni gospod.

»Gospod, vi ste Aherman umetnik-podobar, jelite?« je pitao včasi podobara.

— Ja, jaz sam, — je odgovoro ljudno, — Što ste pa vi?

Nato je nepoznani gospod prijao podobara za roko, jo je k sebi stisno pá pravo:

»Pred par dnevi sam vido v Münstri jako lepo podobo Marije Sedemžalosti, ta podoba, kak či bi bila živa Marija, mi je na prvi pogled strsnola dūšo pa mi je podelila milosčo za spreobrnenje na pravo vero, zato sam včasi oblūbo Mariji Sedemžalostnoj, ka ne bom duže žalostio njenoga božega Deteta s svojov krivov verov, nego postanem katoličan. Že sam tūdi prestopo v pravo vero.

Zdaj mi ešče trebe sprejeti svestvo svetoga potrdjenja, zato pa prosim vas, či bi mi šteli biti za kumo. Jelite, ka mi napravite to veliko veselje?«

Ahterman je bio do srca genjeni, pa je ne mógeo niti reči spregovoriti, samo z glavov je klumao gospodi, ka njemi spuni želo, pa se je jokao od veselja.

Njegova lepa podoba Marije Sedemžalosti je zaistino mela velko moč na krivoverce.

Ka je najvažnejše.

»Častiti oča — tak je pitao ednok sv. Egid svojega redovnoga generala, jako vučenoga sv. Bonaventuro, — častiti oča, vam je podelo Gospod vnogo milošč. Ali mi navučeni pa maloga znanja lüdje, ka znamo mi činiti, ka bi se zveličali?«

Serafinski vučenjak njemi je nato odgovoro:

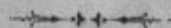
»Či Bog človeki ne bi dao nikše drüge milosti, kak samo to, ka bi njega lübo, je že s tem včino zadosta za njega.«

»Jeli pa more nevučeni človek lübiti Boga ravno tak, kak ga lübi vučeni?«

»Dragi moj brat, edna prosta ženkica bole lejko lübi Boga, kak vučenjak ali doktor svetoga pisma.«

Sveti Egid se je ne mogeo duže premagati. Z velikim veseljom se je paščo v samostanski ograd pa tam kričao stanovnikom mesta: »Čüjete, ve proste, stare ženske, lübite Boga, pa lejko postanete vekše pred Bogom, kak je častiti oča Bonaventura!«

»Gda je vido Jezuš vnožino, je šo na breg, pa gda si je dolseo, so prišli k njemi vučenicje njegovi. Pa gda je je začno včiti, njim je pravo: »Blaženi so siromacije na dühi, ar je njihovo kraljestvo nebesko.« (Mat. 5, 1—3.)

Molitev k Srci Jezušovomi.

»Sladki Jezuš, tvoje presvéto Srcé je naše zadnje zavetje v tom grozovitem boji, šteri národe i držanja pretrosi. Bog milostivosti si, vzemi záto od nás té grozen vdarec; král mirü si, — prosimo te — daj nam nazáj tak močno želen mir.

Presveto tvoje Srcé je razlejalo svojo lübezen po tom sveti, naj bi preminola vsa nezložnost inó jedino lübezen kralüvala nad lüdmi. S sočütiom je napunila vsaka človeška nevola tvoje presvéto Srcé, dokeč si tü na zemli živo. O daj, da se to dobrotivno Srcé na pomilenje gene proti nam v toj težkoj vöri, gda nas čarna pošást odörjávajanja i strahovitnoga klanjá teži.

Naj se ti milijo vnoge žalüvajoče matere, ki za življenje svojih sinov trepečejo; vnoge rodovine, v šterih za svojega zgüblenoga podpirača točijo vrele suzé; naj se ti mili tá nesrečna Europa, štera se bojati má, ka de v püščavo premenjena.

Pobüdjávaj misel mirü v düšah vladárov i národov. Včini konec nezložnosti, štera med národmi vláda. Včini, ki si nas s svojov svetov krvjov odküpo, ka do se lüdjé znova z küšcom pazdrávlali v znamenje mirü. Nekda je sveti Peter apoštol etak skričao k tebi: »Reši nas, ár se pogübimo!« i ti si milostivno poslühno njegovo prošnjo vtišavši burkajoče se morje. Zgledni se tüdi na nás milostivno, ki si s stálnim vüpanjom zdihávlemo k tebi, pa podeli razburkanomi sveti mir i pokoj!

Mati naša, sladka Devica, tüdi ti nam pomágaj; kak si nas vsigdar bránila v težkih sküšnjavaj, tak tüdi zdaj nás bráni i v mogočno svojo Obrambo vzemi. Amen.

VSEBINA.

Razlaga	278
Dečki, batrivnosti	289
Podignjenje Srca Jezušboga na tron v družinah	291
Sv. Martin	292
Sedemstoletnica porcijunkulskih odpustkov	295
Nezmernost — Kak se je rešimo?	301
Srečna smrt se ne da zaslužiti, mora se sprostiti	306
Molitev se nam poslušne, če k njej zatajuvanje prikapčimo	311
List za deco	315
Pot v nebesa	324
Potegnite številko 10—5—14	339
Vera, vüpanje, lübezen	340
Zdrava pamet	340
Govor preč. g. Bašša Ivana pl. pri prvoj sv. meši č. o. Forjan Florenca franciškana v Beltincih sept. 17.-ga	342
Zakaj nam več ne zvonite?	345
Pobožen diih vojaških pisem	346
† Franc Jožef	355
Na vsesvécovo	357
Ljübezen	357
Obljüba tretjerednikov	360
Jezusova ljübezen v oltarskom Svetstvi	365
Sredstvo proti dugomi časi	370
Tüdi med sovražnimi vojaki je smilenje	372
Jezus, prijatelj vojakov	373
Navuki zdašnje svetovne vojne	375
Pribežališče grešnikov	378
Sovražniki mira	382
Znadjivi častivci Device Marije	384
Velka detinska lübezen	385
Karmelska Matí boža njemi je sprosila düševno pa telovno zdravje	386
Lepa podoba Device Marije ga je spreobrnola	387
Ka je najvažnejše	388

